COLECTIA ROMANTIC

342

Susan Johnson

INSULA SCOICILOR

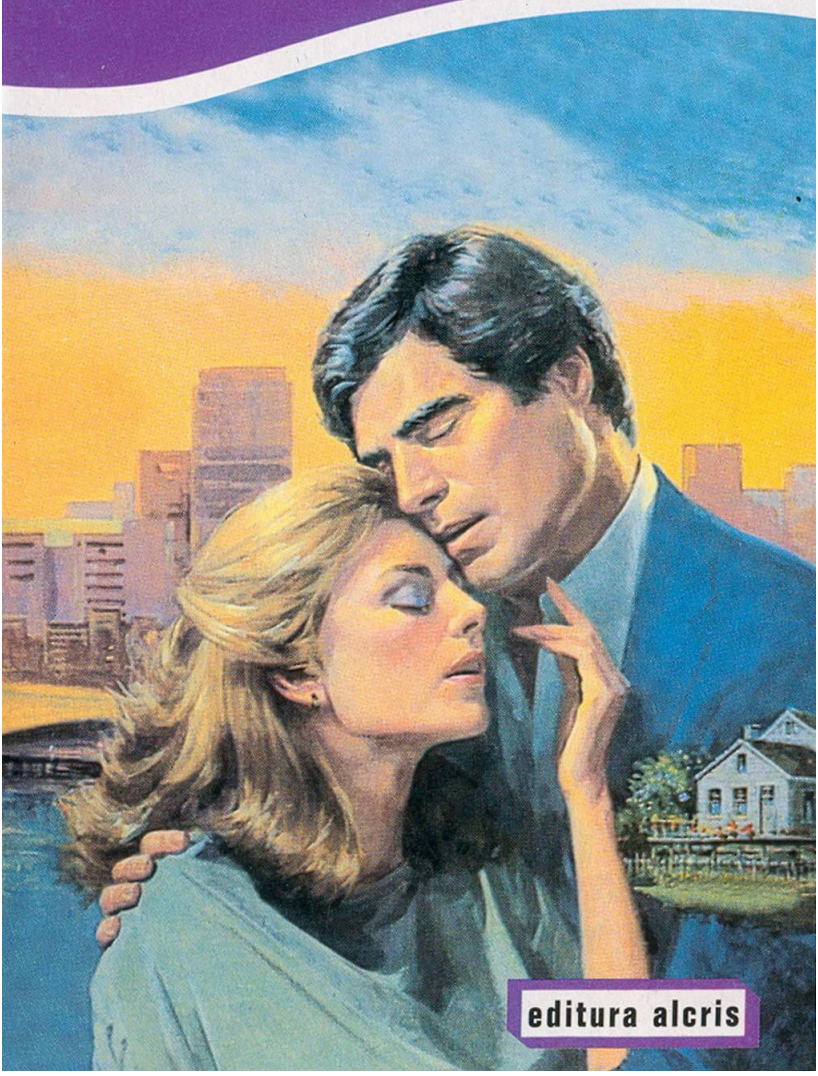

editura alcris

SUSAN JOHNSON
Insula scoicilor

Traducerea şi adaptarea în limba română de:
BRÂNDUŞA CARMEN BORZA

Editura ALCRIS, 2001
ISBN: 973-8251-40-0
Pentru John

Capitolul 1

O furtună nemiloasă de zăpadă se abătuse asupra oraşului Vancouver în timpul nopţii. Acum, vineri, la ora opt dimineaţa, zăpada strălucea în faţa ochilor oamenilor care se îndreptau spre clădirile înalte în care-şi desfăşurau activităţile, din centrul oraşului.

Kathryn Ashby îşi scutură zăpada din părul blond şi de pe botinele de piele în timp ce se grăbea să străbată holul clădirii Vancouver Clarion. Era sigură că nu uitase nimic: paşaportul, biletele de avion, camera de luat vederi, banii…

Un râs puternic îi tulbură gândurile în timp ce se apropia de biroul şefului de redacţie. Râsul avea ceva maliţios în el. Cu un oftat îşi aranjă mai bine pe umăr geanta în care-şi ţinea camera de luat vederi.

Recunoscuse acel râs şi nu fu surprinsă să se

întâlnească cu Trish Rice. Secretara, o anorexică brunetă, stătea de vorbă în anticameră cu doi redactori tineri. Trish era o bârfitoare notorie şi Kathryn remarcă faptul că secretara îi aruncase o privire nu tocmai prietenoasă în momentul în care o văzuse.

— Hei, bună! făcu Trish cu o amabilitate falsă. Te căutam să-ţi dau ultima veste. Presupun că ai aflat…

Kathryn ştia că Trish n-o plăcea deloc. O ura pentru succesul ei în cariera fotografică. Iar acum, sclipirea de mulţumire din ochii brunetei nu putea prevesti nimic bun.

— Ce să aflu? întrebă Kathryn oftând.

Trish se întoarse cu o încetineală studiată spre espressor, îşi umplu un pahar de carton cu cafea şi apoi adăugă, mărind suspansul:

— Pantera s-a întors!

Katrhryn simţi cum cafeaua pe care o băuse în dimineaţa aceea i se revoltă în stomac.

— Zău? făcu ea încercând să-şi controleze emoţiile. Credeam că Rex se întoarce abia săptămâna viitoare.

— Am dat de el ieri după-amiază. Tocmai le spusesem Sarei şi Amandei că trebuie să mă duc la aeroport s-o iau pe sora mea, când am dat în parcare peste pantera de la Clarion.

— Serios? făcu Kathryn indiferent, privindu-şi ceasul. Iartă-mă, dar mă grăbesc îngrozitor.

— Rex mi-a spus că nu se simte prea bine şi vrea să-şi ia liber, insistă Trish. Dar va trece totuşi astăzi pe la birou, puţin mai târziu.

Puţin mai târziu? Kathryn se mai linişti.

— Oh, nu pot să-l văd, spuse ea dezolată. Mă grăbesc să ajung la aeroport.

— Unde pleci? întrebă Trish dezamăgită.

Kathryn ştia că Trish ar fi jubilat să o vadă întâlnindu-se cu Rex Panther, asta după ce la începutul lui ianuarie, acum două luni, în ziua în care câştigase prestigiosul premiu McGillivray pentru cea mai bună fotografie a anului…

Ce să mai! Ziua în care se făcuse de râsul lumii!

— Eu şi Charlie plecăm în L'Île des Coquilles.

— Ce mai e şi asta?

— O insulă din Caraibe.

— N-am auzit de ea.

— Posibil, pentru că e o insulă mică. Flame Cantrell are o vilă acolo şi vrea să-i luăm un interviu în exclusivitate pentru numărul de sâmbătă.

— Flame Cantrell? O fotografiezi pentru Weekends Wonderful?

— Mda, spuse Kathryn degajat.

— Dar ea nu dă niciodată interviuri! exclamă Trish iritată aruncând paharul de carton gol. E mai rău decât a fost Greta Garbo! Niciodată, dar niciodată, n-a apărut cu acordul ei în ziare!

— Hei, Trish, nu ştii că niciodată nu trebuie să spui „niciodată"? Credeam că eşti fan James Bond!

Sara şi Amanda, care tocmai se alăturaseră curioase grupului, rămaseră cu gurile căscate.

Kathryn îşi făcu loc printre ele cu bărbia ridicată, îndepărtându-se.

— Ah, şi încă ceva, adăugă ea pe un ton dulce-artificial, întorcându-se pe călcâie. Transmite-i lui Rex toate cele bune şi spune-i că-mi pare rău că nu ne-am întâlnit!

Şi asta era cea mai mare minciună pe care o spusese în viaţa ei. Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să se ascundă în gaură de şarpe, numai să nu dea ochii cu Rex Panther.

Pufni nervoasă şi încercă să se calmeze. Era ridicol să se lase înfuriată din cauza unui simplu sărut. Atunci de ce era furioasă? Se întâmplase acum două luni şi ei tot nu-i trecuse.

Se îndreptă spre biroul lui Ken rememorând acea scenă fatidică a suta oară.

În ziua în care câştigase premiul McGillivray, Ken o chemase la el în birou în pauza de masă, pentru a-i da cele mai fierbinţi ştiri. Nimeni nu le auzise, sau cel puţin nimeni nu i le spusese şi ei. Se simţise dezamăgită crezând că nu câştigase premiul râvnit, dar nu arătase asta. Nu bănuise nimic şi abia când deschisese uşa biroului lui Ken şi o mulţime de voci strigaseră la unison: „Surpriză!” se simţise în al nouălea cer.

În biroul lui Ken era toată echipa în păr, aşteptând-o doar pe ea. Comandaseră mâncare chinezească şi pe biroul lui Ken erau înghesuite zeci de pahare de plastic pentru şampanie.

Singurul care mai lipsea din formaţie era Rex Panther. Kathryn fusese fericită că Rex nu venise s-o felicite – şi asta dintr-un motiv pe care atunci

nu şi-l putea explica. Pur şi simplu nu se simţea în largul ei în preajma lui.

Charlie Burke, partenerul ei, îi spusese despre el că era genul de om misterios, retras şi plin de ascunzişuri. Asta nu însemna că nu era prietenos cu colegii de echipă. Dar părerea lui Kathryn era că Rex nu amesteca munca cu viaţa privată.

Dar după ce petrecea se terminase şi toată lumea plecase acasă – în afară de ea, Ken şi Trish, care făcea curăţenie – uşa se deschisese brusc şi, spre surprinderea ei, apăruse Rex în persoană. Arătând ca lovită de trăsnet, Katrhyn simţise că nu se mai putea ţine pe picioare. Rex se scuzase spunând că abia aflase şi el despre premiu şi venise s-o felicite. Şi cum stătea ea acolo, nemişcată, Rex se apropiase de ea, o apucase ferm de umeri şi o sărutase direct pe gură.

Kathryn bănuise că Rex intenţiona s-o sărute prieteneşte, dar atingerea buzelor lor îi transmisese un fior sexual inimaginabil. Poate că simţise asta din cauza faptului că de doi ani de zile nu mai fusese sărutată. Cine mai ştia? Oricum, era sigură că niciodată nu mai simţise aşa ceva. De vină fusese şi şampania pe care o băuse mai devreme. Pentru că, din cauza ei, în loc să protesteze, Kathryn îi răspunsese lui Rex cu pasiune şi din gât îi ieşise un geamăt slab, iar degetele ei se înfipseseră în geaca lui de piele.

Când o eliberase, privirea lui păruse amuzată şi-n colţul gurii îi fluturase un zâmbet ironic. „Măi, măi, şoptise el, cine ar fi crezut? Te comporţi chiar

ca o femeie!”

Reacţia ei fusese promptă. Mâna dreaptă şfichiuise aerul şi lovise obrazul stâng al lui Rex, lăsându-i urme roşii.

Trish ţipase de uimire şi Ken bolborosise ceva pe jumătate surprins, pe jumătate amuzat. O clipă nici ei nu-i venise să creadă ce tocmai făcuse, ca în secunda următoare să-şi ia geanta de pe birou şi să plece grăbită trântind uşa în urma ei. Alergase pe coridoare de teamă ca Rex să n-o urmărească, şi nu se mai oprise decât acasă.

În ziua următoare se mai liniştise. Analizase situaţia la rece şi ajunsese la concluzia că-l pălmuise pe Rex nu pentru că o sărutase şi nici pentru că o felicitase, ci pentru cuvintele ironice pe care i le adresase ulterior. Cum adică: „te comporţi chiar ca o femeie”? La o analiză mai profundă, trebuia să recunoască faptul că-n ultimii patru ani şi ea se întrebase uneori dacă mai era femeie. Dar asta nu-i dădea dreptul lui Rex Panther să fie ironic.

Remarca lui o duruse. Dar oare Rex nu avusese dreptate s-o facă?

Apoi se gândise că cea mai bună soluţie era să se ducă la Rex şi să-şi ceară iertare. Se grăbise să ajungă la birou, dar Rex Panther era de negăsit. Trish o anunţase cu un zâmbet răutăcios pe buzele roşii că Rex plecase, cu un contract pentru două luni pe undeva, prin ţară.

Şi acum se întorsese. Nici nu ştia ce era mai bine să facă. Dacă îşi cerea iertare acum, putea fi cam târziu şi Rex ar fi considerat că poate Kathryn

acorda prea multă importanţă unui fapt minor. Cel mai bine era să uite incidentul şi să se prefacă indiferentă, să ia totul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Bine că pleca în dimineaţa aceea! Abia aştepta să plece împreună cu Charlie. Nu numai din cauza lui Rex, dar şi datorită acelui interviu pe care avea să-l ia. Cu siguranţă acel articol îi va asigura o ascensiune considerabilă la Clarion.

Biroul lui Ken era la capătul coridorului şi când Kathryn ajunse acolo, bătu la uşă, aşteptă invitaţia şi intră. Lăsă special uşa deschisă pentru ca fumul gros de ţigară să iasă din încăperea înceţoşată.

Ken trânti telefonul. Faţa lui vânătă, din cauza băuturii, se învineţise şi mai tare, şi părea că zecile de vinişoare care-i străbăteau fruntea aveau să explodeze dintr-o clipă-n alta.

— Rahat! urlă el stingând a douăzecea ţigară din ziua aceea într-un morman de mucuri fumegânde.

Kathryn se aşează pe un fotoliu, tăcută şi îngrijorată. Lucra pentru Ken Webster de trei ani şi-l cunoştea destul de bine cât să-şi dea seama că momentan nu avea cum să-l calmeze. Nu avea nimic de făcut decât să aştepte până ce Ken putea să comunice coerent.

— Al naibii Charlie!

— Charlie? Ce-a mai făcut?

— I s-a îmbolnăvit toată familia de pojar!

— Pojar! exclamă Kathryn simţind cum o pufneşte râsul.

Deja şi-o imagina pe soţia lui, Emma, împreună cu cei trei copii ai lor năpădiţi de bubiţe roşii.

— De ce râzi? Nu văd nimic de râs în asta!

— Ai dreptate, mustăci, Kathryn. Iartă-mă, Ken, îmi pare rău pentru familia lui Charlie, dar mi-o imaginam pe Emma…

— La naiba, Kate! Tu n-asculţi ce-ţi spun? Am spus toată familia! Ştii ce înseamnă asta?

— Ce? Să nu-mi spui că şi Charlie…

Ken dădu din cap.

— Poftim??? Charlie s-a îmbolnăvit de pojar?

— Exact! Peste două ore trebuia să fie în avion cu tine, în drum spre interviul secolului!

— Şi cine-l va înlocui?

— Pe mine mă întrebi? De ce crezi că sunt nervos?

Aşa era! Doamne! Nu puteau să piardă interviul cu Flame Cantrell! Trebuiau să facă ceva. Dar ce? Cine îl putea înlocui pe Charlie Burke? Cine???

Nimeni, cu excepţia lui Rex Panther! Kathryn simţi cum pereţii biroului se strâng în jurul ei şi o sufocă. Adevărul era că Rex era un geniu. Dar Kathryn spera ca şeful lor să nu vadă lucrurile în aceeaşi lumină.

— Şi ce vom face, Ken? întrebă cu o figură inocentă Kathryn. Nu putem pierde şansa asta. Cu o asemenea ocazie te întâlneşti o dată la o sută de ani…

— Avem nevoie de un miracol, asta e! strigă

disperat Ken.

— Un miracol? Niciodată nu m-am considerat un miracol, se auzi din spatele lui Kathryn vocea amuzată a lui… Rex Panther.

— Panther! sări Ken de pe scaun. Doamne, omule, te aşteptam abia săptămâna viitoare. Chiar că-i un miracol!

— Am terminat treburile mai repede decât mă aşteptasem şi m-a adus un prieten cu avionul lui particular.

Kathryn, care se făcuse mică în scaunul ei, îndrăzni să-l privească, şi rău făcu, pentru că Rex îşi aţinti toată artileria grea a ochilor lui verzi asupra ei şi spuse pe un ton suav:

— Katie, draga mea, să înţeleg că-mi faci onoarea de a-mi accepta compania în călătoria ta în L'Île des Coquilles?

Kathryn rămase înţepenită pe scaun, simţind cum inima începe să i-o ia razna. Rex Panther, bărbatul de care se ferise timp de două luni şi de care spera că scăpase şi de data asta, stătea sprijinit de tocul uşii în geaca lui de piele, cu mâinile în buzunare, şi-i zâmbea şăgalnic. Probabil tocmai venise la birou, pentru că în părul lui negru străluceau câţiva fulgi de nea. Arăta minunat. Atunci de ce se simţea ameninţată de prezenţa lui? De ce i se părea că Rex e prea sexy şi periculos pentru ea?

Kathryn îşi umezi buzele. Ochii lui Rex n-o slăbiră aşteptându-i răspunsul.

Kathryn îşi drese glasul, încercă să adopte o atitudine semeaţă şi scuturându-şi sacoul de

câteva fire de praf imaginare, spuse pe un ton degajat:

— Am înţeles de la Trish că Rex tocmai a sosit şi se simte extrem de obosit. Tocmai de aceea ar trebui să-l menajezi, Ken, şi să-i oferi câteva zile de concediu. Trebuie să ne protejăm valorile, nu?

— Aşa e, Katie, spuse molcom Rex. Am nevoie de o vacanţă. Dar, sincer, prefer soarele din Caraibe viscolului de aici. Tu ce-ai alege? Nămeţii de zăpadă, sau nisipul de pe malul însorit al unei insule exotice?

— La naiba, Kate! sări Ken enervat. Cum poţi fi atât de fraieră? Avem nevoie de un reporter şi dacă există unul mai bun decât Charlie, acela e chiar Rex! Fii realistă, ce naiba! Sigur, Rex, mulţumesc. Nici nu mă gândesc! Lucrurile s-au aranjat mai bine decât îmi închipuiam. Mişcaţi-vă fundurile la aeroport şi o să aranjez eu să-ţi trimit mâine tot echipamentul, bine?

— Kate, azi-dimineaţă ai venit cu maşina la birou? întrebă molcom Rex.

— Nu, spuse Kathryn înţepată.

De fapt nu-i plăcea să i se spună Kate. Şi în niciun caz Katie. Kathryn era numele ei şi voia ca toată lumea să-l respecte.

— Charlie trebuia să vină azi cu maşina la birou şi urma să mergem împreună la aeroport, explică ea.

— Perfect! spuse Rex. Eu am venit cu maşina. Dar, totuşi, trebuie să trec puţin şi pe acasă.

— N-avem timp, scutură Kathryn neliniştită din cap.

— Stau în Shaughnessy. E chiar în drum spre aeroport. Nu vom întârzia niciun minut. Îţi promit.

Kathryn se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Îşi făcu loc cu greu prin spaţiul îngust dintre braţul lui Rex şi tocul uşii. Geanta de umăr i se agăţă de clanţă şi trase nervoasă de ea, săgetându-l din priviri pe vinovat.

— Sper că ţi-ai luat şi o pereche, două de bikini, şopti Rex provocator.

— La revedere, Ken, spuse Kathryn ignorându-l pe Rex. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Multă baftă. Să veniţi cu un material trăsnet. Mi-am pus multă bază în voi, aşa că să nu cumva să mă dezamăgiţi! Rex, dacă există o persoană pe lumea asta în faţa căreia să se deschidă glaciala Flame Cantrell, acela eşti tu!

— O să mă străduiesc, Ken. Indiferent de sacrificiile pe care voi fi nevoit să le fac, o voi pune pe actriţa asta înfumurată cu botul pe labe. Îţi promit.

Al naibii misogin! Kathryn îi aruncă o privire dezgustată lui Rex şi-şi aminti involuntar sărutul de acum două luni. Poate că avea şi el dreptate. Rex avea un farmec irezistibil. Dar trebuia să-l uite. Să-i iasă din minte. Indiferent de ce-i spunea înclinaţia erotică, trebuia să se ţină tare, să fie un capul pe umeri. Rex era un cuceritor prin natura lui.

Şi, oricum, ea n-avea timp de bărbaţi. Nu mai avea timp. Îşi dedicase o dată viaţa unui bărbat şi se dovedise că nu meritase efortul.

— Lasă-mă să-ţi duc eu geanta, se oferi Rex

amabil.

— Nu, mulţumesc, spuse ea din vârful buzelor. Nu e grea. Mă descurc.

— Cum doreşti, ridică el indiferent din umeri. Nu-i aşa că ai fi preferat să nu fiu eu acela care să te însoţească pe insulă?

Întrebarea o lăsă fără replică. Cum ghicise?

Rex deschise uşa de la intrarea de serviciu, care dădea în parcare. Frigul iernii o izbi pe Kathryn în faţă şi fulgii jucăuşi de zăpadă îi intrară în păr, în ochi şi-n gură.

— Nu mă placi, constată el luând-o pe după umeri, încercând s-o protejeze de vântul puternic.

Kathryn se smulse ostil din îmbrăţişarea lui.

— Vezi? Ce-ţi spuneam? Mă întreb de ce, continuă el. Dar o să aflu eu săptămâna asta.

Maşina lui era parcată la intrare.

— Mai bine lasă-mă să te lămuresc de acum, ca să te scutesc de o bătaie de cap. Mi se pare că eşti arogant, încăpăţânat şi misogin.

Rex deschise uşa din dreapta şoferului, îi smulse bagajele din mâini şi i le aruncă pe bancheta din spate.

— Hei! Ai grijă! strigă ea uimită de reacţia lui violentă. Şi pe deasupra constat că mai eşti şi brutal.

— Poate, spuse el încruntat. Dar aş vrea să mai aflu şi cum ai ajuns tu la concluziile astea.

Kathryn se trânti pe scaunul din dreapta şi închise portiera, aşteptând îmbufnată să plece odată şi să se termine cu toată acea analiză

psihologică.

— Ador provocarea, spuse el demarând în trombă. Ştii, Katie Ashby, eşti o persoană interesantă. Şi-mi dau seama că-n spatele privirii tale se află o persoană mult mai complexă. Pari rece, inabordabilă, aristocratică, cu părul tău bond şi ondulat pe care niciodată nu l-am văzut în dezordine şi care-mi transmite mesajul: „priveşte, dar nu mă atinge”. Dar când ne-am sărutat…

— Aha! Mă întrebam cât va mai dura până să-mi spui asta. Ne-am sărutat? Tu m-ai sărutat! Iată, ce-ţi spuneam? Tu eşti agresorul şi nici măcar asta nu poţi să recunoşti.

— După câte-mi amintesc – şi-mi amintesc perfect, te asigur – ai participat la fel de pasional ca şi mine.

— Exclude-mă din propoziţie. Şampania a participat în locul meu.

— De ce m-ai pălmuit, Katie? întrebă el fără să pară supărat. Tot şampania a fost de vină?

Katie se întoarse furioasă spre el şi privindu-i profilul masculin simţi cum se înmoaie.

— Ce? Vrei să-mi cer iertare? Asta vrei de la mine? Bine. Îmi cer iertare. Iartă-mă că te-am pălmuit, Rex Panther. E bine? Află că după ce am făcut-o chiar mi-a părut rău. A doua zi am venit la birou cu gândul să te caut şi să-mi fac mea culpa. Dar nu te-am mai găsit.

După ce spuse asta, Kathryn se simţi infinit mai uşurată.

— Îţi accept scuzele. Dar tot trebuie să aflu adevăratul motiv pentru care nu mă placi, nu-i

aşa, Katie? Pentru că sunt convins că există unul.

— Vom mai vedea.

Casa lui Rex părea ruptă din poveşti. Brazii, cărarea care ducea spre intrare, gardul scund şi acoperişul în patru ape erau acoperite cu zăpadă imaculată.

— Ce căsuţă frumoasă! nu se abţinu Kathryn să remarce.

— Vrei să intri puţin şi să bei o cafea în timp ce-mi strâng eu câteva lucruri?

— Nu se supără soţia ta?

— Nu se supără, pentru că nu există. Stau singur.

Kathryn refuză să-şi analizeze sentimentele care-i produceau, din nu se ştie ce motive, o stare de euforie.

— Nu, mulţumesc. Te aştept în maşină.

— Cum vrei. Nu stau mult. Doar câteva minute.

— Bine, spuse Kathryn.

N-avea chef să-l aştepte pe Rex în frig şi să se gândească la cine ştie ce prostii. Aşa că deschise portiera şi ieşi din maşină bătând pasul pe loc, încercând să se încălzească.

Uşa casei vecine se deschise larg şi în prag apărură trei copii – o fetiţă de vreo doisprezece ani, un băiat de vreo zece şi o puştoaică nostimă de patru ani îmbrăcată în roz-fosforescent, cu un păr superb, lung şi cârlionţat. În spatele lor apăru o femeie blondă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată elegant, care închise uşa şi i se adresă feţei celei

mari:

— Melissa, draga mea, pune-i căciuliţa lui Jessica.

— Sigur, mamă.

— Hai, mami! strigă băiatul alergând spre maşina cu motorul pornit în care stătea tatăl lor. Întârziem la şcoală.

— Iartă-mă, puiule, dar a sunat telefonul.

Kathryn nu mai auzi restul discuţiei pentru că toţi patru intrară în maşină continuându-şi viaţa obişnuită al cărei martor fusese şi ea pentru câteva secunde.

Şi-ar fi dorit să tragă cu ochiul mai mult. Era un pic invidioasă. Ar fi vrut şi ea să aibă parte de o viaţă de familie liniştită, să trăiască lângă un soţ iubitor, să crească trei copii cărora să le citească seara poveşti… Doamne! Ar fi dat orice pentru asta.

Oftă adânc şi se întoarse cu picioarele pe pământ. Era dureros. Când va scăpa de sentimentul acela de goliciune? Sau îl va trăi tot restul vieţii?

— Hai, Kate! strigă Rex smulgând-o din reverie.

Kathryn intră în maşină şi tăcu o vreme. Apoi, simţind că trebuie să facă ceva, deschise radioul.

„… Vremea se va îmbunătăţi în următoarele douăzeci şi patru de ore. Temperaturile vor urca până la zece, cincisprezece grade. Valul de frig pe care…”

Rex schimbă frecvenţa şi în treacăt îi atinse degetele lui Kathryn care întârziaseră pe taste.

Kathryn se retrase ca arsă. Ce naiba se petrecea cu ea? Se sălbăticise chiar aşa de mult? De ce oare lângă Derek, bărbatul care-i fusese logodnic, nu se simţise aşa? De ce se simţea ameninţată? De ce se temea ca Rex să nu distrugă ceva în interiorul ei, dacă ea se simţea golită de sentimente?

Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. De ce i se părea că sfârşitul acela de săptămână va fi un dezastru?

Capitolul 2

— Ai mai fost în Caraibe?

— Nu, răspunse Kathryn oftând adânc şi privindu-l pe Rex care stătea lângă ea, în timp ce elicopterul lui Flame decola de pe aeroportul Guadelupe. Ar fi trebuit să… adăugă ea, dar se opri la timp.

Aici ar fi trebuit să-şi petreacă luna de miere împreună cu Derek. Dar Rex îi prinse imediat intenţia din ton şi insistă privind-o atent:

— Aici ar fi trebuit să ce?

— Să… vin împreună cu un prieten.

— Un bărbat?

— Mda.

— Cine?

— Ţi-am spus, un prieten… Care nu mai există de mult pentru mine. Bine?

— Ah! făcu el ca şi cum ar fi înţeles totul. Vrei să-mi povesteşti?

— Ţie? întrebă Kathryn uimită. De ce?

— Mă interesează. De cât timp v-aţi despărţit?

— De patru ani.

— Şi unde e el acum?

— După câte am auzit, trăieşte prin California. Lucrează pentru un studio cinematografic.

— E actor?

— Nu. Cameraman. Uite, chiar n-am chef să vorbesc despre el.

— Deci el a terminat-o cu tine, constată el cu părere de rău. Nu ţi-a trecut, nu-i aşa? Of! Ştiu că doare. Iartă-mă că deschid o rană veche.

— Hei, coborâm! îl întrerupse Kathryn. Uite! Asta-i L'Île des Coquilles.

Spera ca entuziasmul din vocea ei să-l facă pe Rex să renunţe la întrebări şi compasiune. Oricum, povestea era încheiată de mult.

Încercând să-şi îndrepte atenţia spre altceva, Kathryn privi cu interes insuliţa de care se apropiau cu repeziciune. Arăta ca o stâncă ruptă din lună, albă, presărată cu pâlcuri de palmieri, cu malurile formate din curbe moi de plaje cu nisipuri aurii, udate de apele Atlanticului.

— Uite, spuse Rex aplecându-se peste ea, vila aia trebuie să fie a lui Cantrell.

Kathryn se retrase, deranjată de apropierea lui.

— Cred că e cea mai mare de pe insulă, spuse ea. Şi cu siguranţă are cea mai frumoasă privelişte.

Rex o privi în ochi zâmbind, fără să schiţeze vreun gest de retragere.

— Iartă-mă, spuse ea, dar trebuie să-mi strâng bagajele.

— Doamne, Kate, şopti el oprind-o, eşti cea mai frumoasă femeie pe care…

Rex micşoră şi mai mult distanţa dintre ei şi o sărută delicat pe buze. Inima lui Kathryn o luă razna şi ei i se păru că se prăbuşeşte cu elicopter cu tot într-un ocean de senzaţii.

— Mă iertaţi, spuse pilotul întorcându-se zâmbitor spre ei, jenat că îi întrerupsese, bine aţi venit în Insula Scoicilor.

Kate simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor de ruşine. Elicopterul aterizase, pilotul oprise motorul şi ea abia acum observase.

Şi toate astea din vina lui Rex Panther. Cine naiba se credea bărbatul acela? De ce o sărutase împotriva voinţei ei? Se ridică furioasă în picioare şi-şi luă bagajele şi geaca de piele de pe spătarul fotoliului.

— Cred că n-o să ai nevoie de asta, cel puţin atâta timp cât vom sta pe insulă, spuse Rex privind-o cu ochi inocenţi care-i înmuiară inima. O să fie frumos, ai să vezi.

Pilotul le deschise portiera şi Kathryn trecu pe lângă Rex spunând printre dinţi:

— Să nu îndrăzneşti să mă mai săruţi vreodată. Şi te rog să nu-mi mai invadezi intimitatea. Nu-mi place de tine, nu înţelegi?

— Draga mea Katie, nici nu ştii ce pierzi. Dar poate o să-ţi arăt câte ceva când vom înota

împreună zilele astea.

Să înoate cu el? Nici gând! Ce tupeu avea Rex Panther! Nu. În niciun caz n-avea să-i cedeze.

Un bărbat îmbrăcat în costum îi întâmpină strângându-le mâinile prieteneşte.

— Eu sunt Troy Bellows, se prezentă el. Secretarul personal al domnişoarei Cantrell.

În timp ce tânărul îi conducea spre nişte trepte săpate în stâncă ce urcau un deal plin de plante exotice, Kathryn încercă să se ţină cât de departe putu de Rex.

— Mă bucur că am onoarea de a vă prezenta vila domnişoarei Cantrell de pe L'Île des Coquilles, continuă tânărul Troy. Menajera, Monique, vă va conduce la camerele dumneavoastră. Micul dejun se va servi în jumătate de oră, la opt fix.

Când ajunseră în vârful dealului, în faţa lor se ivi vila măreaţă, în toată splendoarea. Kathryn aproape scăpă un ţipăt de surpriză şi plăcere când văzu piscina imensă de un verde-albăstrui tipic caraibean.

Vila era compusă din două etaje şi faţadele erau finisate cu stuc alb, iar tâmplăria de lemn era vopsită în galben. Construcţia era în stil spaniol, iar balcoanele de la etaj aveau balustrade din fier forjat. Toată casa era înconjurată de o grădină plină de flori, dintre care Kathryn recunoscu hibiscusul, begonia şi fucsia. Aproape că-i venea să-şi scoată aparatul de fotografiat şi să termine prima rolă de film. Dar se abţinu. Mai întâi trebuia să primească permisiunea gazdei.

— Ţi-ar plăcea să ai tu colţul ăsta de paradis,

nu-i aşa? îi şopti Rex în ureche luând-o ferm pe după umeri.

— Nu, spuse Kathryn nervos îndepărtându-i mâna. Mi-aş dori să pot să-mi încep lucrul.

Veranda era pardosită cu pietre şlefuite de ocean şi pe marginea ei erau înşiruite vase de argilă roşie pline cu diverşi cactuşi. De-a lungul unui perete, undeva la umbră, era o bancă de lemn acoperită cu pernuţe viu colorate. În faţa băncii se afla o masă joasă de sticlă pe care era un vas de cristal cu trandafiri roşii. Totul emana eleganţă şi bungust.

— După cum v-am spus, micul dejun se va servi la ora opt, le reaminti Troy. Mă duc s-o anunţ pe Monique că aţi venit, ca să vă conducă spre camerele dumneavoastră. Iertaţi-mă, vă rog.

Tânărul intră în vilă printr-o arcadă generoasă. Rex şi Kathryn rămaseră pe verandă, privindu-se stânjeniţi.

— Ştii, Kate, ostilitatea asta pe care ţi-o manifeşti faţă de mine va trebui s-o laşi deoparte câtă vreme vom sta aici. Am venit aici ca o echipă de profesionişti. Dacă tu con ţinui să-mi arunci priviri veninoase şi replici usturătoare nu faci decât să provoci o tensiune inutilă şi neproductivă. Ce spui? Vrei să facem un armistiţiu? Cel puţin cât stăm pe insulă.

Lui Kathryn îi stătea pe limbă să-i răspundă tăios, dar n-o făcu. Rex avea dreptate. Veniseră pe insulă cu o misiune importantă. Poate cea mai importantă din viaţa ei.

— Bine, spuse ea. S-a făcut. Temporar accept

armistiţiul.

— Perfect. Să dăm mâna?

După două secunde de ezitare, Kathryn îi întinse mâna pe care Rex o apucă ferm. Spre uşurarea ei, apăru o femeie de culoare între două vârste, probabil menajera.

— Eu sunt Monique, se prezentă ea, menajera domnişoarei Cantrell. Veniţi să vă arăt camerele dumneavoastră.

Monique îi conduse spre o scară metalică din capătul verandei. Kathryn o invidia pe menajeră pentru ţinuta foarte colorată şi lejeră. Deşi era dimineaţă, simţea cum începe să transpire abundent. Bluza de mătase i se lipise neplăcut de spate iar picioarele i se încinseseră în pantofii de piele fină. Abia aştepta să facă un duş şi să se schimbe.

— Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Panther, spuse Monique deschizând uşa unei încăperi.

Rex se opri în prag privind după Kathryn care se pregătea să intre în camera alăturată.

— Domnişoară Ashby, simţiţi-vă ca acasă, spuse Monique politicos. Şi dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă. Sper să vă simţiţi bine.

Rex îi făcu cu ochiul lui Kathryn care încerca să privească indiferent în altă parte.

— Ne vedem puţin mai târziu, spuse Rex zâmbind spre Kathryn. După ce facem duş şi ne schimbăm. Vin eu să te iau într-o jumătate de oră, bine?

— Cum vrei, spuse ea indiferent intrând în

cameră.

— Sper să vă simţiţi bine, repetă Monique. În caz că vă lipseşte ceva, ridicaţi receptorul telefonului şi formaţi nouă.

— Mulţumim, Monique, spuse Kathryn zâmbind.

După ce Monique închise uşa în urma ei lăsând-o singură, Kathryn se duse drept spre balconul deschis, privind peisajul. Oceanul părea să se întindă sub picioarele ei, sclipind sub soarele tropical. Un vas mic de croazieră era ancorat în portul particular al lui Flame Cantrell.

Kathryn îşi întinse braţele deasupra capului, mulţumită. Îşi scoase acele care-i prindeau părul şi-şi scutură capul cu un gest obişnuit trecându-şi degetele prin părul blond şi mătăsos. Se simţea mai liberă şi mai lipsită de griji ca niciodată.

Privi leneş oceanul admirându-i culoarea azurie.

— Minunat, şopti ea.

— Nu-i aşa?

Kathryn tresări speriată. Rex! De unde naiba apăruse? Privi în stânga ei şi-l văzu sprijinindu-se de balustrada balconului vecin cu al ei. De ce n-o lăsa în pace? Nici măcar în camera ei nu putea să stea liniştită?

— De ce-mi invadezi intimitatea? întrebă ea enervată. Nu credeam că eşti atât de indiscret.

— Serios? o tachină el. Dar cum credeai că sunt?

— Of! Ai spus că vrei să păstrăm o relaţie camaraderească şi profesională. Dacă îmi pui

asemenea întrebări mă tem că vom isca o ceartă. Şi acum iartă-mă, dar trebuie să mă duc să fac un duş. La revedere.

Rex nu mai apucă să-i răspundă pentru că ea intră în cameră cu bărbia ridicată, trântind uşile.

— O, Doamne, şopti ea exasperată. Cum am ajuns aici? Ce mi-ai făcut, Charlie? De ce te-ai găsit tocmai acum să te îmbolnăveşti şi să mă laşi cu arogantul ăsta care se crede visul oricărei femei?

Se trânti pe pat şi începu să-şi despacheteze bagajele. Rex avea dreptate. Atâta timp cât vor sta pe insulă, cel mai bine era să se poarte amical unul cu celălalt. Dar abia aştepta să ajungă acasă. Pentru că atunci nu avea nevoie să mai joace teatru.

Se strâmbă privind perechea de pantaloni scurţi şi tricoul minuscul pe care avea de gând să le poarte în dimineaţa aceea. Rex n-o văzuse niciodată îmbrăcată în aşa ceva. La birou obişnuia să poarte – cum era şi normal – taioare, fuste decente sau pantaloni. Şi aşa era prea mult, pentru că mai devreme o văzuse cu părul desfăcut. La birou întotdeauna îşi strângea părul în coadă de cal sau într-un coc sever.

La naiba! Cum să se concentreze asupra lui Flame Cantrell, când Rex Panther îi arunca privirile acelea iscoditoare? Spera doar să nu rateze şansa de lansare a vieţii ei profesionale.

Încercă să nu se mai gândească la personajul acela enervant şi aproape reuşi. Când ieşi de sub duş, se privi în oglindă. Faţa ei ovală cu părul

blond şi ochii albaştri ca cerul, buzele senzuale…

Îşi strânse prosopul în dreptul pieptului, amintindu-şi vorbele lui Rex.

„Doamne, ce frumoasă eşti, Kate…”

Îşi mângâie cu degete tremurânde buzele sărutate de Rex. Se privi gânditoare în ochi. Nu. Niciodată nu fusese sărutată în felul acela. Nici măcar de Derek…

Derek.

Numele fostului ei logodnic avu efectul unui duş rece. Respirând adânc îşi frecă nervos buzele încercând să alunge amintirea acelui sărut. Nu era chiar aşa de proastă încât să interpreteze greşit un simplu sărut.

Nu era frumoasă. Rex încerca să obţină ceva de la ea. Asta era tot. Muşcându-şi buzele aruncă prosopul în chiuvetă.

Da. Rex Panther era o panteră periculoasă care o pândea în junglă. Da, ea nu era decât o pradă pentru el.

Bine, spera ca Rex să nu insiste prea mult. De fapt de asta îi era frică de el. Nu ştia cum va putea să-i reziste. Nu prea avea experienţe cu bărbaţii. Sexul opus rămăsese pentru ea o necunoscută.

Douăzeci de minute mai târziu auzi o bătaie vioaie în uşă şi se trezi din visare.

— Vin imediat, spuse ea în grabă trecând prin dreptul oglinzii şi admirându-şi pentru câteva secunde alura sportivă căpătată după alergările consecvente din fiecare dimineaţă.

Îi venea să lase pantalonii scurţi în bagaj şi să se îmbrace ca într-o zi obişnuită de lucru la birou.

Dar ar fi arătat penibil. Şi asta i-ar fi dat un motiv în plus lui Rex Panther s-o tachineze.

Îşi puse o pereche de sandale de piele fără tocuri şi nu se fardă de teamă să nu i se scurgă machiajul pe obraji din cauza căldurii.

Privindu-se în oglindă îşi dădu seama că semăna mai degrabă cu o adolescentă decât cu o femeie fatală şi se mai linişti. Ieşi din cameră afişând un zâmbet curajos, dar care îi îngheţă pe buze în momentul în care-l văzu pe Rex aşteptând-o.

Stătea sprijinit de perete, cu braţele şi picioarele încrucişate, într-o pereche de pantaloni scurţi care-i dezveleau pulpele musculoase, iar părul negru şi ud şi-l pieptănase pe spate.

Se apropie de ea cu mişcări domoale, iar Kathryn se simţi paralizată, incapabilă să se mişte, să fugă de masculinitatea lui covârşitoare.

— Of, Katie, spuse el mângâind-o pe sub bărbie. Eşti atât de frumoasă… Dar eşti prea tânără. Mult prea tânără…

— Nu sunt deloc tânără. Am douăzeci şi şase de ani! Poate pentru tine sunt tânără, dar te asigur că…

— Douăzeci şi şase? repetă Rex părând să n-o mai asculte. Dar arăţi mult mai tânără. Deşi ochii tăi sunt atât de trişti…

Privirea lui se înnegură, încercând parcă să-i pătrundă în suflet.

— Cred că te-a rănit profund, spuse Rex pe un ton blând. Pot chiar să-ţi citesc durerea din priviri. N-am observat-o până acum, dar privindu-

ţi mai atent ochii, îmi dau seama câtă suferinţă ascunzi.

Ochii lui coborâră spre buzele ei senzuale şi Kathryn îşi dădu seama că Rex voia s-o sărute din nou. Aşa că ridicându-şi bărbia se îndepărtă uşor de el.

— Ca să vezi! spuse ea pe un ton degajat. Cine ar fi crezut că ai o imaginaţie atât de bogată? Te-ai gândit vreodată să scrii scenarii pentru telenovele? Se pare că ai un talent înnăscut pentru melodramă.

— Şi tu, Katie, ai un talent înnăscut de a-ţi ascunde adevăratele sentimente, spuse Rex clătinând dezamăgit din cap. Am mai întâlnit şi alte femei înaintea ta, care-şi ascundeau sentimentele în spatele umorului. Tu ce sentimente încerci să ascunzi, Kate? Eşti chiar atât de vulnerabilă?

— Nu ştiu de ce te interesează sentimentele mele. Ne cunoaştem destul de bine cât să-mi dau seama că nu-mi doreşti decât trupul. Spuneai că ai întâlnit şi alte femei înaintea mea… Şi eu am întâlnit alţi bărbaţi înaintea ta… bărbaţi care refuzau să creadă că o femeie poate fi interesată exclusiv de cariera ei, bărbaţi atât de aroganţi încât să-şi închipuie că femeia alege cariera ca substitut al dragostei, că în spatele oricărei femei de succes să află o nimfomană frustrată care-şi canalizează energiile sexuale asupra muncii şi care s-ar dărui oricărui bărbat dornic să-i arate că o iubeşte măcar o seară.

— Nu oricărui bărbat, Kate, ci bărbatului

potrivit, râse Rex.

— De ce încerci să bagatelizezi subiectul?

— Nu, Kate, sunt cât se poate de serios. Dar trebuie să recunoşti că asemenea femei există. Sunt convins că tu nu faci parte din categoria asta de femei. Tu eşti o femeie făcută să dăruiască dragoste. Şi să primească. Dragoste adevărată.

— Şi presupun că tu te consideri bărbatul potrivit pentru mine, nu-i aşa? Atunci de ce nu suntem acum unul în braţele celuilalt într-un pat, bucurându-ne de această dragoste?

— O s-o facem şi pe asta, Kate. Toate la vremea lor.

— Da, la Paştele cailor! Atunci o să facem noi doi dragoste. Dacă aş fi în locul tău m-aş gândi de două ori înainte să fac asemenea afirmaţii. Pretinzi că mă cunoşti. Dar te înşeli amarnic. Nu-i nimic. Vei constata singur asta. Şi acum hai să ne ducem la masă. Ne aşteaptă domnişoara Cantrell. Şi asta nu-i o atitudinea profesională din partea noastră.

— Fugi, Kate. Ca întotdeauna când îţi dai seama că nu poţi face faţă situaţiei.

— În cazul tău pot face faţă situaţiei la orice oră, te asigur. Mi se pare că ai cam multă încredere în farmecele tale. Nu fug de tine, fii liniştit.

— Poate că nu fugi de mine, dar de ceva fugi. Aş vrea să aflu ce te sperie.

— Tot n-ai înţeles mesajul? Bine, să fiu mai clară. Lasă-mă naibii în pace!

Fără să mai aştepte răspuns, Kathryn trecu

pe lângă Rex şi coborî în grabă scările. Se sprijini de balustradă încercând să-şi înghită lacrimile.

Spera ca până în momentul în care avea să dea cu ochii de Flame Cantrell să reuşească să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Spuse repede în gând o rugăciune scurtă şi păşi cu bărbia ridicată în salonul în care se servea micul dejun.

Capitolul 3

— Domnişoara Cantrell va coborî în câteva minute, o întâmpină Monique. Între timp o să vă servesc cu câte o ceaşcă cu cafea. Domnule Panther…

Rex sosi după un minut şi se aşeză la masă alături de Kathryn.

— Mulţumim, Monique, spuse el. Ne descurcăm. Monique îi lăsă singuri şi Rex se trase mai aproape de Kathryn. Kathryn se prefăcu că nu observă.

— Vrei să-ţi torn cafea? întrebă Rex.

— Mda, mulţumesc, spuse ea înţepat.

Kathryn îşi concentră atenţia asupra ceştii ei cu cafea, dar privirile îi fură atrase involuntar de mâinile masculine, dar fine ale lui Rex.

— Ai fost rănită în dragoste şi te-ai decis să-ţi dedici viaţa carierei, spuse Rex sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Era o constatare. Aşa credea Rex. Iar Kathryn nu mai avea chef şi putere să-l contrazică.

— Eşti destul de matură şi de deşteaptă cât să-ţi dai seama că are balta peşte. Cu siguranţă

ştii că…

— Tot ce ştiu, îl întrerupse ea, e că ţi-am mai spus să mă laşi în pace şi să nu mă mai analizezi atâta.

— Viaţa nu înseamnă numai muncă, continuă Rex imperturbabil. Trebuie să-ţi faci o familie…

— Am o familie minunată, mulţumesc pentru sfat. Am o mamă şi un tată care mă iubesc şi pe care-i iubesc foarte mult şi o soră pe care o consider cea mai bună prietenă a mea.

— Şi copii? Copii, Katie dragă. Of, eşti foarte ţepoasă, dar sunt convins că o dată ce vei renunţa la armura de spini…

Kathryn ar fi vrut să-şi acopere urechile cu mâinile, dar ar fi dat dovadă de slăbiciune. Ştia unde ducea subiectul şi nu avea idee cum va suporta o asemenea conversaţie. Îi amintea de goliciunea din sufletul ei. Rex lovise în plin şi o durea.

— N-ai timp de copii, nu-i aşa, Katie? Nu ai loc pentru ei în viaţa ta.

Înainte să răspundă, Kathryn îşi termină de băut cafeaua, sperând să câştige timp. Nu voia ca tonul vocii ei să-i dezvăluie adevăratele sentimente. Puse cu grijă ceaşca pe farfurioară, tuşi scurt şi se hotărî să răspundă.

— Ai dreptate, spuse ea calm şi ferm. Cariera e foarte importantă pentru mine. Nu cred că voi avea vreodată timp pentru copii.

— Mă surprinzi, Kate. Ce ai împotriva copiilor? Nu-ţi plac? De ce? Nici măcar bebeluşii?

— Bebeluşii? întrebă Kathryn înghiţind în sec.

Plâng mult şi cer multă atenţie. Vomită, trebuie schimbaţi, se îmbolnăvesc uşor… Şi ca totul să fie perfect, nu durează mult şi se transformă în adolescenţi.

Înainte ca Rex să mai răspundă ceva, pe hol se auzi zgomot de paşi apropiindu-se de uşă. Bocănitul tocurilor suna tăios şi hotărât. Kathryn îşi şterse palmele ude de pantalonii scurţi, mulţumind în gând pentru norocul de a scăpa de data asta de Rex.

— Bună dimineaţa şi bine aţi venit în casa mea, spuse Flame Cantrell cu vocea familiară, guturală, cu care-i obişnuise pe iubitorii de filme din toată lumea.

Flame Cantrell era mai frumoasă în realitate decât în filme. Era mult mai plină de magnetism şi de sex-appeal şi nu-şi arăta cei douăzeci şi nouă de ani pe care-i avea. Părea o femeie fără vârstă, înaltă, impunătoare şi voluptuoasă.

Kathryn o analiză cu ochi profesional. Flame Cantrell era visul oricărui fotograf. Figura ei foarte expresivă era încadrată de o coamă de bucle roşcate, iar ochii verzi păreau sclipitori de mistere.

Kathryn apucă mâna întinsă de actriţă şi constată cu un fior neplăcut că degetele femeii erau reci ca pielea unei reptile.

— Domnişoară Ashby, spuse actriţa pe un ton senzual. V-am văzut lucrările. Sunt impresionată de talentul dumneavoastră.

Kathryn deschise gura compunându-şi în minte o formulă de mulţumire, dar actriţa se

întoarse cu o mişcare alunecoasă spre Rex.

— Domnule Panther, am aflat că dumneavoastră îl veţi înlocui pe domnul Burke. Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Sper să ne înţelegem. Dar dacă domnişoara Ashby n-ar fi putut să vină, mă tem că aş fi fost nevoită să contramandez întâlnirea.

Ken îi spusese lui Kathryn că Flame Cantrell o ceruse în mod special pe ea şi asta datorită premiului pe care-l câştigase în ianuarie.

— Vă înţeleg, domnişoară Cantrell, spuse Rex. Kate e cea mai bună fotografă a momentului.

Kathryn simţi cum se înroşeşte. Cuvintele lui Rex sunaseră sincer. Şi se trezi vorbind cu o voce pierdută:

— Şi Rex e un geniu.

— Deci vă admiraţi reciproc, spuse Cantrell bătând vesel din palme. Mă bucur. E bine să lucrezi în compania unei echipe unite. Şi cum vom fi nevoiţi să ne petrecem sfârşitul de săptămână împreună, vreau să renunţăm la formalităţi. Vă rog să-mi spuneţi Flame. Şi acum, spuse ea bătând graţios din palme, să mâncăm. Apropo, tot ce vom discuta în timpul mesei va rămâne confidenţial, bine?

Kathryn şi Rex murmurară aprobator.

— Perfect, spuse Flame privindu-şi ceasul. Curând trebuie să sosească un prieten. După ce vom termina de mâncat vi-l voi prezenta.

Flame îi aruncă lui Kathryn o privire care o înfioră şi-i dădu un sentiment neplăcut. Ochii aceia verzi îi dădeau o stare de neliniște.

Kathryn se încruntă, clipi, o privi iarăşi pe Flame, dar aceasta deja nu se mai uita la ea, ci îl studia pe Rex.

I se păruse ei? Chiar îi aruncase Flame o privire ciudată, sau înnebunise?

— Nu, vorbi Flame, nu vă voi dezvălui identitatea prietenului meu. Nu încă. Vreau să fie o surpriză. După aceea vom trece la treabă. În primul rând vreau ca Rex, asta dacă Kate nu se supără…

— Nu, o întrerupse Kathryn. Numele meu este Kathryn.

— Credeam că… spuse Flame surprinsă ridicând din sprâncene cu inocenţă. Bine. Cum doreşti. Kathryn să fie.

Monique intră în salon împingând o măsuţă cu rotile pe care se aflau farfurii aburinde cu şuncă prăjită, ouă, cârnăciori şi clătite.

— Monique, te rog să mai aduci nişte cafea, spuse Flame cu aceleaşi gesturi teatrale. Unde rămăsesem? Ah, da… Rex, aş vrea să ne petrecem după-amiaza împreună. Nu te superi, nu-i aşa, Kathryn? O să am o întrevedere particulară şi cu tine.

Rex o privi pe Kathryn.

— Cum doreşti, murmură aceasta. Aş vrea să-ţi fac nişte fotografii pe malul mări.

— Foarte bine. Îţi voi sta la dispoziţie, spuse Flame bându-şi cafeaua.

— Insula aceasta este minunată, spuse Rex. De când locuieşti aici?

— Am cumpărat vila asta acum cinci ani,

după ce am terminat filmările la Triunghiul din Paradis, care s-au desfăşurat în Martinica. De atunci m-am îndrăgostit de Caraibe. Desigur, am un duplex în Londra şi unul în L.A., dar mi-am dorit şi o vilă într-un loc retras. Şi asta mi se pare perfectă. Pe viitor m-am decis să nu mai apar atât de des în filme. Voi alege mai cu atenţie rolurile. Vreau să-mi acord vacanţe cât mai generoase. Filmările sunt foarte obositoare şi te consumă enorm. N-am chef ca la treizeci şi cinci de ani să fiu plină de riduri şi să am două-trei operaţii estetice la activ.

Flame îşi ridică uşor capul ascultând parcă ceva. Obişnuită cu liniştea de pe insulă sesizase zgomotul îndepărtat al unui elicopter. Actriţa aruncă în farfurie felia de pâine prăjită şi se ridică în picioare. Cu un gest grăbit îşi trecu degetele prin părul bogat.

— Mă scuzaţi. Trebuie să mă duc să-mi întâmpin oaspetele. Cred că a sosit.

Tropăi mărunt spre uşă şi înainte să iasă le aruncă o privire peste umăr.

— Poftă bună în continuare. O să revin şi eu în câteva minute.

Kathryn se jucă absent cu linguriţa în ceaşca cu cafea, apoi îi aruncă lui Rex o privire întrebătoare.

— Probleme în paradis? întrebă Rex zâmbind.

Kathryn nu ştia ce să-i răspundă. Flame i se păruse perfect calmă până la apariţia elicopterului. Pe cine aştepta ea oare? Cine era misteriosul invitat?

Kathryn apucă linguriţa ferm şi o înfipse în pepenele galben neînceput din faţa ei. Nu era problema ei pe cine aştepta Flame şi de ce păruse actriţa emoţionată. Treaba ei era să facă fotografii bune. Foarte bune. Trebuia să se concentreze asupra muncii.

Jumătate de oră mai târziu, Kathryn şi Rex ieşiră pe verandă. Într-un fel, problema lui Flame crease o legătură între ei. În ciuda ostilităţii pe care Kathryn o resimţea faţă de Rex, îşi dădea seama că încet-încet, aceasta începea să se topească precum un cub de gheaţă la soare. Poate că nu avea să fie aşa de dificil să-şi petreacă două-trei zile alături de Rex. Desigur, nu se simţea în largul ei, aşa cum s-ar fi simţit în preajma lui Charlie. Dar Rex avea suflet bun, avea simţul umorului şi era atrăgător.

Îl privi pe sub sprâncene. Nu era atrăgător, îţi tăia respiraţia! îşi aminti de Derek. Şi el fusese genul de bărbat care-i tăiase respiraţia.

— Mama ta nu ţi-a spus că nu-i frumos să te holbezi la oameni? întrebă Rex amuzat.

— Iartă-mă, se înroşi Kathryn. Visam cu ochii deschişi.

— La ce?

Din fericire Kathryn nu mai apucă să-i răspundă la întrebare că apăru Flame, numai zâmbete.

— Aici eraţi! spuse ea ieşind din casă în soarele care umpluse veranda.

Părul ei roşcat străluci în razele soarelui tropical, făcându-l să pară o vâlvătaie. Kathryn nu

văzuse niciodată în viaţa ei un păr mai minunat.

Actriţa făcu o pauză studiată şi apoi se răsuci spre uşa de la intrare de unde, din întuneric, ieşi un bărbat cu păr ondulat şi barbă deasă. Tricoul negru se mula pe muşchii bine antrenaţi probabil într-o sală de sport.

— Vino, dragule, spuse Flame. Am o surpriză pentru tine. Un jurnalist şi o fotografă de la Vancouver Clarion au venit să-mi ia un interviu în exclusivitate pentru suplimentul Weekends Wonderful. Ce părere ai? Nu e interesant? Kathryn, Rex, l-am invitat pe bărbatul vieţii mele să ia parte la acest eveniment important din viaţa mea.

— Derek! strigă Kathryn stupefiată.

Nu se putea aşa ceva! Derek McGavin nu purta barbă ultima oară când îl văzuse. Dar nu se putea. Acei ochi verzi, acele trăsături erau ale lui!

— Ce naiba! strigă bărbatul. Flame, ce te-a apucat? De ce ai adus-o pe Kathryn aici? Ţi-am mai spus că…

Kathryn şi-ar fi dorit să se deschidă pământul şi s-o înghită, atât de prost se simţea. Respiră adânc şi în momentul în care simţi că mai are puţin şi se prăbuşeşte, Rex o susţinu luând-o de talie.

Flame îşi încrucişă braţele la piept aruncând săgeţi de la Derek la Kathryn.

— Nu te enerva pe mine, dragă, spuse ea. Am vrut ca lumea să afle despre legătura noastră şi cea mai bună fotografă a momentului este chiar Kathryn. Tu ai fost acela care mi-a spus că a

câştigat premiul anual McGillivray. Ţi-aminteşti?

— Hei, îmi spune şi mie cineva ce naiba se petrece aici? întrebă Rex enervat la rândul lui.

Pe un ton sugrumat, Flame făcu prezentările.

— Să înţeleg că tu şi Kathryn vă cunoaşteţi dinainte, spuse Rex privindu-l intens pe Derek.

— Derek şi Kathryn au fost logodiţi, spuse Flame dând indiferent din mâna cu manichiură perfectă. Dar asta e acum de domeniul istoriei. Derek a rupt logodna cu Kathryn acum patru ani, când a venit să lucreze pentru mine la Hollywood.

Kathryn simţi că dacă Rex n-ar fi susţinut-o, cu siguranţă ar fi căzut.

— Aha, făcu Rex. Înţeleg.

— Îmi pare foarte rău, spuse Flame încercând să pară sinceră. Nu ştiam că te deranjează atât de tare prezenţa lui Derek, dragă Kathryn. Dar cred că te vei bucura din punct de vedere profesional. Ştirea asta vă va propulsa pe amândoi. Eu şi Derek am ţinut relaţia secretă, dar acum vrem să afle toată lumea că avem de gând să ne căsătorim.

Kathryn se simţea ca şi cum ar fi rătăcit prin ceaţă. Cu siguranţă Flame n-o adusese pe insulă ca să-şi bată joc de ea. Ceva nu era în regulă. De ce s-o umilească? Nici măcar n-o cunoştea.

— Deci logodna aţi rupt-o acum patru ani? râse Rex. În cazul ăsta se pare că draga mea Kathryn a sărit direct din patul lui Derek într-al meu. Flame, n-ai de ce să-ţi ceri iertare. Kathryn este surprinsă pentru că nu se aştepta să dea tocmai aici de fostul ei logodnic, pe care nu l-a mai văzut de atâta vreme. Nu-i aşa, draga mea?

Rex voia să salveze aparenţele. Voia să-i păstreze demnitatea intactă, evitând umilinţele. Şi acum, amintindu-şi de durerea suferită la despărţirea de Derek, lui Kathryn îi venea să urle şi să-l ia la bătaie pe fostul ei logodnic.

— Îmi pare rău, Derek, se trezi ea vorbind pe un ton degajat. Cred că singurul lucru pe care ai reuşit să mi-l răneşti a fost orgoliul. Şi o dată ce mi-am dat seama, mi-am revenit peste noapte. L-am cunoscut pe Rex şi…

— Şi ne-am îndrăgostit la prima vedere, o ajută Rex strângând-o uşor în braţe.

— Exact. La prima vedere.

Tăcerea care să lăsase pe verandă fu tulburată de zborul unei păsări exotice colorate care dispăru printre palmierii din grădină.

— Simt nevoia să beau ceva, spuse Derek. Mai vrea cineva rom alb?

— Nu crezi că-i puţin cam devreme pentru alcool, dragule? întrebă Flame strângându-şi buzele voluptuoase într-o linie subţire, veninoasă.

Derek se întoarse cu spatele la ea şi intră în casă. Monique ieşi pe verandă şi începu să adune ceştile goale de cafea.

— Monique, spuse Flame amintindu-şi ceva. Cred că am înţeles greşit, dar vom remedia situaţia. Domnul Panther şi domnişoara Ashby sunt împreună şi cred că ar dori să doarmă în aceeaşi încăpere. Eşti drăguţă să-i muţi bagajele domnişoarei Ashby în camera domnului Panther?

— Nu e nevoie, spuse repede Kathryn.

— Aşa e, Flame, o întrerupse Rex. Kate are

dreptate. Nu e nevoie s-o deranjăm pe Monique. Putem să ne mutăm şi singuri bagajele dintr-o cameră în cealaltă. Dar, mulţumim, oricum, pentru grijă.

Rex era un monstru în carne şi oase. Încerca să profite de situaţie. O ajutase mai devreme, dar se vedea clar că avea un scop. Kathryn se pregăti să protesteze vehement, dar întâlni privirile înveninate ale lui Flame şi se opri. Derek era un duşman mai mare pentru ea decât Rex. Derek o rănise. Rex încă nu. Trebuia să-i acorde puţină încredere.

Povestea scornită de Rex o avantajase, iar acum, dacă refuza să doarmă cu Rex în pat, Derek şi Flame aveau să jubileze. Şi ea nu putea să suporte aroganţa actriţei şi mila din ochii lui Derek.

Avea să doarmă în pat cu duşmanul. Se întreba la ce se aştepta Rex. Oricum, va fi dezamăgit.

Capitolul 4

— Dacă sufli o vorbă despre asta când ne întoarcem la birou, spuse Kathryn privindu-l pe Rex cu mâinile în şolduri după ce-şi trânti bagajele pe podeaua camerei lui, o să…

— O să ce, Katie? zâmbi şăgalnic Rex. O să negi totul? O să spui că am inventat toată povestea? De ce? Imaginea ta ar suferi atât de rău dacă ai dormi cu mine în pat? Eu cred că dimpotrivă. Ţi-ar creşte cota în rândul femeilor de la birou. Poate că nu ştii, dar porecla ta de la

Clarion este…

— Femeia Glacială? Ştiu! Şi cine alta putea să mi-o dea decât Trish?

— Ai dreptate. Dar pe mine ştii cum mă consideră aceeaşi Trish? Citez: „o panteră sexy până-n vârful ghearelor”. N-ar fi interesant ca Trish să afle că Femeia Glacială s-a culcat cu cel mai sexy şi mai dorit bărbat de la Clarion?

— S-a culcat??? Doar pentru că vom împărţi o cameră nu înseamnă că…

— Katie, Katie, spuse Rex clătinând din cap. Să nu-mi spui că nu simţi atracţia sexuală dintre noi doi. S-a născut din clipa în care ne-am întâlnit! Speram ca în clipa în care îţi vei da seama că bariera pe care ai ridicat-o între noi este doar o încercare de a…

— Eşti nebun, ştiai? Nebun de legat!

Kathryn se întoarse cu spatele la el şi se duse cu paşi hotărâţi spre balcon. Se sprijini de balustrada de fier forjat, privind în depărtare la valurile înspumate ce se spărgeau de mai. Rex chiar nu înţelegea situaţia în care se afla ea acum? Nu vedea că suferă din cauza fostului ei logodnic care apăruse în viaţa ei după atâţia ani, pe cale să se căsătorească cu cea mai dorită femeie din lume?

Lacrimile îi înţepară ochii. Le şterse cu un gest nervos. Nu voia să-şi plângă de milă.

— Kate, iartă-mă.

Nu-l auzise pe Rex venind în spatele ei. Se mişca precum o panteră. Dar acum îl simţea şi aproape putea să-şi dea seama că o compătimea

sincer.

— Ai dreptate, spuse el blând. Cred că sunt nebun. Nu mi-am dat seama cât de traumatizantă trebuie să fi fost pentru tine întâlnirea cu Derek. Se vede că nu ţi-a trecut.

Întoarce-te puţin cu faţa la mine. Părul şi gâtul tău sunt superbe, dar prefer să-ţi văd chipul atunci când vorbesc cu tine.

El era nebun sau ea? De ce uita de toate necazurile când o atingea Rex Panther? Puţin mai devreme era gata să-şi plângă de milă, iar acum se simţea în al nouălea cer. Nu putea să mai lupte cu sexualitatea animalică emanată de el.

Fără să mai fie stăpână pe propriile reacţii, se întoarse spre Rex. Era atât de aproape de ea încât îi simţea respiraţia cu aromă de cafea.

— Uite, Katie, recunosc că am depăşit măsura. Te-am forţat să faci ceva împotriva voinţei tale. Hai s-o luăm de la început. De acum încolo vom fi o echipă de profesionişti. Promit că n-o să mă mai dau la tine în niciun fel. Dar să ştii că nu pot să încetez să te plac. Ei, ce spui? Putem fi prieteni?

Prieteni? Kathryn îl privi şi văzu soarele strălucindu-i în părul negru uşor înspicat la tâmple, şi câteva riduri fine de expresie. Chiar şi atunci când era serios, Rex părea că râde.

Şi buzele. Nici măcar nu putea să le privească, aşa de mult o atrăgeau. Aveau o formă atât de frumoasă, conturate perfect, pline, umede…

— Da, spuse ea repede. Putem să fim preteni.

Doar prieteni.

În clipa următoare Kathryn sesiză în ochii lui o umbră de regret sau dezamăgire. Sau poate doar i se păruse ei.

Rex îşi privi ceasul de la mână şi spuse pe un ton degajat:

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă. Timpul zboară.

Kathryn se uită din nou la el, dar de data asta nu văzu în ochii lui decât prietenie. Nimic mai mult.

Atunci de ce se simţea dezamăgită? Ce ar fi vrut să vadă? Doamne! Ce se petrecea cu ea? Voia ca Rex s-o lase în pace, iar acum, când o făcea, era tot nemulţumită?

Probabil că întâlnirea cu Derek o tulburase peste măsură.

Coborând scările îşi aminti vorbele lui Rex: „Se vede că nu ţi-a trecut”.

Kathryn se strâmbă. Aici Rex greşea. Nu mai suferea după Derek de multă vreme. Suferea dintr-un singur lucru – motivul pentru care o părăsise Derek.

— Ai grijă pe unde calci, Kate, o avertiză Rex prinzând-o uşor de cot în momentul în care ea fu gata să se împiedice.

— Am grijă.

Da. Avea grijă. Aşa cum avusese grijă de toate în viaţa ei. Avusese grijă să-şi uite trecutul dureros şi să se ocupe de carieră. Şi când se va întoarce în Canada, va avea grijă să uite şi acest sfârşit de săptămână.

Tot ce conta acum pentru ea erau cariera şi independenţa. Aceasta nu era o alternativă preferată de către femei, dar pentru ea era cea mai bună. Şi aşa avea de gând să-şi trăiască tot restul vieţii. Avea alternativă?

Flame îi aştepta tolănită pe bancheta de pe verandă.

— Hai să mergem în bibliotecă, Rex, spuse Flame. E mai răcoare acolo. Kathryn, poţi să te duci să faci nişte fotografii pe plajă, dacă vrei. Ne vedem mai târziu, la masă. În jur de ora doisprezece, bine?

— Perfect, spuse Kathryn fără entuziasm.

Kathryn se bucură cu adevărat fotografiind peisaje interesante de pe insulă, dar fericirea ei nu dură mult.

În jurul prânzului, se întâlni cu Flame în salon. Derek lipsea şi Flame nu comentă nimic în privinţa lui. Băuse oare toată dimineaţa?

După ce terminară de mâncat, Flame împinse farfuria din faţa ei cu dosul palmei şi spuse pe un ton rece:

— De obicei la ora asta îmi fac siesta. V-aş propune să faceţi şi voi acelaşi lucru. E prea cald pentru orice altă activitate.

Masa de prânz fusese delicioasă şi Kathryn mâncase pe săturate. Era o idee bună să-şi facă siesta. Dar unde? În camera lui Rex?

— Cred că o să fac o mică plimbare prin sat, spuse ea.

— Serios? întrebă Flame surprinsă. Cum doreşti. Presupun că vrei să faci nişte fotografii

prin care să prezinţi insula. Te-aş sfătui să-l iei şi pe Rex cu tine. Pe aici rata criminalităţii este destul de scăzută, dar…

Kathryn se pregăti să protesteze, dar Flame o întrerupse:

— O să-l rog pe Troy să vă conducă cu maşina.

— Nu e nevoie, spuse Kathryn, dar era prea târziu, Flame deja plecase bocănind cu tocurile pe pardoseală.

La naiba! Ultimul lucru pe care şi-l dorea Kathryn era să se plimbe împreună cu Rex printr-un sat exotic.

— Mai bine du-te să te întinzi puţin, spuse Rex. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Prefer să înot în piscină. Mi-a făcut cu ochiul de când am văzut-o prima oară.

— Să nu-ţi închipui că nu vreau să mă întind în pat de frica ta. Flame are dreptate. Am nevoie de câteva fotografii prin care să prezint insula.

— De ce eşti aşa de fricoasă, Kate?

— Fricoasă? Eu, fricoasă?

— Da. Parcă ai fi un iepure speriat. Te sperie atât de tare gândul de a împărţi camera cu un bărbat?

— Nu mă sperie deloc!

— Sau te temi să împarţi dormitorul cu mine? N-ai încredere în mine? Sau… ţi-e teamă de propriile reacţii?

— Doamne, ce arogant eşti! Chiar ai impresia că dacă aş dormi în acelaşi pat cu tine nu m-aş

putea abţine să te ating?

— Nu ştiu, Kate. Ai putea?

— Oh! izbucni ea indignată, simţind cum se sufocă. Faptul că împărţim aceeaşi cameră mă lasă complet rece. Spui că vrei să fim prieteni, dar te comporţi pe dos. Ba chiar mi se pare că faci pe psihiatrul. Ei, n-am nevoie de psihiatri amatori! M-am săturat de întrebările tale nesfârşite şi de insistenţa ta de a afla cât mai multe despre mine. De acum încolo, domnule, te voi ignora total!

Înainte ca Rex să poată răspunde, apăru Troy.

— Domnişoara Cantrell m-a rugat să vă conduc în sat cu maşina, spuse tânărul secretar al actriţei. Îmi pare rău, dar mai am puţină treabă. Trebuie să selectez corespondenţa. Puteţi să mai aşteptaţi o jumătate de oră?

— Nu-i nimic, Troy, spuse Kathryn. Mă descurc.

— Sau poate domnul Panther este atât de drăguţ să vă conducă dumnealui… Se poate?

— Nicio problemă, Troy, spuse Rex repede. Vezi-ţi de treaba ta. Kathryn, când vrei să plecăm?

— În zece minute, se strâmbă ea.

— Bine, te aştept pe verandă.

Dacă Trish ar fi văzut-o în momentul acela, i-ar fi schimbat porecla din Femeia Glacială în Femeia Focoasă. Kathryn simţea că arde din cap până-n picioare de nervi. Îi spusese lui Rex că avea să-l ignore. Dar cum? Sentimentele ei o îndemnau altceva. Intră în dormitor şi închise uşa cu cheia. Rămase sprijinită de perete o vreme, încercând să-şi controleze emoţiile. Privirea i se

îndreptă spre pat. În noaptea aceea, ea împreună cu Rex vor împărţi patul. Privi în jur cu disperare căutând un loc unde ar fi putut să se întindă. Nu găsi nimic în afară de două scaune de lemn inutilizabile. Privi din nou patul. Era un pat matrimonial. Puteau să doarmă doi oameni în el fără să se atingă.

Şi până la urmă era vorba doar de o noapte. Putea să scape basma curată într-o singură noapte. Atunci de ce simţea cum o sufocă panica? Poate că Rex avea dreptate. Poate că se temea de propriile reacţii.

Doamne! Niciodată în viaţa ei nu fusese mai tulburată. Dar niciodată în viaţa ei nu fusese expusă unui bărbat ca Rex Panther, pe care numai când îl privea simţea cum i se înmoaie genunchii.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-ţi cumpărăm o pălărie de soare, spuse Rex parcând jeep-ul sub un pâlc de palmieri.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase Rex după altercaţia din salon. Kathryn se hotărâse să tacă, pentru a nu provoca un nou motiv de dispută.

— O să cumpăr una când ajungem la primul magazin. Dar dacă tot suntem aici, aş face nişte fotografii. Ne vedem în jumătate de oră, spuse ea luându-şi aparatul de fotografiat de pe bancheta din spate.

— Nu, spuse Rex privind-o din spatele ochelarilor de soare. Flame m-a avertizat să am grijă de tine. Aşa că nu ne vom despărţi, ai înţeles? Te-ai uns cu vreo cremă de soare înainte

să plecăm de acasă?

— Nu. De ce? Nu cred că am nevoie. N-o să stau prea mult la soare, aşa că nu-ţi face griji pentru mine.

— Hei, cu o piele albă ca a ta, normal că-mi fac griji. Ce, vrei să te oblojesc la noapte, în loc să dorm ca un om normal?

— Ţi-a spus cineva cât de insistent şi enervant eşti? De ce mă dădăceşti atâta? întrebă ea ridicându-şi bărbia.

— Unii oameni trebuie dădăciţi. Uite cum facem. Mai întâi cumpărăm o cremă de soare, apoi o pălărie şi abia după aceea ne ducem să faci câte poze vrei. Ai înţeles?

Kathryn nu mai protestă. Se vedea că nu avea cu cine să se lupte. Porniră pe o străduţă care părea un fel de centru comercial. Se opriră în primul magazin şi Rex comandă:

— O cremă de soare cu factor de protecţie treizeci, vă rog.

Între timp Kathryn începu să probeze câteva pălării de soare.

— Gata? întrebă ea potrivindu-şi pălăria aleasă pe cap. Acum putem să plecăm?

— Nu. Mai întâi stai să te ung cu crema asta pe faţă.

— Pot să mă ung şi singură, protestă ea.

Dar era prea târziu. Rex desfăcuse recipientul şi-şi turnase pe degete puţină cremă. Cu mişcări precise începu s-o ungă pe nas, pe obraji, pe bărbie şi pe frunte.

Kathryn oftă adânc şi închise ochii aşteptând ca Rex să-şi termine operaţia.

— Ştii, nasul e cel mai vulnerabil, îi explică el. La fel şi buzele…

Degetele lui îi atinseră gura şi Kathryn simţi cum buzele încep să-i tremure. Bine că-şi ţinea ochii închişi. Dacă Rex i-ar fi văzut privirile şi-ar fi dat seama că fiecare fibră din corpul ei striga de dorinţă.

Ce dorea? De ce nu recunoştea? Îl dorea pe Rex. Dorea cu disperare să facă dragoste cu el.

— Ai cele mai frumoase buze pe care le-am văzut vreodată, spuse el încet. Sunt… irezistibile…

Dacă buzele ei erau irezistibile, atunci ale lui Rex Panther cum mai erau? Kathryn îşi lăsă uşor capul pe spate şi privi printre gene. Îl văzu pe Rex apropiindu-se de ea şi nu se retrase. Doar în momentul în care buzele lui se lipiră de ale ei, tresări uşor.

Dar sărutul nu dură mult.

— Doamne, Kate Ashby, şopti el. Când te sărut mă simt ca şi cum aş mânca ciocolată elveţiană. O bucăţică nu e niciodată de-ajuns.

— Hei, sări Kathryn trezită parcă dintr-un vis, mi-ai spus că vom fi prieteni. Aşa se poartă prietenii? Se sărută? Şi mai ales în public? Doamne, ce maniere ai!

O femeie de culoare care asistase la toată scena se hlizi pe înfundate.

— Cât costă pălăria şi crema de soare? întrebă Rex liniştit vânzătoarea.

Kathryn îl urmări câteva clipe pe Rex

scoţându-şi portofelul şi brusc îl opri.

— Ştii ceva? Sunt perfect capabilă să-mi plătesc produsele, mulţumesc!

— Cum vrei, spuse el după o clipă de confuzie, încruntându-se nemulţumit şi ieşind din magazin.

Kathryn simţi că de data asta ea fusese cea care sărise calul. Se purtase prosteşte, fusese nepoliticoasă şi lipsită de inimă. Rex nu avusese intenţia s-o jignească.

Ieşi din magazin, dar nu-l găsi pe Rex. Dispăruse. Unde naiba era? Se supărase atât de tare pe ea?

Într-un fel se simţea uşurată. De fapt încă de la început îşi dorise să scape de el, nu? Porni hotărâtă spre centrul satului, dar nu făcu mai mult de zece paşi şi se opri. Nu putea să plece aşa.

Privi în jur căutându-l pe Rex şi îl localiză. Era în mijlocul unei mulţimi de oameni şi era evident că o căuta pe ea.

Kathryn ştia că dacă ar fi plecat în acel moment, ar fi scăpat de el. Dar…

Scufundată în gânduri şi îndoieli, Kathryn auzi ca prin vis zgomotul unui vehicul cu motor apropiindu-se vertiginos. În secunda următoare se feri de motocicleta care trecu pe lângă ea ca o vijelie.

În clipa următoare, văzu cu mişcări încetinite o scenă îngrozitoare. Un copil mic alerga pe mijlocul străzii. Motocicleta se apropia de el şi copilul nesupravegheat căzu în faţa ei. Kathryn îşi acoperi faţa cu mâinile şi ţipă. Motocicleta se

îndepărtă. Lumea din jurul ei se părea că nu observase incidentul. Când deschise ochii îl văzu la câţiva paşi de ea pe Rex cu copilul în braţe.

Kathryn uită de sentimentele contradictorii pe care le avea faţă de el şi alergă spre cei doi. Rex îl mângâia pe micuţ pe faţă şi încerca să-l liniştească.

— Sşş... Nu-i nimic. Hai, nu mai plânge. Spune-mi, unde e mămica ta?

— Nu... ştiu, spuse micuţul printre sughiţuri de plâns. M-am rătăcit...

— Oh! se auzi un strigăt din mulţime. Mikey! Slavă Domnului! Aici erai?

O mămică îngrijorată se apropie de ei cu mâinile pline de sacoşe. Era o turistă.

— Cum să vă mulţumesc, domnule? Nici nu vă imaginaţi ce dezastru a fost pentru mine vacanţa asta în Caraibe! Mai întâi soţul meu şi-a rupt piciorul, acum l-am pierdut pe Mikey!

Privindu-l mai bine pe Rex, faţa femeii se deschise într-un zâmbet larg.

— Dar asta-i viaţa, nu-i aşa? spuse ea râzând. Nimeni nu ne-a promis că va fi uşor. Dumneavoastră aveţi copii? întrebă femeia privindu-i pe rând pe Rex şi pe Kathryn.

— Nu, spuse Kathryn simţind cum se înroşeşte până-n vârful urechilor.

— Sunteţi tineri. Aveţi timp. Şi dumneavoastră, domnule, sunt sigură că veţi fi un tată bun. V-am văzut cum l-aţi liniştit pe băiatul meu. Iubiţi copiii, nu-i aşa?

— Da, spuse el. De fapt sunt înnebunit după

copii.

— Ştiam eu, spuse femeia. Sunteţi genul acela rar de bărbat care se pricepe la copii. Mi-am dat eu seama. Acum mă iertaţi, dar trebuie să ne întoarcem la cabană. Ne aşteaptă tata. Hai, Mikey. Mulţumeşte-i domnului şi hai acasă.

Kathryn se simţi ameţită privind mama şi copilul. Era invidioasă. Ştia că ea nu va avea parte niciodată de aşa ceva. Dar, vorba femeii – asta-i viaţa. Nu le putea avea pe toate. Oricum, se simţea mai goală sufleteşte ca niciodată.

Rex o privi printre gene.

— Nu e genul tău, nu-i aşa? întrebă el rece.

— Ar fi plictisitor să fim toţi la fel, spuse ea încercând să pară degajată.

Dar vocea îi tremurase. Poate că-şi greşise cariera. Se descurca mai bine în rolul de actriţă.

— Şi acum, dacă nu te superi, spuse ea pe un ton degajat, aş vrea să fac nişte fotografii. Că doar pentru asta am venit aici, nu-i aşa?

Capitolul 5

Când se întoarseră la vilă, îl găsiră pe Derek stând întins pe marginea piscinei. Părea destul de treaz. Când îi văzu pe Kathryn şi pe Rex apropiindu-se de el, sări în picioare.

— Staţi jos, spuse el amabil. Păreţi obosiţi. Vreţi să vă aduc ceva de băut? Kathryn, ce doreşti?

— Un pahar mare cu limonadă şi gheaţă, spuse ea trântindu-se într-un şezlong.

Încercând să pară cât mai degajată şi neafectată de prezenţa lui Derek, Kathryn îşi scoase pălăria de pe cap şi începu să-şi facă vânt cu ea.

— Nu-mi închipuiam că-i chiar aşa de cald aici, spuse ea.

— Limonadă cu gheaţă… repetă Derek stânjenit. Şi tu, Rex? Un gin tonic?

— Nu, mulţumesc. Aş prefera tot o limonada, ca şi Kathryn.

— Eşti sigur? întrebă Derek uimit. Nu doreşti ceva mai tare?

— Nu, mulţumesc. Nu prea beau alcool.

— Vin imediat, spuse Derek ridicând din sprâncene.

Kathryn era şi ea surprinsă de afirmaţia lui Rex. Îl privi întrebător din spatele ochelarilor.

— Nu se potriveşte cu imaginea ta, spuse ea.

— Cum adică?

— Eşti corespondent străin, iei des contact cu lumea, cu bărbaţii… Nu ştiu. Dar bănuiesc că-ţi petreci mult timp prin cârciumi.

— De ce încerci să mă înţepi, Kate?

— Să te înţep? Asta crezi că fac?

— Atunci ce faci?

— Încerc să fac conversaţie cu tine. Asta-i tot, spuse ea nonşalant. O clipă mi s-a părut că stau de vorbă cu Charlie. Iartă-mă, nu ştiam că eşti chiar aşa de sensibil. Hai să schimbăm subiectul.

Rex începu să fluiere şi să privească aiurea peisajul.

— Nu te-am întrebat cum a decurs interviul pe care i l-ai luat lui Flame azi-dimineaţă, îşi aminti ea. Ai obţinut ce-ţi doreai?

Rex oftă adânc, mărind suspansul.

— Nu, spuse el în cele din urmă. De fapt n-am obţinut nimic. Flame a vorbit în doi peri. Nu mi-a dat nicio informaţie mai interesantă decât cele pe care le găsim în toate ziarele.

— Ce fel de informaţii?

— Că s-a născut la Londra acum douăzeci şi nouă de ani, că e singura fiică a unui comis voiajor şi a unei casnice, că are o familie unită, că la douăzeci şi unu de ani părinţii i-au făcut cadou o excursie în California, unde a remarcat-o un agent care i-a oferit primul ei rol în *Femeia Angelică* şi…

— Ajunge, îl opri ea. Am înţeles. Şi, ce părere ai? Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— La ce te gândeşti tu, dragă Katie?

— Că Flame ne ascunde ceva. Că lipsesc nişte piese.

— Da. Aşa e. Lipsesc câteva piese pe care dacă le-am descoperi am reuşi să rezolvăm misterul. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că tu mă poţi ajuta să descopăr piesele.

— Eu? Cum? E prima oară când o văd pe Flame.

— Dar ai fost logodită cu bărbatul care urmează să-i fie soţ. Şi mi se pare că prezenţa ta a provocat…

— Iertaţi-mă că am întârziat cu băuturile, spuse Derek apropiindu-se şi întrerupând conversaţia. Am căutat lămâile. Stiţi, Monique e

liberă astăzi. În fiecare sâmbătă se duce în sat să-şi viziteze sora. Ah, să nu uit, spuse el întorcându-se spre Kathryn. Am vorbit cu Flame şi mi-a spus să-ţi transmit că e gata pentru şedinţa foto. M-a rugat să-ţi spun că vrea să vii doar tu.

Kathryn îşi bău liniştită limonada şi apoi se ridică în picioare, pregătindu-se de treabă.

— Ce spui, Rex, vrei să înotăm puţin? propuse Derek.

— Bine. Mă duc până sus ca să mă schimb. Iubita mea, vrei să-ţi aduc ceva?

Aha! Deci Rex juca rolul de iubit în faţa lui Derek. Deşteaptă mişcare. O făcea să se simtă mai în siguranţă. Ce prostie! Pentru o clipă chiar crezuse că Rex o considera „iubita" lui.

— Nu, dragule, spuse ea trecându-şi degetele prin părul lui. Deocamdată n-am nevoie de nimic. Poate mai târziu.

Rex aproape se înecă de surpriză. Dar îşi reveni repede. Tuşi scurt şi o sărută pe frunte.

— Kate, dragă, te rog să-ţi onorezi promisiunile. Joci periculos, iubito.

Rex avea dreptate. Se cam juca cu focul. Dar îi plăcea rolul în care intrase. Simţea cum fiecare fibră din corp îi vibra de emoţie. Şi asta sub privirile lui Derek.

— Ştii părerea mea despre oamenii care nu-şi onorează promisiunile… adăugă ea privindu-l cu coada ochiului pe Derek.

Rex făcu o pauză studiată, după care se întoarse spre Derek şi spuse:

— Vin imediat. Kate o să-ţi ţină puţin de urât.

După ce Rex intră în casă, Derek îndrăzni să vorbească.

— Remarca pe care ai făcut-o mai devreme mi-era adresată mie, nu-i aşa?

— Remarca? Ce remarcă? se prefăcu Kathryn că nu înţelege.

— În legătură cu oamenii care nu-şi ţin promisiunile. Nu eşti prea subtilă, Kathryn.

— Greşeşti, Derek, spuse ea indiferent. Nici nu mă gândeam la tine când…

— Hei, nu merit să mă insulţi în felul acesta…

— Încetează, Derek! strigă Kathryn sărind în picioare. Crede-mă pe cuvânt că remarca mea îi era adresată lui Rex. În ceea ce priveşte promisiunile tale, pentru mine sunt apă de ploaie.

— Doamne, ce dezastru, spuse Derek punându-şi mâinile în cap. N-am avut nici cea mai mică idee că Flame te-a invitat tocmai pe tine aici. Mă crezi, nu-i aşa?

— Da, te cred. Am văzut cât de surprins ai fost când m-ai văzut.

— Voiam să-ţi explic ceva.

— Derek, nu-mi datorezi nicio explicaţie, bine? Fiecare dintre noi avem acum drumul nostru şi nu suntem implicaţi unul în viaţa celuilalt. Tu o ai pe Flame, iar eu îl am pe… Rex.

— Flame, scutură Derek din cap. Ceea ce simt pentru ea… Nu se compară cu ce am simţit pentru tine. E atât de diferită de tine. E irascibilă, imprevizibilă, mult prea subtilă şi de cele mai multe ori are reacţii ciudate. Dar e singura mea femeie.

Spre surprinderea ei, Kathryn văzu în ochii lui Derek o umbră de lacrimi. Acum semăna cu bărbatul pe care-l iubise.

— Poţi să mă ierţi, Kathryn?

— Vai, Derek, spuse Kathryn sub impulsul momentului. Sigur că te iert şi mă bucur pentru tine că iubeşti din nou.

— Când te-am revăzut ieri, pentru prima oară după atâţia ani, am crezut că te-ai schimbat, că ai devenit mai dură. Dar nu. Tu ai rămas aceeaşi, în ciuda celor întâmplate. Eşti aceeaşi fiinţă dulce şi iubitoare.

Derek se apropie uşor de ea şi o sărută tandru pe obraz.

Da. Kathryn era dispusă să ierte. Deşi Derek o rănise îngrozitor de tare, era totuşi şi el o fiinţă umană supusă greşelii. Şi trecuseră atâţia ani…

— Şi tu, Derek, râse ea puţin forţat, eşti la fel de plin de tine. Acum, te rog să mă ierţi, dar trebuie să mă pregătesc pentru şedinţa foto cu Flame.

Kathryn se întoarse cu spatele la el şi-şi ridică ochii spre cer mulţumită. În aceeaşi clipă i se păru că vede la fereastra camerei lui Flame o siluetă ascunsă după perdea.

Privi mai atent şi silueta dispăru. Nu. De data asta nu se înşelase. Flame privise de la fereastră toată scena.

Doamne, urma să fie o şedinţă de coşmar!

Până la urmă, şedinţa nu fu un coşmar. Dar, oricum, pentru Kathryn fu destul de frustrantă şi enervantă, iar acest lucru se reflectă în fotografiile

pe care le făcu.

Ea împreună cu Flame petrecură două ore şi terminară două role de film. Dar Kathryn sesiză încă de la început o răceală din partea lui Flame, zâmbete false şi momente de stânjeneală.

— Iartă-mă, dragă, îi spusese Flame la un moment dat când Kathryn o rugase să fie mai relaxată.

La sfârşitul şedinţei, Kathryn îşi dădu seama că Flame îi sabotase munca deliberat.

Dar de ce? Ce joc făcea actriţa? De ce n-o ajuta să-şi facă treaba? Toată lumea fotografilor ştia că Flame Cantrell avea un chip fotogenic. Dar pentru aparatul lui Kathryn Ashby actriţa era total lipsită de substanţă.

La capătul celor două ore epuizante, Kathryn se duse în cameră şi aruncă aparatul de fotografiat pe pat.

— Flame Cantrell e o târ…

— Hei, hei! făcu Rex surprins ieşind din baie cu un prosop în jurul şoldurilor.

Kathryn uitase complet de el. Probabil că înotase în piscină cu Derek şi acum urcase în cameră ca să facă duş. Kathryn îşi aminti că Derek adora apa. Îi plăcea să înoate şi iubea toate sporturile acvatice. Avusese ocazia de nenumărate ori să-l admire în slip de baie.

Acum, privind pieptul bronzat al lui Rex pe care se scurgeau picături de apă simţi cum o cuprinde ameţeala. Arăta mult mai bine decât fostul ei logodnic. Putea chiar să pozeze ca model într-o revistă dedicată sporturilor.

— Iartă-mă, bâigui ea ameţită, luându-şi cu greu ochii de la el. Credeam că eşti la piscină cu Derek.

— Nu trebuie să te scuzi, spuse el ştergându-şi energic părul. Mi se pare mie, sau şedinţa cu Flame a fost la fel de dezastruoasă ca a mea?

— Aşa e, spuse ea înfuriată întorcându-se cu spatele la Rex. Ştii ce-mi vine să fac? Să mă duc la ea şi să-i spun…

— N-are rost. N-o să rezolvi nimic. Ba chiar e posibil să-ţi ruinezi cariera. Vrei să fii primul fotograf din lume care a refuzat să lucreze cu cea mai vânată stea a cinematografului?

— Să fiu sinceră, aş renunţa şi la carieră pentru satisfacţia de a o refuza pe îngâmfata asta. Vrei să ştii ce mi-a făcut? De ce naiba ne-a mai invitat aici dacă n-are de gând să coopereze?

— Hai să analizăm faptele, spuse Rex aşezându-se pe marginea patului. În primul rând Flame Cantrell l-a rugat pe Ken să-i trimită o echipă pe insulă. Corect?

— Corect. Iar după spusele lui Ken, Flame l-a rugat să mă trimită în mod special pe mine.

— Buuun. Al treilea aspect ar fi că Derek n-avea idee că eşti aici. Trebuie să recunoşti că omul a fost sincer surprins.

— Şi furios.

— Furios pe Flame. Ţi-aminteşti ce i-a spus când te-a văzut? „Flame, de ce ai adus-o pe Kathryn aici? Ţi-am mai spus că…” Ce i-a mai spus?

— Naiba ştie!

Rex începu să-şi frece nervos pulpele. Ochii lui Kathryn nu se mai puteau dezlipi de pe muşchii lui încordaţi. De fiecare dată când Rex îşi atingea picioarele, prosopul care-l acoperea se ridica mai sus, expunându-i pielea bronzată.

Kathryn îşi umezi buzele şi rupse tăcerea.

— Asta n-o să ne ajute prea mult.

— Altceva voiam să spun. De ce o femeie pe cale să se căsătorească îl aduce pe viitorul ei soţ faţă în faţă cu fosta lui logodnică? întrebă el încruntat, se minându-se uşor pe piept. În ce scop?

Kathryn urmări hipnotizată traseul degetelor lui Rex.

— Kate?

— Hmm? răspunse ea smulsă din admiraţie. Iartă-mă. Nu pot să mă concentrez.

— Kate, spuse Rex ridicându-se încet în picioare şi apropiindu-se de ea. Nu te uita aşa la mine. Sau vrei să…

— Iartă-mă, se apără Kathryn. Nu mi-am dat seama că mă uitam la tine. Priveam aşa… în gol. Mă gândeam la… Doamne… Ce cald s-a făcut, spuse ea ştergându-şi fruntea. Vrei să bei ceva? întrebă ea deschizând frigiderul.

Rex era în spatele ei.

— Un vin, spuse el.

Kathryn apucă cu mâini tremurânde sticla de vin alb în miniatură şi o cutie de apă minerală. De când se despărţise de Derek nu mai împărţise o sticlă de vin cu un bărbat. Şi de patru ani nu mai împărţise un dormitor cu vreun bărbat. Iar Rex o

privea într-un fel în care n-o mai privise nici măcar Derek.

Kathryn îşi drese glasul. Oare Rex Panther ştia că era singurul bărbat în stare s-o topească pe Femeia Glacială de la Clarion? Pentru că ea era sigură de asta. Şi nu mai era în stare să nege acest lucru.

Ce o mira mai tare era de ce oare cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse ea vreodată se străduia atâta ca să-i câştige atenţia? La cât de bine arăta, Rex ar fi putut să aibă orice femeie şi-ar fi dorit. Aşa că de ce-şi mai pierdea timpul cu ea? Pentru că ea era singura femeie disponibilă şi cea mai aproape de el, pe care să-şi încerce farmecele?

— Kate, ador provocările, spuse Rex.

De fapt ăsta era răspunsul la întrebările ei.

— Sigur că le adori. Cui nu-i plac provocările? De fapt de asta eşti un ziarist faimos. Ce e mai provocator decât să stai într-o cârciumă şi să ţinteşti…

— Te repeţi, dragă, râse Rex. Ai rămas fără replici?

— Iartă-mă, spuse ea înroşindu-se. Mă duc să aduc două pahare.

— Dragă Kate, îţi place să fugi…

Kathryn îi întinse vinul şi apa minerală şi scoase două pahare dintr-un dulap de lângă frigider. Îl privi tăcută pe Rex cum făcea amestecul. În ochi îi juca o sclipire de amuzament.

Încercă să se abţină să-l mai privească. Era posibil ca Rex să fi fost conştient de trăirile ei pe

care voia să le ascundă. Neştiind ce să mai facă se trânti pe pat, lângă el. Nu era o mişcare inteligentă. Se aşezase prea aproape de el. Se foi puţin şi se îndepărtă, evitând o eventuală atingere care n-ar fi făcut altceva decât s-o tulbure şi mai tare. Trebuia să fie cu mintea limpede.

— Noroc, spuse Rex întinzându-i un pahar.

— Sănătate, spuse şi ea luând o gură zdravănă de şpriţ. Înghiţi zgomotos şi se ridică în picioare înainte să se facă complet de râs.

— De ce nu te duci să te îmbraci? întrebă Kathryn privind în altă parte. După ce termini aş vrea să fac un duş, ca să mă schimb pentru cină.

— Am terminat. Poţi să te duci la baie dacă vrei. Dar, înainte să pleci, ar mai fi ceva…

— Spune…

— Când eram jos, cu Derek, mi-ai făcut o promisiune pe care ai spus că n-ai de gând să ţi-o încalci…

— Serios? râse ea stânjenită. Probabil… Nu-mi amintesc. La ce te referi?

— Nu ştiu… spuse el privind-o printre gene. Poate faci tu o sugestie…

— Eu? Ce sugestie? Nu ştiu.

— Atunci, îmi dai voie?

Kathryn înghiţi în sec.

— Mda… Ce… vrei să fac?

— Tu? Nimic. Eu. Dacă-mi dai voie.

Kathryn îl lăsă pe Rex să se apropie de ea. Închise ochii şi îi simţi mâna oprindu-se în părul ei.

— Aş vrea să-ţi scot agrafele din păr, şopti el.

Capitolul 6

Kathryn respiră uşurată. Dorinţa lui era inocentă. În mod normal ar fi protestat, dar îi făcuse o promisiune. Dacă i-ar fi cerut să facă dragoste cu el l-ar fi refuzat?

— Minunat, şopti el trecându-şi degetele prin pletele ei blonde. Ai un păr minunat. E păcat să-l ascunzi. Ar trebui să-l porţi liber pe umeri, ca să-l vadă toată lumea. Aşa. De acum încolo te-aş ruga să nu ţi-l mai strângi în cocul ăla impersonal. Doamne, Kate… Şi e atât de mătăsos… Exact cum mi-l imaginam. Şi mirosul lui îmi aminteşte de aroma pajiştilor din după-amiezile de vară.

Kathryn simţi cum i se strânge inima. Rex era sincer şi pasional. Iar ea simţea cum i se topeşte inima ascultându-i cuvintele.

Dar brusc îşi aminti că Rex nu era decât o panteră care o pândea ca pe o pradă în junglă. Îi prinse încheietura mâinii şi-l îndepărtă.

— Mi-ai spus că vrei doar să-mi desfaci părul, nu şi să scrii un poem despre el.

— Aş vrea s-o fac şi pe asta, spuse el serios.

— Ţi-ar fi plăcut să fii poet? întrebă Kathryn surprinsă.

— Nu, spuse el privind în altă parte. Aş fi vrut să… scriu…

— Continuă. Ce ai fi vrut să scrii?

— Tu ai vreun vis secret, Kate?

— Sigur, recunoscu ea. Ca toată lumea.

— Cred că ai dreptate. Dar visul meu nu e chiar atât de special. Ca mine visează majoritatea ziariştilor.

— Ah, făcu Kathryn ghicindu-i secretul. Ţi-ar fi plăcut să fii scriitor, nu-i aşa? râse ea.

— Corect, spuse Rex făcându-i cu ochiul.

Kathryn îl privi atent, citindu-i în ochi vulnerabilitatea. Îl rănise râzând de visul lui?

— Dar mi se pare minunat, încercă ea să repare greşeala. Oricum, tu ai talent la scris. Te-ai gândit vreodată să publici un roman? Of! Ce întrebare prostească. Sunt sigură că te-ai gândit.

— Kate, am văzut atâtea războaie… atâta suferinţă… Ani de zile mi-am dorit să ajut oamenii să fie mai fericiţi. De fapt, nu asta ne dorim cu toţii? Sigur, sună banal. Dar să ştii că eu sunt convins că putem să reuşim, dacă fiecare dintre noi face ceva pentru asta. Nu putem să ne lăsăm pe mâna guvernanţilor şi a şefilor de stat. În majoritatea cazurilor aceşti oameni sunt mânaţi de interese personale. Dar cineva trebuie s-o facă. Aş vrea să scriu o carte prin care să fac oamenii să creadă şi să înţeleagă că dacă fiecare dintre noi s-ar strădui cât de puţin să-şi facă aproapele fericit, am reuşi să construim o lume mai bună. Deja am început să scriu la cartea mea. Cele două personaje principale – o femeie şi un bărbat – sunt preşedinţii unor state vecine pe cale să pornească un război. Încă de la începutul poveştii cei doi se întâlnesc şi se îndrăgostesc nebuneşte unul de celălalt. Devin amanţi secreţi. Şi femeia rămâne

însărcinată. Ca preşedinte al ţării, ea poartă în pântece copilul duşmanului. Şi de aici începe conflictul. Cei doi se străduiesc pe parcursul cărţii să-şi convingă popoarele să trăiască în pace, pentru binele viitorului copilului lor nenăscut şi pentru al celorlalţi copii. Ştii cât de mult îmi plac mie copiii. De fapt, cui nu-i plac?

Kathryn ascultă cu atenţie, observând schimbările de pe figura lui Rex. Sclipirea amuzată din ochii lui dispăruse. Acum privirile lui erau animate de speranţă, hotărâre şi convingere. Era un bărbat care lupta pentru un scop nobil. Era un bărbat bun. Aşa cum ar fi trebuit să fie orice bărbat de pe lumea asta – nu numai atrăgător, dar şi integru.

— Deci, Kate…

Kathryn se strădui să se concentreze asupra spuselor lui.

— Ai zis că şi tu ai un vis secret. Eu ţi l-am spus pe al meu. Mi-l dezvălui şi tu, acum, pe al tău?

Visul ei secret? Un vis care nu avea să devină niciodată realitate. Se împăcase de mult cu ideea asta. Dar acum, când îl privi pe Rex în ochi, renăscu speranţa.

— Doamne, spuse ea tremurând uimită şi înspăimântată de descoperirea pe care o făcuse.

— Te simţi bine? întrebă Rex îngrijorat.

— Da, spuse ea încercând să-şi revină din ameţeala care o cuprinsese.

— Ba nu. Spune-mi, ce ţi s-a întâmplat?

— Cred că… nu ştiu… căldura e de vină, se

apără ea. Sau vinul.

— Kate?

— Vrei să mă laşi puţin în pace? N-ai vrea să te duci jos să te îmbraci?

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da, spuse ea ţinându-şi capul drept. Sunt sigură.

— Atunci… spuse el cu îndoială, plec. Mă întorc să te iau în jumătate de oră, bine?

— Nu, spuse ea repede. Nu mai veni după mine. O să cobor eu după ce termin.

Rex închise uşa în urma lui cu grijă, lăsând-o pe Kathryn singură cu gândurile ei. După câteva minute, Kathryn se ridică de pe pat ameţită şi se duse la baie. Se privi în oglindă şi văzu acolo nişte semne pe care le recunoscu imediat.

Se îndrăgostise de Rex Panther.

Când Kathryn fu gata, jumătate de oră mai târziu, se lăsase seara. Ieşi pe balcon inspirând miresmele florilor din grădină. De jos se auzeau voci şi râsete.

Privi în jos şi-i văzu pe Derek, Rex şi Flame stând pe verandă şi bând câte un pahar înainte de masă. Ochii i se opriră asupra lui Rex. Inima începu să-i bată cu putere. Bănui că băutura lui era nealcoolică.

După ce se vindecase de durerea suferită după despărţirea de Derek crezuse că nu se va mai îndrăgosti niciodată. Trădarea lui Derek fusese insuportabilă. Nu credea că mai era în stare să suporte încă o lovitură.

Dar se îndrăgostise din nou. Şi culmea, de un bărbat care iubea copiii. Simţise dragostea lui Rex faţă de copii în momentul în care-i spusese că-n viaţa ei n-avea timp de altcineva şi mai ales de copii. Şi apoi, când fuseseră în sat, după ce Rex îl salvase pe băieţelul acela care căzuse în faţa motocicletei, mămica îngrijorată îl întrebase:

— Iubiţi copiii, nu-i aşa?

— Da, spusese el. De fapt sunt înnebunit după copii.

— Ştiam eu, spusese femeia. Sunteţi genul acela rar de bărbat care se pricepe la copii…

„Genul acela rar de bărbat”… Kathryn oftă adânc şi se întoarse în cameră. Genul acela rar de bărbat dedicat familiei, copiilor, soţiei. Nu, Rex Panther nu era un burlac convins. Şi ar fi putut să se încadreze perfect în peisajul familial visat de ea. Visul ei secret.

Dar dacă n-avea să meargă? Cum rămânea cu visele ei? Dacă Rex avea să i le spulbere aşa cum făcuse Derek? Cum va suporta dezamăgirea asta?

Mai bine se apăra acum, cât mai putea. Mai bine mărea distanţa dintre ei. De acum încolo îi va descuraja lui Rex orice fel de iniţiativă. Va fi rece, distantă, calmă şi profesională. Era singura relaţie de care avea nevoie, în spatele căreia se putea apăra.

Cu buzele strânse îşi luă aparatul de fotografiat de pe pat, sperând ca Flame să-i dea voie să facă o rolă de film în timpul mesei – asta fiind singura şansă de a o prinde pe actriţă relaxată.

Măcar avea ceva la care să se gândească. La urma urmei, venise aici ca să lucreze.

— Flame, spuse Rex turnându-i o ceaşcă de cafea după-masă, povesteşte-mi despre mama ta. Spuneai că era casnică. Cum îşi petrecea ea timpul? Făcea curăţenie? Gătea? Se ocupa de educaţia ta?

— Exact, spuse Flame luând o gură de cafea.

— Şi tatăl tău? continuă Rex şirul întrebărilor.

Kathryn primise permisiunea de a-i face actriţei câteva fotografii. Acum stătea pe un fotoliu şi o privea prin obiectiv încercând să prindă o figură sinceră din partea ei.

— Tatăl meu? întrebă absent Flame. Călătorea mult. Dar ţi-am mai povestit despre familia mea azi-dimineaţă, Rex. Când stătea pe acasă încerca să recupereze timpul pierdut. Mă alinta mult. Ne iubeam cu adevărat.

Dacă se iubeau cu adevărat de ce Kathryn vedea în ochii actriţei atâta răceală? De ce se încordase toată? De ce îşi încleştase maxilarul?

— Şi tu erai singurul lor copil, continuă Rex. Crezi că părinţii tăi ar fi vrut să aibă o familie mai mare? Întreb asta, pentru că după câte am înţeles, părinţii tăi iubeau copiii.

— Poate, spuse Flame dregându-şi glasul şi zâmbind forţat. Nu vreţi să ne mutăm pe verandă?

— Mai bine nu, spuse Derek. O să ne omoare ţânţarii la ora asta.

— Atunci hai să mergem în camera de zi, spuse Flame. Ar fi mai bine acolo. Kathryn o să ne poată face nişte fotografii frumoase lângă pian sau

lângă pictura de Picasso pe care ţi-am făcut-o cadou de Crăciun.

— Ciudat, şopti Rex în urechea lui Kathryn în timp ce se îndreptau spre camera de zi. Din ce în ce mai ciudat.

Rex se apropiase de ea atât de tare încât îi atinse părul în treacăt. Kathryn tresări simţind un mic curent străbătându-i umărul. Se retrase brusc şi Rex o privi curios.

— Ce e? întrebă el.

— N-ai simţit? Cred că ne-am curentat. Ştii, electricitatea statică…

— Statică? Nu prea cred, Kate. La intensitatea asta? Am simţit de parcă m-aş fi curentat la 220 de volţi.

— Nu ştiu cum e să te curentezi la 220 de volţi. N-am încercat experienţe de genul ăsta. Tu ai încercat? Ţi-ai băgat degetele în priză când erai mic?

Rex izbucni în râs.

— Tot ţepoasă eşti, Katie. Ţepoasă şi plină de energie. Dar încă te ascunzi. Tot nu vrei să-mi arăţi tot ce poţi.

Cu un efort suprem, Kathryn îşi concentra atenţia spre actriţă.

În seara aceea Flame purta o rochie de şifon violet care flutura în jurul picioarelor ei ca aripile unui fluture. Se înnoptase iar Kathryn se aşează pe un fotoliu lângă geam, ca să privească luminiţele iahtului ancorat în port, care străluceau ca nişte diamante.

Rex se aşează în faţa ei blocându-i priveliştea.

— E minunat, spuse el. Cine petrece acolo?

— Vezi ce ospitalieră sunt? Nici nu ştiu ce invitaţi am şi nici măcar nu mă interesează, răspunse Flame.

Rex se plimbă prin încăpere şi se opri în faţa unui raft. Luă în mână o scoică imensă şi o admiră.

— E minunată, spuse el.

— Îţi plac scoicile? întrebă Derek.

— Da. De când eram mic îmi plăcea să colecţionez scoici. Iar asta mi se pare extraordinar de frumoasă. Presupun că e şi foarte rară.

— Pe insula asta există o mare varietate de scoici, spuse Derek. De fapt, de aici i se trage şi numele – L'Île des Coquilles – Insula Scoicilor. Ţie îţi plac scoicile? întrebă el întorcându-se spre Kathryn care părea visătoare.

— Mmm? Iartă-mă, n-am fost atentă.

— Întrebam dacă-ţi plac scoicile, repetă amabil Derek.

— Scoicile? Nu ştiu. Nu le-am acordat o atenţie specială. De fapt, nici nu ştiu mare lucru despre ele.

— Nu ţi se par frumoase? întrebă Rex.

— Nu ştiu… Sunt drăguţe, dar… sunt atât de… goale.

— Goale? întrebă Rex ţinând scoica la ureche în timp ce vorbea cu ea. Ciudat. Nu m-am gândit niciodată la scoici ca fiind goale.

Kathryn se ridică în picioare. Discuţia asta n-o interesa prea mult.

— Flame, spuse ea, pot să-ţi fac nişte fotografii aici?

— Dacă doreşti…

Cu cât entuziasm o spusese! Ce avea Flame cu ea? Cu ce o deranja?

— Derek, vrei să stai lângă Flame, pe canapea, te rog?

Derek o ascultă cuminte.

— Perfect, spuse Kathryn, iar apoi îl privi pe Rex. Vrei să te dai la o parte? Sau ai de gând să apari şi tu în fotografii?

— Iartă-mă, spuse Rex punând scoica la loc pe raft. Flame, te superi dacă în timpul ăsta îţi pun nişte întrebări?

— Nu.

— Ce influenţă au avut părinţii tăi în alegerea carierei?

— Niciuna, flutură ea din mână. Ştii ceva, Rex? Ce-ar fi să-ţi mai acord mâine, înainte să plecaţi, un interviu? Acum n-am chef de aşa ceva. Tu, Kathryn, poţi continua. Eu şi Derek suntem ai tăi.

Capitolul 7

Ai ei cu siguranţă!

Kathryn închise aparatul două ore mai târziu, mai nervoasă ca niciodată. Deşi Derek cooperase din plin, Flame fusese la fel de falsă şi-i stricase două role de film degeaba.

După o oră de şedinţă, Flame decisese că nu mai avea nevoie de Derek. Aşa că viitorul ei soţ

împreună cu Rex se duseseră în sala de jocuri pentru o partidă de biliard.

După ce bărbaţii plecaseră, Flame mai suportase un sfert de oră obiectivul scrutător al lui Kathryn, după care izbucnise:

— La naiba! Nu mai suport. Gata pe ziua de azi.

Kathryn, care deja era nervoasă, simţise că explodează.

— Bine, spusese ea, dar înainte de a pleca, aş vrea să-ţi zic ceva. M-am resemnat cu faptul că m-ai chemat până-n Caraibe doar ca să-ţi baţi joc de mine. Dar nu-mi pot imagina cu ce te va mulţumi faptul că e posibil să-mi ratez cariera cu fotografiile astea? Niciun editor normal la cap nu le-ar cumpăra. De ce-mi faci asta? Pentru că am fost odată, demult, logodnica lui Derek? Pentru că vrei într-un fel pervers să mi-o plăteşti? Ai o minte chiar atât de diabolică? Să-ţi spun ceva, domnişoară Cantrell. Ca actriţă poate că eşti una dintre cele mai bune, dar ca om – eşti un zero!

Doamne! O făcuse! Kathryn aşteptase cu nerăbdare să-i povestească lui Rex toată întâmplarea.

— Kathryn, dragă, spusese dulce Flame, dacă îţi baţi joc de mine, îţi baţi joc de meseria ta. Din câte mi-a povestit Derek despre tine, mă aşteptam să fii mult, mult mai…

— Derek n-are nimic de-a face cu asta, i-o tăiase ea. N-ar fi mai bine să dăm cărţile pe faţă şi să-mi spui de ce naiba m-ai chemat până aici?

Flame oftase adânc.

— Te-am chemat dintr-un singur motiv. Detest publicitatea, jurnaliştii şi paparazzi. Şi am sperat că dacă apar măcar o dată în ziare, o să scap temporar de ei. Aşa că te-am ales pe tine pentru că ai câştigat cel mai important premiu al anului.

— Pe naiba! strigase Kathryn furioasă. Cu povestea asta nu te prosteşti decât pe tine. Nu-s chiar aşa de naivă. În fine. Nu mai contează. Dar vreau să-ţi spun că n-a meritat efortul. Am pierdut timpul degeaba. Mi-am dat seama că totul a pornit de când m-ai văzut de pe fereastră pe mine şi pe Derek stând de vorbă.

— Opreşte-te! ţipase Flame.

Kathryn îngheţase. Ce mai voia Flame? Ceva din tonul ei suna a panică.

Panică? De ce ar fi intrat Flame în panică? Curiozitatea o învinsese pe Kathryn care tocmai se pregătise să trântească uşa în urma ei. Se întorsese uşor pe călcâie spre Flame, privind-o cu ochi rotunjiţi.

— Ce mai vrei? întrebase ea.

— Vreau să te întorci, spusese Flame cu voce spartă.

Kathryn se apropiase încet de ea.

— Aşază-te, spusese Flame, după care se ridicase în picioare şi începuse să se plimbe prin cameră ca o leoaică în cuşcă.

După câteva minute de agitaţie, Flame se oprise în loc şi o ţintuise pe Kathryn cu privirile ei verzi.

— Tu şi Derek aţi fost logodiţi odată, începuse ea. După câte am înţeles, chiar începuseşi să faci

pregătirile de nuntă. Te-am chemat aici ca să… Vreau să aflu motivul real pentru care v-aţi despărţit.

Kathryn clipi neîncrezătoare.

— Nu ţi-a spus?

— Nu. Nu mi-a spus. Şi părerea mea e că un bărbat care se pregăteşte să se însoare n-ar trebui să aibă secrete faţă de viitoarea lui soţie. Cum de la el nu pot să aflu nimic, singura soluţie ai rămas tu.

Dar Kathryn nu se simţise în stare să vorbească despre acel subiect. Brusc intrase în panică.

— Iartă-mă, spusese ea, dar nu pot…

— De ce? E un secret chiar aşa de mare de nu mi-l spune nimeni? Derek mi-a zis că el a fost cel care a rupt relaţia. Iar dacă e aşa, nu înţeleg de ce…

— De ce, ce? întrebase Kathryn repede, simţind cum i se accelerează pulsul.

Flame se îndreptase spre uşile deschise ale verandei. Lui Kathryn i se păruse că aude un mic suspin. Se apropiase grăbită de Flame şi o întrebase:

— Ce, Flame? Spune-mi.

Flame se întorsese încet spre ea şi spusese cu un efort vizibil:

— Dacă Derek a fost cel care a rupt relaţia – de ce ochii lui sunt atât de trişti când vine vorba de tine? De ce nu vrea să vorbească cu mine despre tine? Cred că… mă minte. Îmi ascunde ceva. Nu cred că el e cel care a rupt relaţia

voastră. Cred că tu ai făcut-o.

— Greşeşti, se apără Kathryn.

— Am bănuit asta de mult, spusese Flame cuprinzându-se înfrigurată cu braţele. Dar azi mi-am dat seama că aşa a fost. Tu ai rupt relaţia voastră.

— Nu, spusese Kathryn din ce în ce mai uimită de reacţiile actriţei. Ai înţeles greşit. Dar ce te-a făcut să crezi asta? Şi cu ce te afectează? Derek te iubeşte, îl iubeşti…

— Mă iubeşte? zâmbise actriţa amar.

Oricât încercase Flame să-şi ascundă lacrimile, Kathryn le observase. Şi fusese din ce în ce mai uimită. Ce secrete mai ascundea Flame Cantrell?

Actriţa se trântise cu un oftat pe un fotoliu.

După câteva momente de tăcere încordată, Kathryn începuse să se întrebe ce rol mai juca acum Flame. Dar suspinele actriţei erau atât de reale încât Kathryn se afundă într-o şi mai mare confuzie.

— V-am văzut, spusese Flame înecându-se în lacrimi. V-am văzut cum vă ţineaţi azi de mână. Şi când l-am întrebat despre trecutul vostru a fost la fel de evaziv ca de obicei. De ce îmi face asta? Secretele lui nu mă duc cu gândul decât la un singur lucru – Derek încă te mai doreşte.

Şi-ntr-o fracţiune de secundă Kathryn realizase motivul ostilităţii actriţei. Lui Flame i se păruse că Derek mai ţinea la ea. Nu-i venise să creadă. Cea mai renumită actriţă a momentului era geloasă pe ea!

Kathryn scuturase din cap.

— Nu, Flame. Greşeşti profund. Ceea ce ai văzut tu azi-dimineaţă a fost o încercare de reconciliere. În ce sens? Doi oameni care nu s-au mai văzut de patru ani de zile, fără resentimente, fără regrete, încercau să restabilească o legătură prietenească. Flame, Derek te iubeşte. Mi-a spus-o chiar el azi-dimineaţă. Mi-a mărturisit că eşti singura femeie din lume pentru el. De ce nu ţi-a spus până acum motivul despărţirii noastre, nu ştiu şi ar trebui să-l întrebi personal. Dar dacă nu vrea să-ţi spună, te sfătuiesc să ai încredere în el. O va face într-o zi. Dar asta n-are legătură cu tine sau cu relaţia voastră.

— Atunci… tu nu-l mai… iubeşti? Chiar eşti… îndrăgostită de… Rex?

Flame îşi frecase ochii cu podul palmelor, întinzându-şi rimelul pe faţă. Kathryn tânjise în acel moment să-i facă o fotografie care ar fi putut fi demnă de coperta revistei Time.

— Nu, scutură Kathryn din cap. Nu-l mai iubesc din momentul în care a rupt logodna cu mine. Cât priveşte relaţia mea cu Rex… prefer să nu comentez.

Lui Kathryn nu-i venise să creadă că Flame cedase emoţional în faţa ei. Îşi închipuise că are o personalitate mai puternică. Nesiguranţa nu părea să-i stea în caracter.

— Mi-e ruşine… spusese Flame ridicându-se în picioare. Mi-e ruşine de felul în care m-am purtat cu tine. Pari o persoană de treabă. Poate chiar eşti o fată bună. Dintr-o familie bună. Te-am

minţit. L-am minţit pe Rex. V-am minţit în legătură cu familia mea. De fapt, viaţa mea e o mare minciună, râsese ea trist.

— Despre ce vorbeşti? întrebase Kathryn confuz.

— Tatăl meu… începuse ea ezitant, nu şi-a dorit niciodată copii. Când a aflat că mama e însărcinată cu mine… a părăsit-o. Nu l-am cunoscut niciodată. Mama îl ura aşa de tare încât nu mi-a povestit niciodată despre el.

— Dar… am înţeles că vă iubeaţi…

— Te-am minţit. N-am vrut să recunosc faptul că tatăl meu m-a părăsit. Din cauza asta sunt aşa de nesigură pe mine… şi pe Derek. Mereu am încercat să fiu perfectă pentru el ca să nu mă părăsească, spusese ea ştergându-şi o lacrimă care-i alunecase sub bărbie. Mereu mi-a fost teamă să nu-l fac să plece. Mai ales acum…

— Mai ales acum?

— Doamne, mi-e atât de teamă… Nu ştiu cum să-i spun lui Derek…

— Ce să-i spui? întrebase Kathryn deşi intuise răspunsul.

— Că-i port copilul… şoptise actriţa.

Abia după miezul nopţii Kathryn urcă în camera ei.

Când deschise uşa camerei auzi un zgomot, dar nu văzu nimic pentru că era prea întuneric. Bănuia că Rex se băgase deja în pat şi nu voia să-l trezească, aşa că nu aprinse lumina. Îşi puse încet aparatul de fotografiat pe măsuţă şi se duse în vârful picioarelor spre baie.

— Bună…

Oftând, Kathryn se pregăti să-i răspundă, dar Rex continuă:

— Cred că tocmai ai terminat cina… Oricum e o diferenţă de fus orar de patru ore.

Probabil că Rex vorbea la telefon. Dar unde era? Vocea venea din direcţia balconului. Kathryn privi şi-l văzu pe Rex cu spatele la ea, pe balcon, vorbind la telefon, şi probabil privind peisajul.

— Luăm cina luni seara? întrebă el. La mine sau la tine? Perfect. Abia aştept, se hlizi el. Abia aştept s-o văd pe doamna vieţii mele…

Mda. Doamna vieţii lui…

— Bine, Laura. Te sun cum ajung acasă.

Dar îi spusese că nu e însurat. Şi dacă Kathryn ar fi ştiut, ce? I-ar fi fost mai uşor? Vocea tandră a lui Rex o scotea din sărite. Îi venea să-şi acopere urechile cu palmele.

Ce naiba făcea ea acolo? Trăgea cu urechea? O cuprinse un val de ruşine amestecată cu furie. Dar de ce era furioasă?

Rex se întoarse cu faţa spre ea şi o văzu. Îi făcu semn din cap şi continuă conversaţia.

Kathryn se duse spre bagajele ei şi începu să scotocească zgomotos după cămaşa de noapte roz. Mâinile îi tremurau incontrolabil. Mda. Avusese o zi grea şi plină de evenimente.

Nici nu mai avea chef să se gândească la toate câte se întâmplaseră în ziua aceea. Tot ce-şi dorea era un duş fierbinte şi un somn bun.

Nu mai voia să se gândească la şicanele lui

Flame, la prezenţa inoportună a lui Derek, la împăcarea lor, la gelozia lui Flame, la faptul că actriţa era însărcinată şi-i purta copilul fostului ei logodnic.

Acum înţelegea starea lui Flame. Doar era însărcinată. Avea toane şi având în vedere trecutul şi copilăria grea, lipsa unui tată, era temătoare.

Nu mai voia să se gândească nici la Rex. Nu mai avea niciun rost. Deja ştia că există o femeie în viaţa lui şi, chiar dacă ar fi avut vreodată vreo şansă, acum nici măcar asta nu mai exista.

Se îndreptă spre baie. Mâinile încă îi tremurau. Şi nu mai avea rost să se mintă. Îi tremurau din cauza lui Rex. Acum îşi dădea seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostită cu adevărat.

— Katie, draga mea, mai stai mult la baie? Ieşi odată. Sau te ascunzi de mine? Sper că nu eşti vreun monstru care se transformă noaptea într-un lup.

Kathryn nu se mai uită în oglindă. Ştia ce ar fi văzut. Avea obrajii purpurii şi ochii strălucitori. Iar buzele le avea numai bune de sărutat.

Rex bătu nerăbdător la uşă.

— Bine, spuse ea, vin imediat.

Kathryn ieşi din baie fără să se uite la el. Dar Rex o opri prinzând-o de braţ.

— Cum a fost, Kate?

Rex voia să vorbească cu ea despre şedinţa cu Flame. La urma urmei erau colegi de serviciu.

— Bine, spuse ea liniştit.

Dar privirile lui Rex erau scrutătoare.

— Kate…

— Flame mi-a dezvăluit toate secretele, spuse ea repede. Mâine îţi va dezvălui şi ţie nişte lucruri senzaţionale. Acum vreau să mă culc. E târziu.

Rex n-o mai opri, dar Kathryn îl auzi şoptind în timp ce se ducea spre baie:

— Bravo, fata mea.

Kathryn se băgă sub cearşaf, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se trase cât putu de mult spre marginea patului, aşteptând cu ochii strânşi întoarcerea lui Rex.

Capitolul 8

— Bună dimineaţa, Kate, o trezi Rex vesel dându-i o palmă uşoară pe spate.

Ameţită, Kate clipi încercând să-şi deschidă pleoapele care păreau de plumb.

După tonul grăbit, se părea că Rex se trezise de ceva vreme şi acum o aştepta nerăbdător şi pe ea să se trezească.

Kathryn îşi aminti într-o fracţiune de secundă noaptea pe care o petrecuseră împreună. Rex se întorsese în cameră după câteva minute, dar spre dezamăgirea ei nu se întâmplase nimic deosebit. După un scurt „Noapte bună, Kate”, Rex îşi aranjase pernele şi în câteva minute respiraţia lui o făcuse pe Kathryn să creadă că adormise. Iar ea se foise aproape toată noaptea fără să-şi găsească poziţia.

— Nu putem să ne întoarcem la Vancouver

fără să facem o baie în piscină, spuse Rex.

Kathryn gemu somnoroasă.

— Da, da, ştiu că ai mai dormi. Aici e ora şase, dar acasă ar fi ora două noaptea.

Kathryn gemu din nou şi se lăsă trasă de Rex din pat ca o păpuşă de cârpă.

— Nu vreau să înot, protestă ea. Vreau să mai dorm măcar o oră. Pentru Dumnezeu, nici măcar nu s-a luminat de ziuă.

— Uite, pune-ţi asta pe tine.

Kathryn se zgâi la o pereche minusculă de bikini galbeni pe care Rex i-i flutura pe sub nas.

— De unde i-ai luat? întrebă ea înfuriată. Cine ţi-a dat voie să-mi scotoceşti prin bagaje?

— Am împărţit patul astă-noapte, spuse el amuzat. Cred că asta mă pune în drepturi. Nu crezi?

— N-am împărţit niciun pat. Pur şi simplu am dormit amândoi pe aceeaşi saltea.

— Îl plâng pe bărbatul care te va lua de nevastă, râse el. Ai un temperament furtunos…

— N-am de gând să mă mărit! Şi dacă aş avea, nu m-aş mărita cu un bărbat atât de arogant ca tine.

— Astea-s mulţumirile pe care le primesc? Cred că merit ceva mai mult…

— Mulţumiri? întrebă ea făcând ochii mari. Pentru ce? Pentru că m-ai trezit la ora asta imposibilă?

— Nu. Pentru că ţi-am lăsat virtutea intactă. N-a fost uşor, crede-mă…

— Normal. Asta pentru că ai început să sforăi cum ai pus capul pe pernă…

Rex izbucni în râs şi Kathryn îşi dădu seama că-şi trădase gândurile ascunse.

— Normal că am adormit. Muream de somn. Toată călătoria asta m-a epuizat. La ce te aşteptai?

— La nimic!

— Atunci de ce eşti nervoasă? Sau eşti… dezamăgită?

— Eşti nebun! Pentru mine nu eşti nimic mai mult decât un simplu coleg de serviciu. N-am niciun sentiment faţă de tine. Cel puţin niciun sentiment pozitiv.

— Atunci de ce te temi să înoţi împreună cu mine?

— Lua-te-ar naiba! Nu mi-e frică să înot cu tine, dar pur şi simplu n-am chef şi mi-e somn!

— Nu se poate să ratezi o asemenea ocazie. Hai, vino. Pe cuvânt de cercetaş că n-o să te ating!

Rex era irezistibil. Enervant, e drept, dar avea un farmec căruia nicio femeie normală nu-i putea face faţă.

— Bine, spuse ea învinsă. Dar lasă-mă o clipă să mă schimb.

— Ne vedem jos. Să nu faci prea mult zgomot, spuse el atingându-i uşor buzele cu degetul arătător. Vreau să înotăm doar noi doi.

Rex înotase tăcut, cu mişcări largi şi puternice câteva lungimi de bazin, când Kathryn coborî la piscină.

La început nu reuşi să vadă mare lucru. Dar

când ochii i se obişnuiră cu întunericul, localiză piscina şi silueta atletică a lui Rex care despica elegant apa. Undeva, la orizont, soarele dădea semne că în curând avea să apară.

Kathryn nu se considera o femeie frumoasă, dar ştia că este atrăgătoare. Aşa că nu-şi dădea seama de ce Rex nu se atinsese de ea noaptea trecută. O iubea chiar aşa de mult pe „femeia vieţii lui”?

Îşi lăsă prosopul la marginea piscinei şi plonjă repede ca să nu-i dea lui Rex ocazia să-i vadă prea bine linia costumului de baie.

Ieşi la suprafaţă, îşi dădu părul pe spate şi începu să înoate calm.

— Te bucuri că ai venit? întrebă el.

— Da, spuse ea, mă bucur. Apa e caldă, e plăcută. Şi-mi place peisajul.

Rex era aşa de aproape de ea încât îi putea vedea picăturile de apă de pe faţă prelingându-i-se spre colţurile gurii, ca o invitaţie.

Kathryn îşi dădu seama că tot ceea ce-şi dorea în acel moment de la viaţă era să fie sărutată de Rex Panther.

— Iartă-mă, şopti ea încercând să-şi ia privirile de la Rex.

— Nu te iert, şopti el cald în urechea lui. Sărută-mă…

— Mi-ai promis că… spuse ea simţind cum intră în panică. Mi-ai promis că n-o să mă mai atingi.

— Dar tu n-ai promis nimic…

Rex avea dreptate. Ea nu făcuse nicio promisiune. Cât de rău putea să fie dacă-l săruta?

Oare sub acelaşi impuls reacţionase şi Ulise când ascultase cântecul sirenelor? Fusese vrăjit, aşa cum era ea acum?

Fără să se mai gândească, se apropie de el şi aproape îi atinse buzele. Se priveau în ochi şi li se părea că timpul se oprise în loc iar ei erau suspendaţi undeva, în spaţiu. Dorinţa, foamea de el, o făcură pe Kathryn să-şi piardă controlul. Acum nimic nu mai conta. Era dominată de un instinct primar.

Rex o prinse de mijloc şi Kathryn îşi lipi gura de a lui. La primul contact buzele lui Rex i se părură reci şi umede. Dar el preluă controlul şi gurile lor începură să se devoreze sălbatic. Sărutul era din ce în ce mai intens, iar limba lui Rex îi dădea fiori în tot corpul.

Câteva momente mai târziu Kathryn îşi dădu seama că Rex o ţinea cu o mână de mijloc iar cu cealaltă înota, trăgând-o spre un colţ mai întunecat al piscinei, feriţi de priviri indiscrete de frunzele palmierilor.

Pe sub apă, Rex se lipi de trupul ei strivindu-i sânii. Plăcerea părea o tortură dulce. Fără să-şi dea seama, mâna ei alunecă de pe spatele lui pe sub elasticul slipului şi începu să-i mângâie fesele.

— Oh, Doamne, Kate… gemu Rex.

Nimic nu mai conta decât acel moment sălbatic.

Buzele lui îi coborâseră pe gât. Kathryn se arcui ridicându-şi pieptul din apă. Simţi degetele

lui coborând insinuant spre marginea slipului şi nu schiţă niciun gest de împotrivire. Palmele lui îi cuprinseră carnea tare pe care începu să i-o frământe ritmic, ameţitor. Rex îşi anunţă dorinţa lipindu-şi coapsele de ale ei. Erau ca şi dezbrăcaţi. Nu-i mai despărţea decât o bucată de nylon udă.

Inima lui Kathryn se opri pentru o secundă, dându-şi seama de proporţiile dorinţei lui. Apoi scoase un ţipăt uşor de extaz dorindu-şi mai mult, dorindu-şi totul.

— Te doresc, Kate, spuse Rex pe un ton răguşit. Te doresc din tot sufletul.

Şi ea îl dorea. Dar nu mai putea să vorbească. Era copleşită de plăcere.

— Hai pe plajă, Kate. Acolo vom fi singuri. Numai noi doi…

Cineva plonjă în piscină undeva în spatele lor, făcându-i să tresară speriaţi.

— Ce naiba? izbucni Rex frustrat.

— Bună dimineaţa, porumbeilor, spuse Derek apropiindu-se de ei. Sunteţi matinali. Eu şi Flame v-am văzut de la fereastră şi ne-am hotărât să venim şi noi. E o idee excelentă să faci baie la ora asta.

Slavă Domnului că încă era întuneric. Kathryn reuşi să-şi potrivească la repezeală pe sub apă marginile slipului înainte ca Derek să observe ceva.

Rex părea mult mai relaxat decât ea.

— Bună idee, spuse el. Oricum, noi plecăm azi, aşa că ne-am gândit să nu ratăm ultima şansă de a face baie împreună în piscina asta.

— Aşa e, confirmă Kathryn. Eu mă duc până sus să fac un duş. Spune-i lui Flame că o să cobor şi eu în câteva minute.

Înotă repede spre cea mai apropiată scară şi ieşi din apă. Îşi legă prosopul în jurul şoldurilor şi alergă spre vilă.

— Ne vedem mai încolo, Rex, spuse ea înainte să intre.

De fapt ăsta era un mesaj pentru Rex prin care să-i dea de înţeles să n-o urmeze în cameră, pentru că ceea ce se întâmplase mai devreme fusese o greşeală. Doamne, dacă n-ar fi venit Derek, s-ar fi produs dezastrul.

Fusese cât pe ce să se ducă pe plajă şi să facă dragoste cu Rex Panther! Bărbatul care avea o „femeie a vieţii lui”!

— I-am spus totul lui Flame, şopti Derek.

Era miezul zilei şi el stătea împreună cu Kathryn pe verandă privindu-i pe Flame şi pe Rex plimbându-se pe plajă.

— Ar fi fost mai bine să-i spui asta mai devreme, zise Kathryn pe un ton plin de simpatie.

— Ai dreptate, spuse Derek ruşinat. Dar mi-era teamă să nu-şi facă o impresie greşită despre mine.

Tăcură câteva momente.

— Am fost şocată să constat că Flame e atât de… nesigură pe ea, îndrăzni ea să spună.

— Incredibil, nu-i aşa? spuse Derek scărpinându-se în vârful capului. Dar nu e prima femeie frumoasă din lume care suferă de lipsă de respect de sine.

— Nu. Ai dreptate.

— Flame e posesivă, geloasă, şi asta a fost o problemă încă din primele zile ale relaţiei noastre. Acum, că în sfârşit mi-a dezvăluit tot trecutul ei… sper să scape de problema asta. Şi când te gândeşti că totul a pornit de la premiul tău pentru fotograful anului!

— Premiul meu?

— Mda. Am fost aşa de fericit când am citit ştirea în ziare. Eram mândru de tine. Dar Flame a interpretat greşit bucuria mea şi de aici toată povestea. A devenit obsedată de tine. Voia să te vadă, să te cunoască personal. Credeam că reuşisem s-o conving că nu te mai iubesc.

— Cred că a fost uimită să constate că sunt o fată absolut banală.

— Kathryn Ashby… spuse Derek ridicându-se în picioare, nu eşti deloc banală. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Şi Rex Panther e un bărbat al naibii de norocos. Şi nu e de mirare că te iubeşte la nebunie. N-am văzut în viaţa mea un bărbat mai îndrăgostit.

— Derek… ezită Kathryn.

— Ce e?

— Flame ştie că ce i-ai spus despre mine trebuie să rămână între noi?

— Da. Nu te teme. Flame n-o să sufle o vorbă.

— Bine. Uite, cred că Flame şi Rex au terminat de discutat. Hai să mergem şi noi la ei.

— Bine, fu el de acord.

Flame şi Rex păreau să fie în termeni buni,

ceea ce-i dădea speranţe lui Kathryn. Probabil că Flame fusese la fel de sinceră cu Rex aşa cum fusese şi cu ea cu o seară înainte. Mai ales acum, când aflase tot adevărul şi putea să fie sigură pe ea.

Şi ea reuşise să-i facă lui Flame câteva role de film bune. Abia aştepta să ajungă acasă şi să vadă efectul apariţiei următorului număr din Weekends Wonderful.

Îşi aminti vorbele lui Derek: „N-am văzut în viaţa mea un bărbat mai îndrăgostit”. Derek se înşela. Bine, poate că încerca s-o încurajeze. Dar nu era cazul. Era destul de lucidă cât să-şi dea şi ea seama că Rex n-o iubea.

Ba, mai mult, când se întâlniră pe plajă şi Rex îi zâmbi, Kathryn se prefăcu că nu-l observă, ca să nu-şi facă speranţe deşarte.

— Cred că o să mă duc sus să-mi fac bagajul, spuse Kathryn. Trebuie să sosească elicopterul.

— Mai ai timp, spuse Flame. I-am povestit lui Rex despre cel mai frumos loc de pe insulă – Golful Scoicilor. Nu puteţi să plecaţi acasă fără să-l vizitaţi. Hai, faceţi o plimbare până acolo. Eu vreau să stau puţin de vorbă cu Derek. Avem atâtea să ne spunem. Hai, duceţi-vă, o să vă placă.

— Bine, acceptă Kathryn pusă în faţa faptului împlinit. O să fie… drăguţ.

Râzând fericiţi, Derek şi Flame porniră spre vilă mână în mână.

— Drăguţ, Kate? întrebă Rex prinzând-o de mână. Doar atât? Profesoara ta nu te-a învăţat să-ţi exprimi sentimentele prin cuvinte mai

grăitoare?

Kathryn se bucură de atingerea mâinii lui Rex. Nu se putea întâmpla nimic periculos. Dar după câteva secunde îşi retrase uşor mâna din mâna lui şi şi-o băgă în buzunar. Ce era prea mult strica.

— Drăguţ? întrebă ea. Ce ai împotriva cuvântului ăsta?

— E… plictisitor.

— Şi?

— Aha! Deci mă consideri plictisitor? Puteam să pun pariu că azi-dimineaţă nu mă considerai doar „drăguţ" şi „plictisitor".

— Azi-dimineaţă nu te consideram în niciun fel, din simplul motiv că eram prea adormită să-mi dau seama ce se petrece cu mine, minţi ea senin.

— Aha, râse el. Să înţeleg că dacă ai fi fost trează, ai fi devenit şi mai pasională?

— Nu asta am vrut să spun! se revoltă ea dându-şi seama cât de uşor îi răstălmăcea Rex vorbele. Ascultă. Eşti un bărbat sexy. Sunt sigură că nicio femeie din lume nu ţi-ar rezista. Orice femeie cu sânge cald n-ar refuza sărutările tale.

— Sper să nu mă înşel, dar… Din câte-mi amintesc, tu ai fost cea care m-a sărutat.

— Mă rog! Chiar vrei să vorbim despre asta? S-a întâmplat şi gata. Din partea mea, tot ce s-a întâmplat azi-dimineaţă se rezumă la un sărut şi atât. Pentru mine n-a însemnat mai mult.

— De ce mă minţi, Kate? Pentru că mă minţi. Mă minţi şi pe mine şi s-ar putea să te minţi şi pe tine.

— De ce crezi că te-aş minţi?

— Am sentimentul că mă minţi. Şi nu mă înşel. De asta sunt un ziarist faimos!

— Nu te plăteşte nimeni să mă interoghezi. Hai mai bine să căutăm scoicile alea ale tale şi să plecăm odată de pe insula asta care mi-a dat numai dureri de cap!

— Scoicile. Oh, da, scoicile, spuse Rex gânditor. Doamne, locul ăsta e raiul pe pământ.

Kathryn trebuia să recunoască faptul că de data asta Rex avea dreptate.

— Doamne, uită-te la asta! exclamă Rex ridicând o scoică mare de pe plajă.

— Ce e?

— Strombus Gigas, spuse el privind fascinat scoica imensă.

— Interesant, spuse ea fără entuziasm. O ai în colecţia ta?

— Da. Dar a mea nu e aşa de frumoasă ca asta. De ce nu culegi şi tu câteva?

— Nu, spuse Kathryn hotărâtă. Nu-mi plac scoicile.

— Aseară spuneai că sunt goale. Azi spui că nu-ţi plac. Doamne, Kate, uită-te la asta. Cum poate să nu-ţi placă?

— E goală… spuse ea cu voce pierdută.

— Ba nu e goală, Katie, draga mea. Ascultă, spuse el punându-i scoica la ureche. Ascultă valurile mării. Închide ochii.

Kahryn închise ochii pentru ca Rex să nu-i vadă durerea din priviri. Dar nu ascultă. Nu putea

să asculte.

— Auzi, Kate? E mai mult decât muzica oceanului. E sufletul scoicii.

Kathryn respiră adânc şi încercă să asculte. Dar nu auzi niciun fel de muzică. Înainte ca Rex să-i înlăture scoica de la ureche auzi un zgomot care nu părea a fi muzică şi venea de undeva de sus.

Privi spre cerul albastru şi observă elicopterul care avea să-i ducă acasă.

— A sosit elicopterul, Kate, spuse Rex cu regret în glas. E timpul să ne întoarcem.

— Da. E timpul să ne întoarcem, repetă ca un ecou Kathryn.

De fapt ar fi trebuit să spună „E timpul să ne luăm la revedere”.

Capitolul 9

— Deci, o întâmpină Trish Rice a doua zi la ora nouă dimineaţa, cum aţi petrecut?

Curiozitatea avidă a secretarei îi întoarse lui Kathryn stomacul pe dos.

— Flame Cantrell e mai frumoasă în realitate decât pe ecrane, spuse ea încercând să fie expeditivă.

— Flame Cantrell? Cui îi pasă de ea? făcu nepăsătoare Trish fluturându-şi unghiile lungi prin aer. Eram curioasă să aflu cum te-ai descurcat cu pantera noastră.

— Cum m-am descurcat? Ce vrei să spui?

— Ştii tu… îi făcu Trish cu ochiul. Când am

auzit că Charlie nu te poate însoţi în călătorie şi că trebuie să te duci cu Rex Panther pe insula aia tropicală, am ştiut că vor ieşi scântei.

Scântei? Tot drumul de întoarcere Rex fusese tăcut ca un peşte. Când ajunseseră în aeroportul din Vancouver, Rex o condusese acasă, o sărutase pe obraz de noapte bună şi cam atât. E drept că ea nu mai reuşise să pună geană peste geană toată noaptea. Şi probabil că azi arăta în ultimul hal. Dar n-avea importanţă. Trecuse ea şi prin încercări mai grele.

— Ei?

Kathryn îi aruncă lui Trish o privire acră.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? întrebă Kathryn îndreptându-se spre uşa biroului ei şi deschizând-o larg. De ce nu te duci direct la sursă?

— Mă arunci în gura panterei? Oh! Rex! Bună dimineaţa! Nu te-am observat... spuse Trish fâstâcindu-se.

Muşchii gâtului lui Kathryn se încordară când îl văzu pe Rex. Involuntar îşi duse mâna la cap, asigurându-se că părul ei era bine prins în coadă.

— De ce te aruncă în gura panterei? întrebă Rex amuzat.

— Păi... ăăă...

— Parcă te-am auzit întrebând-o pe Kate ce s-a întâmplat între noi... Sau mi s-a părut? întrebă el aruncându-i o privire scrutătoare lui Kathryn.

— Mda... ezită Trish.

— Cred că nici nici Kate şi nici eu nu dorim să vorbim despre ce s-a întâmplat între noi. Cele mai

inocente gesturi pot fi interpretate şi bârfele rău intenţionate pot distruge reputaţia cuiva. Şi ştiu că tu ai fi ultima persoană care ar dori să ni se întâmple aşa ceva, nu-i aşa, Trish? Să spunem doar că ne-am simţit bine.

Deşi vorbea pe un ton plăcut, în ochii lui Rex se citea un avertisment clar. Ştia exact ce fel de om era Trish şi cât de mult putea să vorbească.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse secretara dându-şi părul pe spate. Am lucruri mai importante de făcut decât să stau s-o bârfesc pe Kate Ashby. Toată lumea ştie că e o femeie glacială.

— Târfă mică, şuieră Rex prinzând-o violent de braţ. Vreau să-ţi spun că Femeia Glacială are degetul mic de la picior mai fierbinte decât inima ta.

— Rex, îl opri Kathryn, nu trebuie… Nu-mi pasă ce crede Trish sau altcineva despre mine…

— Nu? Ei, află că mie-mi pasă. Nu pot să stau cu mâinile în sân şi să ascult toate nedreptăţile împrăştiate de oameni ca ea.

— Pardon! făcu Trish smucindu-şi braţul din strânsoarea lui Rex. Acum îmi dau seama că nu eşti un adevărat cavaler. Poate că ai topit-o pe Femeia Glacială cu şarmul tău new-yorkez, dar pe noi nu ne păcăleşti. Şi tu, domnişoară Ashby, te-aş sfătui să fii mai atentă cu înfumuratul ăsta. În locul tău m-aş ţine cât mai departe de Rex Panther. Se spune că domnii preferă blondele.

Dar, blondo, te avertizez că, după câte se aude prin oraş, acest domn ar fi cu altă blondă,

căsătorită, spuse ea, şi făcu stânga-mprejur.

Kathryn oftă şi se întoarse în biroul ei. De ce se apucase Rex să-i ia apărarea? Ar fi fost şi ea perfect capabilă s-o înveţe minte pe secretară. Cel puţin, până în acel moment relaţiile dintre ele două fuseseră reci, dar politicoase. Acum, din cauza lui Rex, dezgropaseră securea războiului.

Şi, pe lângă asta, Trish îi confirmase bănuielile – Rex avea o femeie a vieţii lui! O blondă. Şi pe deasupra mai era şi căsătorită! Dar ce-i păsa ei dacă cealaltă blondă era căsătorită sau liberă?

— Kate! o strigă Rex din spate. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Hai mai bine să mergem la o cafea.

Kathryn se întoarse cu faţa la el şi Rex o luă în braţe.

— Mi-a fost dor de tine noaptea trecută, şopti el. Cine ar fi crezut că mă voi obişnui să dorm cu tine?

— Dar n-am dormit împreună decât o noapte! protestă ea încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Ai uitat de noaptea petrecută în avion? Poate că tu ai dormit, dar eu… nu.

— Iartă-mă, Rex, dar am atâtea de făcut…

— Ce e cu tine? Doar nu crezi ce ţi-a îndrugat Trish…

— Nu-mi pasă ce-a spus Trish. Nu pot să neg că m-am simţit bine împreună cu tine. Dar acum s-a terminat. Din punctul meu de vedere, ce s-a petrecut între noi n-a fost decât o simplă

distracţie. Acum ar fi cazul să ne întoarcem la treburile noastre. Ţi-am mai spus. În viaţa mea n-am loc de altceva decât de cariera mea. N-am timp de relaţii amoroase.

În acel moment sună telefonul. Bucuroasă că găsise un motiv ca să scape, Kathryn ridică receptorul.

— Kathryn, sunt Ken. Ştii cumva pe unde e Rex? Încerc să dau de el.

— Da, e aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu la telefon. Spune-i să vină până la mine în birou.

— Bine.

Kathryn puse receptorul în furcă şi spuse privind în altă parte:

— Ken vrea să vorbească ceva cu tine. Du-te la el în birou.

— Kate… ezită Rex înainte să plece. Mi-ar plăcea să ne vedem diseară. Trebuie să cinez împreună cu cineva, dar o să vin să te iau după aceea.

Da, Kathryn ştia că Rex trebuia să cineze cu cineva. Cu Laura, blonda căsătorită, femeia vieţii lui. O durea inima, dar în acelaşi timp se bucura că Rex voia s-o vadă. Totuşi, nu putea să treacă peste faptul că Rex era implicat în altă relaţie.

— Diseară vreau să lucrez, spuse ea. I-am promis lui Ken că-i aduc mâine la prima oră o lucrare. Îmi pare rău, Rex.

— Atunci mâine? întrebă el repede.

— Nu cred… O să fiu destul de ocupată

săptămâna asta. Dar, mulţumesc, oricum.

Rex o privi câteva secunde, apoi spuse hotărât:

— N-o să mă las aşa de uşor. Acum trebuie să plec, dar să ştii că de azi încolo îmi încep campania de convingere, zâmbi el. Până la urmă tot o să te cuceresc.

Spunând acestea, Rex se întoarse cu spatele şi nu se mai uită în urmă. Kathryn se trânti pe scaunul ei oftând. Ce voia Rex de la ea? Îi plăcea duplicitatea? Voia s-o cucerească cu tot dinadinsul? Voia să mai adauge o victimă pe lunga lui listă de cuceriri?

Nu mai conta. Important era ca ea să nu facă parte din lista lui de victime.

Nu-l minţise pe Rex că avea treabă în seara aceea. Imediat după cină se apucă de lucru. Se duse direct în camera obscură.

De obicei se simţea bine acolo. Îi plăceau liniştea, întunericul, izolarea, mirosul familiar de chimicale şi satisfacţia pe care o simţea atunci când vedea roadele muncii ei prinzând contur.

De mică, tatăl ei, fotograf amator, o încurajase să-l ajute la developat, iar procesul acela o fascinase întotdeauna. I se păruse ceva magic.

Dar în seara aceea, în timp ce developa rolele fotografiate pe insulă, se trezi cu gândul zburând aiurea.

Aiurea? La Rex Panther. Aiurea!

După ce plecase de la ea din birou, nu-l mai văzuse toată ziua, dar încercase să-şi ocupe timpul

cu altceva, ca să nu se mai gândească la el. Şi reuşise. Dar acum gândurile la Rex Panther începuseră s-o domine din nou.

Oftă şi-şi privi ceasul. Era unsprezece şi jumătate. Prinse în cleşti la uscat bucăţile de hârtie şi ieşi repede din camera obscură.

Începuse s-o doară capul. O doborâse somnul şi a doua zi trebuia să se ducă la serviciu. Dar avea să dea iar cu ochii de Rex! Ce putea să facă? Să-şi nege dragostea?

Poate că ar fi fost mai bine să plece definitiv de la Clarion!

A doua zi nu reuşi să ajungă la birou. Când îi sunase ceasul deşteptător la ora şase şi jumătate, îşi dăduse seama că durerea de cap cu care se culcare nu-i dispăruse, ba chiar se accentuase. O dureau toate oasele şi avea gâtul inflamat.

Închisese alarma ceasului şi aproape dărâmase veioza căutând telefonul de pe noptieră. Trebuia să-şi anunţe şeful că nu putea să mai ajungă la serviciu în ziua aceea. Ken nu ajunsese la birou, dar îi lăsase un mesaj prin care-l ruga să-i dea o zi liberă şi să-i trimită un curier prin care să-i livreze fotografiile cu Flame.

Imediat după ce închisese, adormise la loc. Şi începuse să viseze.

Se făcea că era pe Insula Scoicilor împreună cu Rex Panther. Se îndreptau spre Golful Scoicilor şi Rex îi punea la ureche tot felul de scoici ciudate şi-i ordona să asculte: „Ascultă. Ascultă muzica. Ascultă Sufletul. Ascultă. Ascultă. Ascultă…”

Faţa lui se întristase în momentul în care ea

încercase să se retragă. „Lasă-mă! striga ea. Pleacă! Nu vezi că nu vreau, nu pot să ascult?”

În acel moment Kathryn se trezi transpirată şi privi buimăcită ceasul. Era aproape ora prânzului. Şi cineva bătea cu putere la uşa ei. Probabil era curierul care venise după fotografii.

Îşi trecu limba peste buzele uscate şi înghiţi cu greutate. O durea foarte tare gâtul. Şi capul. Era ameţită. Dar trebuia să coboare din pat şi să se ducă până la uşă, ca să-i spună curierului să mai aştepte. Nu apucase să facă pachetul pentru Ken.

Ieşi din pat tremurând. Avea cămaşa de noapte udă leoarcă. Se îndreptă împleticindu-se spre uşă şi deschise cu degete tremurânde cele două zăvoare.

Apucă doar să crape un pic uşa şi recunoscu figura familiară care stătea în pragul apartamentului ei.

— Pentru Dumnezeu! strigă Rex Panther făcându-şi loc în casă.

Kathryn se retrase doi paşi, sprijinindu-se de peretele holului.

— Ce vrei? întrebă ea confuz.

Poate fiind încă sub impresia visului sau a cuvintelor lui Trish, sau poate simţind că nu arăta prea bine – chiar şi fără să se uite în oglindă ştia că era palidă şi avea cearcăne – oricum, era un car de nervi.

— M-am dus în birou la Ken şi am ascultat mesajul pe care i l-ai trimis azi-dimineaţă. Mi s-a părut că nu te simţi prea bine şi am vrut să vin să

văd ce faci şi... să-ţi duc eu fotografiile pentru Ken.

— Nu sunt gata, spuse ea cu voce răguşită şi începu să tuşească.

Se duse împleticindu-se la bucătărie şi începu să caute nişte pastile prin dulapurile de deasupra chiuvetei. Rex îi umplu un pahar cu apă şi i-l întinse îngrijorat. Kathryn îşi aruncă două pastile în gură şi bău apa pe nerăsuflate.

— Acum, spuse ea în şoaptă, mă laşi să mă bag în pat?

— Are cine să aibă grijă de tine?

— Sunt perfect capabilă să am şi singură grijă de mine.

— Nu fi proastă, Kate. Hai să te bag în pat şi să-ţi fac un ceai fierbinte. Uite, spuse el întinzându-i o pungă, am trecut pe la farmacie şi ţi-am cumpărat nişte bunătăţi – aspirină, vitamina C...

Kathryn se simţi nesigură pe picioare. Ştia că dacă mai stătea mult avea să cadă şi să se facă de râs în faţa lui Rex.

— Nu vreau să iau prea multe pastile. Aşa că te rog...

— Kate, măcar bagă-te în pat... Doamne, ai cămaşa de noapte udă leoarcă... Hai s-o scoţi şi să...

— N-am nevoie de ajutor!

— Domnişoară, eşti cea mai încăpăţânată fiinţă de pe faţa pământului. Cred că şi cearşafurile tale sunt la fel de ude. Spune-mi unde-ţi ţii aşternuturile ca să ţi le schimb.

Kathryn ştia că nu mai avea ce face. Genunchii îi tremurau incontrolabil. Se sprijini de chiuvetă şi cu un efort supraomenesc spuse:

— Ce nu înţelegi, domnule Rex Panther?

Nu numai degetele şi genunchii îi tremurau, dar şi vocea. Şi, pe deasupra, simţea că-i mai vine să şi plângă.

Rex o privi intens. Tăcură câteva secunde scrutându-se reciproc. Intre ei era o tensiune aproape fizică. În cele din urmă Rex aruncă punga cu medicamente pe masă şi strigă:

— Cum vrei! şi se întoarse cu spatele la ea îndreptându-se spre uşă.

Pentru pentru prima oară de când se cunoscuseră umerii lui Rex erau plecaţi, împovăraţi.

Kathryn aşteptă până când Rex închise uşa după el. Respiră adânc de câteva ori şi se duse să încuie zăvorul. Apoi se îndreptă spre pat împleticindu-se.

Încercă să schimbe aşternuturile, dar se simţi lipsită de putere. De ce nu-l lăsase pe Rex s-o ajute?

Dar deja ştia răspunsul. Bărbatul acela îi furase inima. Iar ea voia să se păzească să nu-i fure şi sufletul.

Nu se duse la serviciu toată săptămâna. Răcise îngrozitor şi slăbise foarte mult. Cu toate astea reuşise să termine de developat filmele cu Cantrell, pe care apoi i le trimise lui Ken prin curier.

În vinerea aceea mai vorbise încă odată cu

Rex şi-l anunţase că se simte mult mai bine şi că săptămâna viitoare avea să se întoarcă la birou. Apoi îl sunase pe Charlie.

După ce discutaseră câteva minute, îl întrebase pe un ton indiferent:

— Şi, ţi-a povestit Rex cum a fost în excursie?

— Nu l-am mai văzut, Kathryn. Cred că şi-a luat concediu.

— Voiam să te întreb ceva, dar am uitat… Ah, da. I-ai cunoscut soţia?

— Dar Rex nu-i însurat, dragă. Are el o femeie pe undeva, dar n-o cunosc personal. Un bărbat ca el ar fi imposibil să n-aibă o femeie… râsese Charlie. Se pare că e c-o blondă minionă. Cred că din cauza ei şi-a luat concediu. Am auzit că tipa se plângea că-l vede cam rar şi dacă nu face ceva în privinţa asta, îi dă papucii.

Cuvintele lui Charlie nu făcuseră decât să-i confirme bănuielile. Rex Panther o considera pe ea o simplă distracţie. Intuiţia ei funcţionase bine.

Poate că venise timpul să plece de la Clarion… şi din Vancouver. Poate că sosise timpul să se întoarcă în est. Plecase din Halifax doar ca să-l uite pe Derek. Acum, problema cu Derek se rezolvase. Nu mai voia să intre în alta. Da. Ar fi fost o schimbare bine venită.

Dar voia ca Rex să nu-şi dea seama că plecarea ei avea vreo legătură cu el. Mai bine aştepta câteva săptămână până când găsea o ocazie şi plecă.

Se ridică din pat şi se duse la fereastră. Apartamentul ei era situat pe strada Georgia,

aproape de parcul Stanley. De la fereastră putea să vadă laguna Pierdută. În ziua aceea apa strălucea sub razele soarelui. Deschise uşa balconului şi ieşi afară. Nu era prea frig. Nici măcar nu bătea vântul. Aerul era pur şi limpede.

Se simţea bine. O săptămână întreagă zăcuse în pat şi simţea nevoia să trăiască din nou. Mânată de un impuls intră în casă, îşi făcu patul şi se îmbrăcă în trening. Simţea nevoia să alerge. Ştia că după un tur de parc avea să se simtă remontată. Mişcarea era pentru ea cel mai bun medicament.

Capitolul 10

Duminică se simţi complet refăcută. Şi luase deja o decizie, după multe ore de luptă cu propria conştiinţă.

Trebuia să-i ceară iertare lui Rex Panther. Şi trebuia s-o facă în ziua aceea. Privi în gol în timp ce-şi făcea exerciţiile de seară. A doua zi de dimineaţă avea să se ducă la serviciu şi voia să fie cu mintea limpede.

Încercă să uite scena în care, supărat, Rex plecase de la ea spunându-i: „Cum vrei!”. El nu încercase s-o violeze. Voia doar s-o ajute. Îşi rupsese din timpul lui ca să vină la ea, să vadă ce face. Chiar îi cumpărase medicamente. Dar ea fusese atât de încăpăţânată încât nu-i spusese nici măcar mulţumesc.

Da. Conştiinţa ei spunea că trebuia neapărat să-şi ceară iertare de la Rex Panther.

Se duse la bucătărie şi constată că avea

mâinile transpirate din cauza nervozităţii. Îşi şterse palmele de pantaloni şi scutură din cap. Nu putea să-l vadă pe Rex. Trebuia să vorbească cu el la telefon.

Căută cu degete tremurânde numărul lui prin cartea de telefoane şi în timp ce forma numărul simţi că ameţeşte de emoţie. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. După cinci apeluri, în sfârşit cineva de la celălalt capăt al firului ridică receptorul.

— Casa Panther.

Kathryn îngheţă. Era o voce de femeie. O voce extrem de feminină şi atrăgătoare.

— Alo? Alo… Cine e? întrebă femeia aşteptând un răspuns.

Kathryn închise ochii. Nu putea să mai vorbească cu Rex. Simţea cum o lasă puterile.

— Cine e, Laura? îl auzi ea pe Rex de departe.

Kathryn simţi vocea lui familiară ca pe un pumn în plex.

— Iertaţi-mă, spuse ea repede. Am greşit numărul.

Şi trânti receptorul ca şi cum ar fi fost o armă periculoasă. Îşi muşcă buzele nervos. Cât de proastă fusese! Se simţea frustrată şi-i venea să se urce pe pereţi de ruşine. De ce nu ceruse relaxat cu Rex, ca o simplă colegă de serviciu ce-i era?

Bine măcar că Rex n-avea cum să-şi dea seama că fusese ea!

Dar ea ştia.

O oră mai târziu, alergând prin parcul

Stanley, încă se mai învinuia pentru felul în care se purtase. Indiferent ce făcea, toate gândurile ei duceau spre Rex Panther.

Când ajunse în dreptul restaurantului Teahouse, locul cel mai îndrăgit de locuitorii Vancouver-ului, privi cu plăcere maşinile elegante parcate în faţă şi figurile fericite ale oamenilor care intrau şi ieşeau într-un şuvoi continuu.

Kathryn se opri o clipă să respire, când, la un moment dat, privirile îi fură atrase de o femeie elegantă, blondă, care mergea la braţ cu un bărbat interesant. Privi mai atent şi îngheţă.

Era Rex Panther!

Îl privi hipnotizată, dându-şi seama că el nu avea cum s-o vadă. La un moment dat femeia se opri, îşi frecă palmele una de alta ca şi cum i-ar fi fost frig şi-şi întoarse faţa spre Rex spunându-i ceva.

Kathryn nu putea să audă ce vorbeau. Dar după ce Rex o conduse pe femeie înăuntru, ieşi preocupat. Probabil uitase ceva în maşină. Kathryn intră în panică şi începu să alerge de la maşină la maşină, dorind să se ascundă.

Doamne, şi Rex se îndrepta direct spre ea! Încă n-o văzuse. La naiba! La naiba! Ce să facă? Unde să se mai ascundă? Privi cu disperare în jur, căutând un loc mai ferit, dar Rex o văzu.

Simţi cum i se înmoaie genunchii şi se sprijini de un Mercedes argintiu, sperând ca proprietarul să fie undeva, în restaurant.

— Hei, bună seara, spuse Rex surprins.

Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat la patru ace

şi mirosea fantastic.

— Ah, bună, spuse ea degajat simţind cum se înroşeşte toată.

Pe lângă el, îmbrăcată în treningul acela vechi, se simţea ca o cerşetoare.

— Mă aşteptai? întrebă el zâmbind.

— Pe tine?

— Credeam că mi-ai văzut maşina şi… spuse el scoţând cheile Mercedesului din buzunar.

— Asta e maşina ta? întrebă ea dezlipindu-se prompt de portieră.

— Da. Am două maşini, nu ştiai? Una pentru serviciu şi… spuse el deschizând portiera din dreptul şoferului, şi una pentru distracţie.

Kathryn încercă să ignore parfumul puternic de Trésor de Lancôme, care venea din maşină.

— Credeam că după ce te-ai răzgândit şi n-ai mai vrut să vorbeşti cu mine la telefon, te-ai gândit că e posibil să vin aici şi… Nu puteai să aştepţi până mâine?

— De unde naiba ai ştiut? întrebă uimită Kathryn. Sau doar faci o presupunere…

— Eu nu fac presupuneri. Am o intuiţie fantastică, domnişoară Ashby.

Domnişoară Ashby? Nu-i mai spunea Kate sau Katie?

— Da, spuse ea privind în gol. Te-am sunat să-mi cer iertare pentru că am fost atât de nepoliticoasă cu tine…

— Oh, nu face nimic. Scuzele sunt acceptate.

— Rex, iubitule! strigă o voce de femeie din

uşa restaurantului.

Kathryn privi speriată în direcţia din care venea glasul. Doamne, ce frumoasă era… Laura. Semăna cu Grace Kelly şi era extrem de elegantă. Iar ochii ei albaştri o fixau cu curiozitate.

Kathryn făcu câţiva paşi spre ea, dându-şi seama că aceasta era femeia pe care o privise pe furiş în dimineaţa în care trecuseră pe acasă pe la Rex, înainte de a pleca în Caraibe. Vecina lui Rex! Femeia căsătorită, cu trei copii, a cărei viaţă de familie părea perfectă.

Trish avusese dreptate. Rex Panther era implicat într-o relaţie cu o femeie căsătorită!

— Ei, eu… trebuie să plec, ezită ea. Vă urez distracţie… plăcută. Fusese cât pe ce să spună… „drăguţă”, dar se abţinuse la timp. O cină cu Rex Panther nu putea fi decât extraordinară, nu doar „drăguţă”.

— Stai aşa, Kate…

— Iartă-mă, trebuie să plec! strigă ea luând-o la fugă printre maşinile scumpe din parcarea restaurantului.

Şi alergă kilometri întregi, neştiind încotro se îndreaptă. Ştia doar că fuge. Că fuge de Rex. Voia să se obosească atât de mult încât să nu-i mai pese de nimic. Pentru că-l iubea pe Rex Panther şi el nu era disponibil.

Nu avea să mai plece de la Clarion şi din Vancouver. Rex nu merita. Era la fel de superficial ca şi Derek. Avea să-şi ia inima înapoi şi s-o închidă pentru totdeauna, ca nimeni să nu i-o mai fure vreodată.

Zilele următoare vremea rămase la fel de frumoasă. Ştirile meteo anunţau un martie însorit.

Premiul câştigat pentru fotograful anului fusese prolific. Kathryn lucra până la epuizare şi călătorea mai mult ca niciodată. Iar Charlie, vechiul ei partener, cu simţul lui al umorului, reuşea s-o scoată din starea proastă în care căzuse în ultimul timp.

Într-o seară de vineri, după ce se întoarseră dintr-o călătorie epuizantă, Charlie o conduse acasă cu maşina şi înainte de a se despărţi îi spuse:

— Nu crezi că-i păcat să stai închisă în casă vineri seara? Am vorbit cu Emma înainte de a pleca din Nanaimo şi mi-a spus să te invit la noi la cină. Ce părere ai? Ştii cât de bine găteşte nevasta mea, spuse el făcându-i cu ochiul.

Kathryn ezită câteva secunde, gândindu-se la frigiderul ei gol. N-avea chef să facă cumpărături. Îi era foame, dar mai întâi trebuia să se îmbăieze într-o cadă cu apă fierbinte şi plină cu spumă parfumată.

— Ar fi grozav, spuse ea. Aduc eu vinul.

— Bravo! Atunci ne vedem într-o oră? Copiii or să doarmă la ora aia. Şi noi o să ne relaxăm, da?

Kathryn îi mai zâmbi încă o dată înainte de a intra pe aleea blocului, încărcată cu bagaje.

În timp ce-şi descuia uşa apartamentului auzi telefonul sunând. Îşi aruncă bagajele pe canapea şi ridică receptorul în grabă.

— Alo, spuse ea cu vocea întretăiată de

oboseală. Kathryn Ashby…

— Ah, Kate…

Închise ochii. Tipul ăsta avea puteri extrasenzoriale? De unde ştia că tocmai sosise?

— Am încercat să dau de ţine de o oră.

Mda. Era doar perseverent.

— Ce e? întrebă ea neutru.

— Mă întrebam dacă ţi-ai făcut vreun program pentru diseară. Kate privi în chiuvetă şi observă un păianjen. Dădu drumul la apa caldă şi privi absent mica vietate dispărând pe gura de scurgere.

— Kate? Mă auzi?

— Da… Te aud.

Îşi aminti scena din faţa restaurantului. Laura… Rex şi Laura.

— Iartă-mă, sunt ocupată.

— Ai planuri? întrebă el uimit.

— Da. Cinez cu Charlie şi soţia lui.

— Mmm.

— Nu mă crezi? De ce? Dacă n-aş fi vrut să ies cu tine ţi-aş fi spus de la început. De ce crezi că m-aş fi ferit? Oricum, crezi ce vrei. Poţi să-l suni pe Charlie ca să te convingi. La revedere.

Kathryn trânti receptorul şi se duse direct la baie. Avea nevoie de o baie caldă. Dădu drumul la apă şi turnă spumant din abundenţă. Apoi se dezbrăcă repede şi se băgă în cadă. Îşi lăsă capul pe spate şi uită cu totul de Rex Panther.

— Piat D’Or? întrebă Emma privind eticheta sticlei cu vin. Minunat! Mulţumesc mult. Mă bucur

că ai venit pe la noi. Nu ne-am mai văzut de secole.

— Mda, spuse puţin jenată Kathryn. Am fost extrem de ocupată. Apoi v-aţi îmbolnăvit… Şi eu am tras o răceală zdravănă. Apoi iar am lucrat…

— Vai, ce rochie frumoasă ai. Unde ai găsit-o?

Kathryn se îmbrăcase într-o rochie elegantă, lungă şi neagră, cu un decolteu îndrăzneţ.

— Mama mi-a cumpărat-o din New York. Mi-a făcut-o cadou de Crăciun.

— Mi se pare mie sau ai mai slăbit? Poate din cauza gripei…

Emma o luă de talie şi o conduse în camera de zi. Lui Kathryn întotdeauna îi plăcuseră Charlie şi Emma. Erau foarte diferiţi unul de celălalt, dar formau un cuplu formidabil şi erau fericiţi împreună. Emma renunţase la cariera de creator de modele şi se dedicase creşterii celor trei copii ai lor.

— O să mă ocup mai mult de mine după ce cresc copiii, îi spusese ea într-o zi.

În timp ce străbăteau holul lambrisat, Emma îi şopti lui Kathryn:

— Sper că nu te superi, dar Charlie a mai invitat pe cineva la cină în seara asta. Puteai să mă pici cu ceară, că nu credeam c-o să vină. L-am mai invitat de câteva ori, spuse ea în timp ce deschidea uşile care dădeau în camera de zi.

Mobila şi mirosul familiar îi dădură un sentiment reconfortant. Charlie stătea lângă bar, îmbrăcat într-un tricou verde şi o pereche de pantaloni kaki.

Alături de el, undeva lângă şemineu, stătea în picioare, cu spatele la ea, un bărbat înalt, bine făcut, care-şi ţinea mâinile în buzunare.

Kathryn îl recunoscu. Îl recunoştea dintr-o mie.

— Bună, Charlie. Hei, Rex, spuse ea cu voce tremurătoare încercând să pară degajată. Mă… bucur să te văd.

— Şi eu, şi eu!

— Ce vrei să bei, Kathryn? întrebă Charlie ridicându-se de pe scaunul de bar.

— Nu ştiu. Orice. Dar să fie ceva tare.

— Ia loc, Kathryn, spuse Emma. Aşa cum îţi povesteam, după ce a ajuns Charlie acasă, l-a sunat Rex să-l întrebe cum a fost în călătorie. Iar Charlie l-a invitat şi pe el la cină.

Kathryn simţi privirile lui Rex ţintuind-o, dar nu se uită la el. Încerca să păstreze aparenţele. Nu voia ca Emma şi Charlie să ştie că între ei fusese ceva.

— Unde ţi-ai parcat maşina, Kathryn? întrebă Charlie. Ştii cum e la noi cu parcarea…

— Am luat un taxi. Am de gând să beau în seara asta şi nu vreau să rămân fără permis de conducere.

— Bine gândit, spuse Rex. Dar te sfătuiesc să nu mai arunci banii pe taxiuri. O să te conduc eu acasă.

— Nu trebuie…

— Nu fi fraieră, Kathryn, interveni Emma. Oricum, Rex are acelaşi drum cu al tău.

— Mda. Ai dreptate, renunţă ea la argumente. Mulţumesc, Rex. Eşti… drăguţ.

Da. Era „drăguţ”. Dar n-avea chef să rămână singură cu pantera. Şi aşa îi stricase toată seara. Dar cine şi-ar fi închipuit că avea să dea peste el tocmai la familia Burke? De ce Rex voise cu tot dinadinsul s-o vadă în seara aceea? Doar avea o relaţie cu o femeie mult mai frumoasă decât ea. Chiar dacă era căsătorită.

Kathryn bău pe-ndelete, ascultând pe jumătate discuţia din jurul ei. Rex avea de gând să se folosească de ea ca s-o facă geloasă pe… Laura? Sau voia doar să-l convingă pe bărbatul Laurei că el era implicat în altă relaţie şi n-avea nicio treabă cu soţia lui, ci erau doar prieteni buni?

În timpul cinei Rex deveni din ce în ce mai amabil şi mai atent cu ea. Iar privirile pe care le schimbau Emma şi Charlie erau grăitoare.

La ora zece Rex se ridică brusc în picioare şi, spre uşurarea ei, spuse:

— Gata, prieteni, e timpul să vă lăsăm să dormiţi. Voi doi nu v-aţi mai văzut de zece zile şi cred că… aveţi să vă povestiţi multe.

— Ai dreptate, Rex, rânji Charlie luându-şi în braţe soţia. Am să-i povestesc Emmei un milion de lucruri.

Kathryn se ridică în picioare şi se simţi ameţită, dar nu din cauza celor trei pahare cu vin pe care le băuse.

Capitolul 11

Pe drumul de întoarcere, Rex îşi dădu seam că ea n-avea chef de conversaţie. Traficul era lejer şi Kathryn ştia că Rex se gândea mai mult la tensiunea dintre ei doi decât la condus. Abia când ajunseră în faţa blocului, Rex se întoarse spre ea şi spuse:

— N-ai vrea să-mi oferi o cafea?

— Nu, spuse ea scurt.

— Nu ţi-am cerut să faci dragoste cu mine, spuse el zâmbind. Vreau doar o cafea.

Cu simţul lui al umorului, Rex reuşise să-i spargă puţin carapacea sub care se ascundea. Nu ştia cum, dar bărbatul ăsta îi intra pe sub piele. Să-l ia naiba! Oricum, merita o cafea. În fond, o condusese acasă şi-i salvase banii de taxi.

— Ei, spuse ea, oricum aveam de gând să-mi fac o cafea. Sper că nu te deranjează dacă e decofeinizată.

— Pot să parchez aici, în faţa blocului?

— Nu se poate. Aici n-ai voie să parchezi decât un sfert de oră. Hai mai bine în parcare, în spatele blocului.

După ce parcară maşina, se îndreptară spre intrarea principală din faţa blocului. Kathryn scoase cheile şi întrebă:

— Apropo, cum ai intrat când ai venit la mine? Nu mi-amintesc să fi sunat la interfon.

— Nu. N-am sunat. Din întâmplare îl cunosc pe administrator – Jeff Bretton. A lucrat la Clarion o perioadă.

— Jeff? îl cunoşti pe Jeff? A lucrat la Clarion? Şi eu cum de nu ştiam? Hmmm…

— De când locuieşti aici? întrebă Rex în timp ce se îndreptau spre lift.

— Ia să mă gândesc… În iulie se fac trei ani.

— Şi înainte unde ai locuit?

— În Halifax.

— Singură?

— O perioadă am locuit împreună cu părinţii mei. Şi apoi împreună cu Derek.

— Ah!

Liftul se opri la nivelul trei şi Rex îi făcu loc lui Kathryn să iasă. Dacă nu l-ar fi cunoscut aşa de bine, ar fi putut să jure că văzuse în ochii lui o scânteie de gelozie. Ceea ce ar fi fost absurd, desigur.

Apropiindu-se de uşa apartamentului ei, Kathryn îi aruncă o privire rapidă, dar figura lui era inexpresivă, ca şi cum ar fi întrebat-o unde era mai bine să parcheze maşina.

Intrară în apartament şi Kathryn aprinse luminile din camera de zi.

— Ia loc, spuse ea, şi fă-te comod.

Apoi îşi aruncă jacheta pe un scaun şi se duse la bucătărie.

— Deschide televizorul, dacă vrei, sau…

Kathryn se întoarse cu faţa spre uşă şi scoase un mic ţipăt.

Rex era chiar în spatele ei. O apucă de umeri şi o trase spre el. Înainte ca ea să poată reacţiona, Rex îi cuprinse ceafa şi o sărută pe nerăsuflate.

O sărută ferm, posesiv şi pasional.

— Voiam să fac asta încă de la începutul serii,

draga mea Katie, şopti el eliberând-o încet.

— Nu pot să spun decât un singur lucru, zise Kathryn sprijinindu-se ameţită de chiuvetă. Ai un tupeu fantastic.

— Unui bărbat nu-i trebuie prea mult tupeu ca să sărute o femeie dornică, spuse el zâmbind leneş.

— Dar n-am spus şi n-am făcut nimic în seara asta care să-ţi dea de înţeles că aş fi dornică.

— Nu. N-ai făcut nimic. Dimpotrivă. Nu ştiai cum să fugi mai repede de mine.

— Atunci de ce…?

— Te-ai împotrivit prea înverşunat…

Rex avea dreptate. Se dăduse de gol.

— De ce, Kate? De ce te lupţi? Orice s-ar întâmpla între noi…

— Dar nu se întâmplă absolut nimic între noi. Poate m-am lăsat puţin dusă de val, acolo, pe insulă. Dar să spunem că a fost de vină soarele şi peisajul exotic.

— Nu răsărise soarele când ne aflam în piscină. Şi nu era niciun peisaj exotic. Dar totul a început înainte de a pleca pe insulă. Când te-am sărutat pentru prima oară, la petrecerea din ianuarie.

Kathryn gemu neputincios şi trânti două ceşti de cafea pe masă.

— Ascultă, Kate, am să-ţi fac o confesiune. Înainte să te sărut, eram implicat într-o relaţie cu o doamnă minunată şi refuzam să recunosc că sunt atras de tine. Întotdeauna am căutat femeile

calde…

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru cuvintele astea frumoase, spuse Kathryn simţind cum i se pune un nod în gât şi i se umplu ochii de lacrimi.

— Ascultă-mă, Kate, spuse el privind-o cu ochi serioşi, regretând cele spuse. În ziua în care am venit la petrecerea ta şi te-am văzut atât de rece şi distantă în biroul lui Ken, mi-am dorit să te sărut atât de fierbinte încât să topesc carapacea de gheaţă în care te-ai izolat şi să-ţi aprind inima. Din păcate, eu am fost acela care s-a încins. Dar ai dispărut ca Cenuşăreasa la bal şi n-am mai avut timp ca să vorbesc cu tine. A doua zi trebuia să plec din oraş. Timp de două luni n-am putut să mă gândesc la nimic. Nu-mi aminteam decât buzele tale…

Kathryn se simţi cuprinsă de o dorinţă căreia nu i se putea împotrivi. Avea nevoie de ajutor. Trebuia să dispară de acolo înainte să se întâmple ceva iremediabil.

— Femeia cu care m-ai văzut la restaurant… Cine crezi că e?

— Laura, presupun, spuse ea în timp ce Rex îi cuprinse faţa în palme. Nu ştiu…

— Este…

— …femeia vieţii tale, completă ea fără să se mai gândească.

— Nu. De fapt, într-un fel aşa este. E sora mea. E cu un an mai mare decât mine şi are o căsnicie fericită. E căsătorită cu Bob şi au trei copii împreună. Laura are o afacere cu antichităţi în Granville. E o femeie foarte ocupată. La fel ca şi

mine. Şi abia aşteptăm să ne vedem pentru că asta se întâmplă foarte rar. Avem o relaţie specială. Ne iubim foarte mult, dar, din păcate, ne vedem prea puţin. Dacă n-ai fi fugit, te-aş fi prezentat. Şi acum, că am lămurit situaţia…

Buzele lui îi gustară gura. Dulce, seducător, familiar, înlăturară toate barierele dintre ei. Cu un suspin venit din adâncul sufletului Kathryn îşi puse mâinile în jurul gâtului lui şi-şi înfipse degetele în părul lui des. Rex o luă în braţe şi ea nu mai protestă.

Ajungând în dormitor, Rex o depuse pe pat ca pe un trofeu, privind-o cu ochii întunecaţi de dorinţă.

— Înainte să facem… dragoste, şopti el, vreau să te rog ceva.

Kathryn simţea cu bucurie, din tot sufletul, că Rex voia s-o ceară de nevastă. Dar vârtejul de fericire o conduse într-un loc în care nu voia să ajungă. Simţea că nu se poate căsători cu Rex. Acest bărbat îşi dorea o familie…

Nici măcar nu putea să-l lase s-o ceară.

Nu semăna cu Derek. Era un bărbat serios. Nu putea să-i întoarcă spatele, chiar dacă ea nu era o femeie întreagă. Nu putea să-l lase să se sacrifice, deşi el ar fi făcut-o. Nu suporta să-i vadă lumina din ochi stingându-se atunci când avea să-şi dea seama că nu poate avea ce-şi dorea mai mult pe acest pământ.

Copiii lui.

Dar nici ea nu putea să renunţe la ceea ce ar fi putut să fie cea mai mare bucurie a vieţii ei – o

noapte împreună cu Rex.

Mâine avea să-i spună adevărul. Înainte ca el s-o ceară. Înainte să-i provoace o altă durere.

— Şi eu trebuie să-ţi spun ceva, zise ea. Dar nu în seara asta. Seara asta e doar a noastră.

— Da. Noaptea asta e a iubirii.

Rex ezită o clipă apoi o apucă cu sălbăticie în braţe, căutându-i buzele.

Kathryn câştigase. Măcar în seara aceea.

— Acum, spuse Rex luând ceştile de plastic din care-şi băuseră cafeaua de dimineaţă pe banca din parc, hai să ne plimbăm şi să discutăm.

Trecură pe lângă coşul de gunoi şi aruncară resturile micului lor dejun. Fusese ideea lui Rex să cumpere cafea fierbinte, brioşe şi fructe pe care să le mănânce la aer curat, în parc.

Se trezise înaintea ei. Kathryn dormise atât de profund încât nici nu-l auzise când el se sculase din pat şi se dusese la duş. Când se întorsese gol şi ud de la baie, o dezvelise fără milă şi o luase în braţe.

— Bună dimineaţa, Kate, spusese el râzând fericit. Hai, du-te şi spală-te, îmbracă-te… E o dimineaţă minunată şi vreau să te duc într-un loc în care-mi place să mă plimb.

Apoi o sărutase aşa cum un bărbat îşi săruta femeia iubită în fiecare dimineaţă. O sărutase dându-i senzaţia de siguranţă, de acasă.

Acum, îndreptându-se spre lac, Kathyn îşi simţea sufletul greu şi inima sfâşiată. Sosise momentul despărţirii. Ce scurtă fusese fericirea ei! Şi cât de vulnerabilă se simţea. Carapacea sub

care se ascunsese fusese zdrobită iremediabil şi acum se simţea expusă. Mai expusă ca niciodată. Avea să sângereze mult. Dar meritase.

Fiecare fericire avea preţul ei.

Rex o luă de mână şi ea se strădui să zâmbească. Într-adevăr era o dimineaţă minunată de primăvară, cu un cer albastru şi limpede.

— Uite un pescăruş, spuse Rex arătându-i pasărea care plana deasupra lacului.

— Da… spuse ea stăpânindu-şi un oftat care-i îngreuna sufletul.

— Kate, hai să mergem puţin mai încolo. Ştiu un loc retras. Ţi-am spus aseară că vreau să-ţi zic ceva.

— Şi eu… trebuie să-ţi spun ceva. Pot să spun eu prima? întrebă ea privindu-i figura fericită şi simţind că-i vine să ţipe de durere.

Rex îşi trecu degetele prin părul ei şi şopti:

— Cu părul în vânt, aşa cum eşti acum, semeni cu o nimfă a mării. Aurie, misterioasă, seducătoare…

Cu fiecare cuvânt pe care i-l spunea, Rex îi făcea mai grea viaţa. Îi venea să spună – stop! Dar n-o făcu. Savura ultimele momente de fericire.

Se aşezară pe o bancă retrasă în spatele unor tufişuri, de unde aveau o privelişte frumoasă asupra lacului. Rex o cuprinse în braţe şi-şi sprijini bărbia de umărul ei.

— Voiam să-ţi spun de mine şi de Derek, începu ea simţind că nu mai rezistă. Despre relaţia noastră şi motivul pentru care ne-am despărţit.

— Nu contează, Kate, o opri el. Indiferent ce s-a întâmplat între tine şi Derek, nu mai contează. S-a terminat. Nu-mi datorezi nicio explicaţie. Ceea ce s-a întâmplat în trecut e treaba ta. Tot ce vreau să ştiu despre tine e…

— Voiam să-ţi spun ce s-a întâmplat între noi, îl întrerupse ea hotărât.

Rex simţi tensiunea din vocea ei şi o lăsă să continue.

— L-am cunoscut pe Derek în ultimul an de facultate. Era asistentul meu. Era un fotograf excepţional şi m-a luat sub aripa lui. Îl admiram sincer. Ceea ce a început ca o relaţie platonică s-a sfârşit cu ceva serios şi în cele din urmă m-a cerut de nevastă. Îl iubeam. Sau credeam că-l iubesc. Dar când m-a cerut părinţilor, ei ne-au sfătuit să mai aşteptăm un an. Se pare că încă de atunci ei aveau rezerve în ceea ce-l privea. Am acceptat cu îndoială…

— Nu trebuie să continui, Kate, şopti el. Ştiu că e dureros.

— Spre sfârşitul anului, am început să fac pregătirile de nuntă. Dar într-o seară m-am îmbolnăvit. Am avut o… hemoragie grea, urâtă… M-am internat. Ginecologul mi-a găsit un fibrom mare în uter. Benign… Dar mai erau şi alte probleme. Şi a fost nevoit să-mi… scoată uterul.

— Doamne, Kate!

Vocea lui era plină de compasiune şi dragoste.

— Aşa că m-au operat. Şi, zâmbi ea trist, nu pot să mai am copii. Iar Derek n-a mai vrut să mă

ia de nevastă. Spunea că-şi doreşte copii. Copiii lui… Şi mi-a spus că pentru el nu mai sunt aceeaşi persoană de care s-a îndrăgostit. Că pentru el… nu mai exist, spuse ea cu voce spartă. Aşa că, vezi? De asta mi-am îndreptat toată atenţia spre cariera mea. Nu sunt Femeia Glacială, Rex. Dar… nu mai are rost… să sper.

Tăcură. Iar tăcerea lui Rex părea atât de calmă! De fapt, ce putea să mai spună?

— Nu ştie multă lume, continuă ea. Decât Nicole, sora mea, părinţii mei şi Derek, desigur. Am considerat că trebuie să ştii şi tu.

Kathryn îşi înfipse unghiile în palme. Îşi simţea fiecare fibră din corp încordată. Da. Făcuse bine că-i spusese. Nu se putea altfel. O durea îngrozitor. Dar ar fi durut-o şi mai tare să vadă lumina din ochii lui Rex stingându-se.

— Ştiam că nu ai gânduri serioase cu mine, spuse ea. Ştiam că mă doreşti doar fizic. Dar nu se ştie niciodată.

Poate că ne-am fi văzut mai des şi… poate cu timpul – e absurd să fac presupuneri, dar mai bine aşa, să te pun în gardă – te-ai fi îndrăgostit de mine. Şi eu nu pot să las niciun bărbat să aibă o relaţie serioasă cu mine. Nu vreau să mai rănesc pe nimeni. L-am rănit pe Derek. M-a părăsit. El n-avea nicio vină. Nici eu… Dar… soarta… M-am gândit că ar fi mai bine să-ţi spun de la început. Acum, când încă suntem… prieteni.

Rex tăcu mult timp. Niciun muşchi nu i se mişca. Părea imobil. Kathryn se gândea că poate nici n-o auzise. Deşi nu se atingeau, ea îi simţea

tot trupul tensionat.

Nu voia să-l pună în situaţia lui Derek. Probabil că în acel moment el căuta câteva cuvinte de compasiune. Şi ea se simţea mult mai bine. Îi oferise lui Rex ocazia de a se retrage elegant.

Ar fi fost prost să nu profite.

Da. Putea să-i spună: „Mă bucur că mi-ai spus, Kate. Să rămânem prieteni”.

— Rex? Voiai să-mi spui ceva…

Doamne! Şi-ar fi dat sufletul numai să nu vadă mila din ochii lui. Voia doar ca bobocul dragostei lor să rămână îngheţat pe veci.

— Da… da… spuse el cu glas pierdut.

Se ridică în picioare, îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndepărtă de ea câţiva paşi.

Ciudat. Plângea fără lacrimi. Era îngheţată, tremura şi aştepta…

Când Rex se întoarse spre ea, avea figura răvăşită, dar ochii lui încă străluceau.

Se apropie de ea, o apucă de umeri şi-i spuse înfrigurat:

— Da, Kate, voiam să-ţi spun ceva. De fapt, voiam să te întreb ceva…

Kathryn aşteptă un miracol.

— Voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine mâine seară la o petrecere, la sora mea acasă.

Nu existau miracole. Şi ea ştia asta.

Îi oferise o portiţă de scăpare şi el o acceptase. Întrebarea pe care voia să i-o pună c-o seară înainte n-avea să mai fie rostită niciodată.

Iar dacă ea îi oferise ocazia să se retragă, nu

voia ca el să ştie niciodată cât o costase s-o facă. Nu voia ca el să-şi dea seama că ea sperase, crezuse că el avea s-o ceară de nevastă.

— Mi-ar plăcea să vin la petrecere, spuse ea liniştit. Mulţumesc pentru invitaţie. Şi acum, aş vrea să mă conduci acasă. De obicei sâmbăta îmi duc hainele la spălătorie, fac cumpărături, fac curăţenie prin casă… N-aş vrea să mă abat de la regula asta care mă… ţine în viaţă.

În timp ce ieşeau din parc, Rex părea pierdut în gânduri. Când ajunseră la maşină se întoarse cu faţa spre ea şi o întrebă dintr-odată:

— Te-ai gândit să adopţi un copil? Multe femei singure o fac.

— Da. Multe femei… Dar mă tem că nu sunt făcută pentru aşa ceva.

— N-ai putea să iubeşti copilul altuia?

De ce o chinuia?

— Nu e vorba de asta, spuse ea dregându-şi glasul. Aş fi egoistă să iau copilul… altuia, când acel copil are… o mamă şi un tată.

— Ah… Înţeleg.

Intrară în maşină şi înainte să pornească motorul, Rex o luă în braţe.

— Mulţumesc, Kate. Mulţumesc că ai fost aşa de sinceră cu mine. Trebuia să ştiu lucrul ăsta. Din cauza asta nu te-am înţeles niciodată.

Dar acum o înţelegea.

Înţelegea că ea nu era femeia potrivită pentru el, femeia care avea să-i nască copiii.

Iar mâine aveau să se ducă împreună la

petrecere, ca doi prieteni, ca doi amici buni. Măcar atâta.

Iar de poimâine nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 12

Kathryn ura petrecerile.

Nu înţelegea de ce le plăcea oamenilor să stea ore în şir, să bea, să mănânce şi să poarte discuţii lejere? Existau atâtea distracţii pe lume. Dar acum acceptase şi era nevoită să participe. Pentru Rex, şi implicit pentru ea.

Vremea se înrăutăţise, plouase şi afară era prea frig pentru o petrecere în aer liber. În timp ce înainta pe aleea care ducea spre intrarea în casa surorii lui Rex, Kathryn remarcă faptul că aerul avea iz de pământ reavăn.

Bătu la uşa masivă de stejar, simţindu-şi sufletul golit. Era sigură că Rex avea să-i deschidă.

Dar greşi. În uşă apăru Laura, îmbrăcată într-o bluză de mătase albastră şi o fustă asortată de lână.

— Bună, spuse Laura vesel. Intră, te rog. Ce zi! E aşa de întunecat şi frig… Brrr… Ah, dar nu m-am prezentat. Eu sunt Laura. Şi tu trebuie să fii Kate. Rex îmi vorbeşte tot timpul despre tine.

Kathryn ar fi vrut s-o corecteze şi să-i spună că numele ei nu e Kate, dar ochii Laurei erau aşa de prietenoşi şi de sinceri, încât se abţinu. Oricum, ce mai conta? Kathryn, Kate sau Katie…

— Serios? făcu ea. Sper că ţi-a vorbit numai de bine.

— De fapt… nu.

— Nu?

— Dacă ar fi să-l cred pe cuvânt, eşti cea mai imposibilă femeie de pe faţa pământului.

— Oh, zâmbi Kathryn. Nu cred că sunt cea mai imposibilă. Dar cred că el a reuşit să scoată din mine tot ce aveam mai rău.

Traversară holul şi intrară în camera de zi care era goală. Şi nu numai goală dar şi foarte dezordonată. Pe jos era plin de jucării dezmembrate, pe marginea unei mese erau înghesuite câteva ceşti de cafea, iar pe un scaun zăceau mototolite câteva pagini dintr-un exemplar din Weekends Wonderful.

— Iartă-mă, am sosit prea devreme? întrebă Kathryn. Credem că Rex vine la patru.

— Nu ai sosit prea devreme. Şi lui i-am spus să vină tot la ora patru.

— Dar…

Nu voia să fie nepoliticoasă, dar ce putea să spună?

— Ce e? întrebă Laura privind-o atent.

— Dacă cu n-am venit prea devreme, înseamnă că toată lumea a întârziat?

— Toată lumea? Nu înţeleg. Rex a mai invitat şi pe altcineva? Când m-a sunat ieri şi mi-a spus că vine cu tine aici, la ziua Melissei, am crezut că e vorba doar de voi doi.

— Dar nu e vorba de o petrecere?

— O petrecere? Dumnezeule, nu! Eu şi Bob nu putem să suferim petrecerile. Nu. E doar ziua Melissei. Rex şi Bob i-au dus pe copii la un matineu. Au luat dubiţa şi cred că sunt blocaţi în trafic. Ar trebui să apară în zece minute. Aşa ţi-a spus Rex? Că e vorba de o petrecere?

— Da... Dar am bănuit că e vorba de o petrecere cu oameni mari.

— Eşti dezamăgită?

— Nu... De fapt nici mie nu-mi plac petrecerile.

— Perfect! Ah, spuse ea amintindu-şi ceva şi luând ziarul de pe scaun. Voiam să te felicit pentru fotografiile astea. Nu mi-o imaginam pe Flame Cantrell atât de naturală. Bine, şi reportajul lui Rex a fost excepţional. Orice alt ziarist ar fi tratat subiectul ca senzaţional, dar el l-a scris cu compasiune şi respect. Cine ar fi crezut că biata femeie a avut o copilărie atât de nefericită? Oricum, vă felicit pe amândoi.

— Mulţumesc, Laura. După un început dezastruos, lucrurile au luat o întorsătură fericită.

— Ştiu. Mi-a povestit Rex. Nu vrei o cafea? Stai aici, lângă foc. Mă întorc repede ca să mai putem sta de vorbă. Crede-mă, după ce vor veni copiii, va fi atâta zarvă că nu ne vom mai înţelege om cu om. Simte-te ca acasă.

O petrecere de copii. Kathryn reuşise să-şi ascundă sentimentele vorbind cu Laura despre Flame Cantrell. Dar acum, fiind singură, îşi plecă umerii descurajată. După ce-i mărturisise lui Rex că nu putea să aibă copii, el o tortura aducând-o la

o petrecere cu copii. Iubea copiii, dar uneori, stând în preajma lor, suferea prea mult.

Aruncă o privire prin jur şi ochii i se opriră asupra unei fotografiii înrămate cu doi oameni – Rex şi o femeie. Stăteau sub un pom înflorit şi-şi zâmbeau tandru.

Kathryn îşi simţi inima muşcată de gelozie. Fără să se mai gândească apucă fotografia şi o privi cu fascinaţie bolnavă.

— Gata! strigă Laura intrând în cameră cu o tavă cu două ceşti aburinde. Vrei frişcă, zahăr?

— Nu, mulţumesc, spuse ea punând repede fotografia la locul ei.

— E o fotografie frumoasă, nu-i aşa? Rex şi Bronwyn. De asta am înrămat-o. Bronwyn era foarte fotogenică, nu ţi se pare?

— Bronwyn? întrebă Kathryn cu inima strânsă.

— Ah, nu ştii? Soţia lui Rex, spuse ea, apoi văzându-i expresia şocată, adăugă repede: Dumnezeule, nu ştiai!

— Rex e căsătorit? întrebă Kathryn cu voce îngheţată. Dar mi-a spus că nu e…

Laura tuşi scurt şi spuse încet:

— Nu, Kate. Rex nu mai e căsătorit. Soţia lui a… murit.

Kathryn aproape că scăpă ceaşca de cafea din mână.

Înainte să mai poată spune ceva, auzi un ţipăt de copil.

— Asta-i Jessica, spuse Laura zâmbind,

ridicându-se în picioare. A stat aseară până târziu la televizor şi acum tocmai şi-a terminat somnul de după-amiază. Kate, iartă-mă… credeam că ştii…

Privirea femeii era plină de îngrijorare şi Kathryn simţea că trebuie să spună ceva. Dar ce? Avea gura uscată şi nu mai putea nici să înghită.

Laura ezită câteva secunde, dar copilul ţipă iarăşi şi ea se ridică în picioare.

— Iartă-mă, Kate, dar trebuie să mă duc la Jessica.

După ce Laura plecă din cameră, Kathryn se ridică neliniştită în picioare. Ce greşeală mare făcuse că venise aici! Acum îşi dădea seama că nu-l cunoştea deloc pe Rex. Şi ea, care-i dăruise inima şi sufletul…

Mereu o tachinase pentru faptul că ea era aşa de rezervată. Dar el era de fapt cel închis în sine. Ar fi putut să-i spună că fusese căsătorit.

Trebuia să plece. Acum, înainte să apară Rex. Când Laura avea să coboare, ea îi va îndruga o scuză şi va pleca repede. Putea să-i spună c-o doare capul, sau că trebuie să ajungă neapărat undeva.

Auzi o uşă trântindu-se şi respiră adânc, aşteptând nerăbdătoare apariţia Laurei.

Uşa se deschise larg şi în prag apăru Rex!

— Bună, spuse el liniştit. Iartă-mă că am întârziat. Am fost prins în trafic. Ar fi trebuit să-mi iau măsuri de prevedere…

— Nu face nimic.

Oare o mai iubea pe soţia lui? Oare se gândise la Bronwyn în timp ce făcuse dragoste cu

ea? Trebuia să plece cât mai repede, înainte să spună ceva ce să regrete mai târziu.

— Tocmai voiam să-i spun Laurei că trebuie să plec, zise ea. Îmi pare rău. Nu mă simt prea bine. N-ar fi trebuit să vin aici, dar…

— Am vorbit cu Laura adineauri, o întrerupse el. Îmi pare rău că ai fost nevoită să auzi de la ea despre Bronwyn. Eram…

— Dar nu plec din cauza asta…

— Voiam să-ţi spun chiar eu în după-amiaza asta despre fosta mea soţie.

— De ce nu mi-ai spus că e ziua de naştere a nepoatei tale? De ce m-ai păcălit aşa…?

— Doamne! oftă el adânc. Am feştelit-o rău, nu? Kate, crede-mă că n-am vrut să-ţi fac rău…

— Kate, a venit Rex, spuse Laura intrând în cameră. Ah! Aici erai? Bob a dus copii la subsol, în camera de joacă. O să-i ţină puţin ocupaţi. Eu mă duc să fac hamburgerii. Aveţi cincisprezece minute la dispoziţie şi apoi intraţi în colimator…

— Mulţumim, Laura, spuse Rex punându-şi un braţ în jurul taliei surorii lui.

Laura îl sărută pe obraz şi ieşi din cameră grăbit.

— Rex, spuse Kathryn îndreptându-se spre uşă, vreau să plec acasă.

— Ieri, când mi-ai vorbit despre Derek, eu te-am ascultat, spuse el prinzând-o de braţ.

Kathryn îngheţă simţindu-se prinsă în cursă. Rex avea dreptate. El nu voise să-i asculte povestea cu Derek, dar din politeţe, o făcuse. Nu

era normal să facă şi ea la fel?

— Bine, spuse ea încordat.

— Vrei să stai jos?

Kathryn îl ascultă.

— Pe Bronwyn Sellars o cunoşteam din liceu. Nu eram îndrăgostiţi unul de celălalt, eram doar amici buni. Mereu mi se confesa atunci când suferea din dragoste. Învăţam împreună, jucam tenis, ne distram împreună… Era o relaţie pur platonică. După liceu fiecare a avut drumul lui. Bronwyn voia să devină creatoare de modă şi eu voiam să devin ziarist. Corespondam, vorbeam la telefon, dar ani de zile, din cauza programului, n-am reuşit să ne întâlnim prea des. Apoi, ne-am întâlnit cu ocazia unei petreceri de Crăciun la New York. Reîntâlnirea a fost perfectă. Era ca şi cum nu ne-am fi despărţit niciodată. Aşa că ne-am gândit să ne legăm vieţile. Oricum, eram cel mai reuşit cuplu dintre toate câte le cunoşteam. Ne-am hotărât să vedem cum ne înţelegem la pat.

— Rex, nu vreau să aud asta. Nu mă interesează…

— Stai jos, Kate. N-am terminat.

— Bine, cedă Kathryn. Continuă.

— Şi am făcut dragoste. Ar fi trebuit să fie grozav. Amândoi ne-am dorit să fie grozav. Dar n-a fost aşa. Pur şi simplu n-a mers. Dumnezeu ştie de ce, dar n-a existat nicio scânteie. Poate că ne străduiserăm prea mult, nu ştiu. Sau ne-am aşteptat la prea mult. Sau poate că eram atât de buni prieteni încât pur şi simplu n-am reuşit să ne relaxăm.

— Dar te-ai însurat cu ea, protestă Kathryn.

— Da, ne-am căsătorit. Vezi tu, două…

Uşa se deschise brusc şi Rex se opri în momentul în care o fetiţă cu păr lung şi blond intră în cameră. Kathryn o recunoscu. Era fiica cea mică a Laurei. Purta o rochie înflorată şi o pereche de ciorapi lungi, albi. Avea obrajii ca doi bujori şi ochii cârpiţi de somn.

— Bună, Jess, spuse Rex zâmbindu-i încurajator.

Dacă ar fi putut să aibă un copil, Kathryn şi-ar fi dorit ca el să semene cu Jess.

— E adorabilă, şopti ea.

Copilul se apropie de ei timid şi-i privi cu ochi mari, rotunzi, albaştri şi inocenţi.

Doamne, chiar nu se putea controla? Nu avea pic de mândrie? Simţea că-i vine să plângă atunci când se uita la micuţa aceea blondă.

Luptându-se cu lacrimile, se ridică în picioare. Nu putea să-l privească pe Rex. Nu putea să se uite la expresia de milă din ochii lui. El nu putea să-i înţeleagă agonia. El va avea copii într-o zi şi până atunci putea să se bucure de prezenţa copiilor surorii lui.

— Trebuie să plec, spuse ea cu vocea înecată în lacrimi. Te rog, lasă-mă…

Încă o dată Rex se aşează în faţa ei blocându-i calea. O prinse de umeri şi o forţă să-l privească în ochi.

— Mă iubeşti, nu-i aşa, Kate?

Nu era o întrebare, era o constatare. Kathryn

nu mai avea puterea să-l mintă.

— Da, recunoscu ea. Da, la naiba, te iubesc!

Acum umilinţa ei era deplină.

— Oh, draga mea Katie, mi-era aşa de teamă să nu mă înşel… Ziua aceea fusese plină de evenimente devastatoare pentru ea. Nu mai suporta încă unul neaşteptat. Ameţită, ascultă vorbele lui Rex fără să le înţeleagă. Rex se temea? De ce? Cum adică? Voia ca ea să-l iubească? Dar…

— Nu te ascunde de mine, Kate, şopti el sărutându-i urechea. Te rog…

Cu o forţare supraomenească, Kathryn îl privi în ochi şi văzu acolo speranţa.

— Jess, spuse Rex privind fetiţa cu coada ochiului, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Copilul se uită la el şi-i zâmbi inocent. Îi dădu drumul lui Kathryn şi luă fetiţa în braţe.

— Spune-i „bună” lui Kate, Jess.

— Bună, Kate.

Ochii albaştrii ai micuţei o acceptau.

Rex o luă de talie pe Kathryn şi capetele celor trei se apropiară tandru, cald.

— Kate, draga mea, spuse el cu dragoste, aş vrea să ţi-o prezint pe Jessica, doamna vieţii mele.

O sărută pe Kathryn pe frunte şi o privi în ochi înainte să adauge:

— Ea e fiica mea, Kate.

Mult timp mai târziu, Rex şi Kathryn reuşiră să stea singuri de vorbă. Şi asta după ce Bob veni la ei şi le spuse că începe petrecerea.

De ani de zile Kathryn nu mai fusese la

petreceri cu copii.

— Ştiu că ar trebui să-ţi dau multe explicaţii şi trebuie să-mi cer iertare pentru o mie de greşeli, dar Katie, draga mea, nu-i aşa că te căsătoreşti cu mine?

Kathryn nu trebuia să vorbească. Răspunsul era în ochii ei şi-l putea citi oricine.

În cele din urmă petrecerea se sfârşi, iar copiii se culcară.

— O s-o duc eu pe Jess la grădiniţă mâine dimineaţă, spuse Laura. E obişnuită cu rutina asta, chiar şi atunci când Rex este acasă.

— Poţi să mă conduci acasă, domnişoară Ashby? întrebă Rex. Sunt fără maşină.

— Desigur, te las eu.

Le mulţumiră Laurei şi lui Bob pentru petrecere. La plecare, Laura o îmbrăţişă cu căldură pe Kathryn, făcând-o să se simtă ca acasă.

— Te mai aşteptăm pe la noi, îi şopti Laura la ureche. Bine ai venit în familie.

Ploaia se oprise şi seara devenise mai plăcută.

— Ar trebui să mergi pe jos până acasă. Cred că ai mâncat vreo patru felii de tort şi ar fi bine să le dai jos înainte să ţi se depună pe burtă. Îmi plac bărbaţii care sunt în formă.

— Nu contează asta. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Vrei un răspuns?

— Ştii ceva? Ce-ar fi să mă conduci acasă, să bem ceva, şi să reformulez întrebarea?

— Nu obişnuiesc să beau şi să conduc.

— Cine spune că trebuie să conduci?

— Ce sugerezi, domnule Panther?

Rex îi luă cheile de la maşină din mână şi spuse rânjind:

— Eşti prizoniera mea. Până când hotărăsc eu că e timpul să-ţi dau voie să pleci.

O sărută pe alee, o sărută în faţa uşii, o sărută în timp ce deschise uşa şi iarăşi o sărută când intrară în casă.

— Hai la bucătărie, spuse el după cinci minute, cu răsuflarea tăiată. Să-ţi fac o cafea. Cu cofeină. În seara asta n-am de gând să te las să dormi.

Lui Kathryn i se părea că visează. Nu i se întâmplau ei toate astea. Nu existau miracole în viaţă. Cel puţin ea n-avusese parte de niciunul până atunci.

— Îţi place casa mea? Sper că da. Pentru că n-am chef să mă mut de aici. Am luat-o special pentru că e aproape de a Laurei. Fără ea nu m-aş fi descurcat cu Jess. Când eram la New York am angajat o bonă, dar n-a mers.

— Rex… Rex… opreşte-te. Nu ţi se pare că mă cam… grăbeşti?

— Kate, spuse el privind-o serios. Iartă-mă. Dar n-am făcut niciodată aşa ceva. De fapt… n-am fost niciodată îndrăgostit.

— Nu la asta mă refer. Vreau să-ţi spun că trebuie să… vorbim. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg.

Rex puse cafea într-un ibric şi se întoarse spre ea.

— Ştiu că ai fost şocată când ai aflat că Jess e fiica mea. Ţi-am spus că Laura şi Bob au trei copii şi tu ai presupus că e vorba despre cei trei copii pe care i-ai văzut în dimineaţa în care am plecat la aeroport.

— Nu. Acum ştiu că Laura şi Bob mai au un fiu care învaţă la un internat din Vancouver. Nu asta m-a şocat. Pot să… stau jos? Trebuie să recunosc faptul că nici eu n-am mai simţit aşa ceva. Nimeni nu mi-a spus că dragostea face dintr-o femeie cu picioarele pe pământ o aeriană…

— Atunci, draga mea, spuse el sărutând-o şi aşezându-se pe un scaun aproape de ea, ce mai vrei să ştii?

— Cum să mă concentrez când… mă săruţi? se plânse ea râzând. Poţi să te controlezi două minute?

— Iartă-mă, spuse el punându-şi mâinile la spate. Dă-i drumul!

— Vineri seara, spuse ea umezindu-şi buzele, ai spus că vrei să mă întrebi ceva. Eu credeam că vrei să mă ceri de soţie, dar…

— Kate, spuse el cu privirile întunecate, aveam de gând să… Ascultă-mă. Trebuia să mă gândesc la Jess. E cea mai importantă fiinţă din viaţa mea, după ce a murit Bronwyn. Tu mi-ai spus că n-ai timp de copii.

— Asta pentru că simţeam că n-am un viitor, spuse Kathryn încet.

— Dar nu ştiam asta vineri seara. Pe insulă,

când mi-ai spus că scoicile sunt goale, m-am întrebat…

— După ce am aflat că nu pot avea copii, m-am simţit goală pe dinăuntru, exact ca…

— Exact ca o scoică. Abia ieri mi-am dat seama la ce te gândeai. După ce mi-ai povestit despre operaţie.

Rex întinse mâna şi apucă de undeva din spatele ei, de pe un raft pe care ea nu-l observase până atunci, o scoică foarte asemănătoare cu cea culeasă de el de pe insulă, din Golful Scoicilor.

— Ia-o, Kate, spuse el, ţine-o la ureche şi ascultă. Dar de data asta ascultă bine.

Degetele ei le atinseră pe ale lui, în timp ce încerca să-şi potrivească scoica la ureche.

Kathryn închise ochii şi se concentră.

La început auzi un mic foşnet din cauza părului care se frecase de scoică. Dar apoi, imediat după aceea, auzi… foşnetul valurilor. Muzical şi magic… Se concentră şi mai mult, strângând pleoapele, dorind ca totul să nu fie doar o simplă iluzie. Aproape putea să simtă gustul sărat al mării, să vadă cerul albastru şi plaja cu nisip alb, pescăruşii ţipând şi valurile spărgându-se de mai.

— Zâmbeşti, Kate.

Kathryn deschise ochii.

— Acum înţelegi frumuseţea cântecului? Eu cred că tot ce a fost creat de Dumnezeu pe pământ are un suflet. La fel ca şi tine, Kate Ashby, spuse el sărutând-o pe frunte, care ai cel mai frumos suflet din lume.

Kathryn ar fi vrut să rămână pe genunchii lui Rex, care-i şoptea vorbe frumoase în ureche, toată viaţa. Dar trebuia să-i pună o întrebare.

— Rex… De ce te-ai căsătorit cu Bronwyn dacă n-o iubeai?

— Nu ţi-ai dat seama? La două săptămâni după ce ne-am despărţit, a realizat că e însărcinată. E drept, amândoi ne doream copii. Soluţia a fost căsătoria. Pentru binele copilului. Nu era cea mai bună variantă, pentru că într-o zi aveam să mă îndrăgostesc şi să mă despart de ea.

— De ce… a murit?

— A fost ucisă.

— Poftim? Cum?

— Era într-un magazin, într-o după-amiază, pe la ora trei, la câteva luni după naşterea lui Jess, când, un bărbat nebun a năvălit înăuntru c-o armă şi a tras o serie de focuri la întâmplare. Când a apărut poliţia, individul s-a sinucis. Dar, ce folos?

— Vai, Rex…

— Simţeam nevoia să plec de la New York, Kate. Aveam prea multe amintiri acolo. În timp, m-am obişnuit cu ideea, dar multă vreme n-am putut să vorbesc despre asta. De aceea viaţa mea privată e secretă pentru mulţi. Puţini de la Clarion cunosc adevărul.

— Vai, Rex…

— Eu şi Bronwyn am fost fericiţi împreună. Nu regret nimic. Au trecut aproape trei ani de la moartea ei. E timpul să las trecutul în urmă. Şi viitorul… vreau să mi-l petrec mai mult alături de familie, acasă.

— Charlie spunea că femeia vieţii tale se plânge că nu te vede prea des…

— Charlie are dreptate. Jess se plânge mereu că mă vede prea rar. Dacă ar putea, ar sta numai cu mine, toată ziua.

— Îţi mai pun încă o întrebare, Rex. Spuneai că în seara în care am făcut dragoste nu voiai să mă ceri de nevastă.

— Nu. Aveam de gând s-o fac abia după ce aveai s-o cunoşti pe Jess. Voiam să n-am niciun fel de îndoială. Voiam să simt din toată inima c-o poţi iubi, aşa cum o iubesc şi eu. Nu voiam nimic mai mult. Şi când am văzut cum o priveşti…

— Oh, Rex… mă durea inima, eram umilită şi plină de disperare pentru că-mi dezvelisem călcâiul lui Achile. Îmi doream din tot sufletul să am o fetiţă ca Jess. Dar, vezi? Misterioase sunt căile Domnului…

— Aşa e, iubita mea, aşa e… murmură el sărutându-i buzele.

Sfârşit